

48.

1964

KÉMCSÖKEFE

Kedves Olvasó!

Az „Egyetemi reformunk tapasztalatai” c. kiadványban olvashattuk, hogy a Veszprémi Vegyipari Egyetemen sokoldalú mérnökképzés folyik.

Ezt megtudva természetesen nagyon megörültünk. Így azzal a biztos tudattal adjuk Kéfenket az Olvasó kezébe, hogy abban sem stíláriis, sem helyesírási, sem pedig egyéb rendellenességeket nem fog találni. És ha mégis, azt tekintse a tudatosság termékének, vagy kenje arra, amire mi is kenjük.

(Az oktatási reformra.)

Kémcsőkefe

I. kémcsőhefe

a Veszprémi Vegyipari Egyetem

sokévenként

megjelenő évkönyve az 1963-ban

végzettek gondozásában

Védnök:

mindenki, aki megvéd minket az

olvasók dühétől

utolsó gongol (1994)

Tiszteletbeli évfolyamfelelős:

DR. POLINSZKY KÁROLY

a kémiai tudományok doktora, Kossuth-díjas tanszékvezető
egyetemi tanár, a Veszprémi Vegyipari Egyetem rektora, stb., stb.

Felelőtlen évfolyamfelelős szerkesztő:

BUCSKY GYÖRGY

Legfelelőtlenebb szerkesztő az évfolyam

BUMERÁNG-EGYÜLTESE

például:

Farkas József	Marton Gyula
Ferencz Béla	Schunck Péter
Fröhlich János	Szatmári Ede
Matus János	

Felelős nevető és olvasó:

(Idé írja min Jenki a saját nevét)

Tiszteletünk jeléül

DR. POLINSZKY KÁROLYNAK

Első mondat helyett...*

($m = -1$)

„Évkönyvünk szerkesztőinek, munkatársainak és nagyesszé tanácsadóinak sorában élénk vita volt afelől, mi legyen az évkönyv első mondata. Ebben a kérdésben nem tudtunk megegyezni, ezért évkönyvünk második mondatával kezdődik. Mindazonáltal ideírtunk néhányat az első mondatra befutott javaslatok közül.

A slendrián:

Egyszer elhatározták, hogy lesz egyetem... na és most itt vagyunk.

A szervilis:

Mindenekelőtt köszönetet kell mondanunk forrón szeretett és nagyrabecsült dékán (azóta rektor, ill. ma már miniszterhelyettes — A szerk.) elvtársunknak, dr. Polinszky Károlynak, a kémiai tudományok ma még csak kandidátusának (hja, ez az előrelátás... ma már doktora, az Akadémia lev. tagja, s mi lesz még?... — A szerk.), hogy sokirányú tevékenységével segített minket, mit is mondjunk, szinte megírta helyettünk ezt az évkönyvet.

A pimasz:

Sziasztok, professzor fiukák! A ti zöldseégeitekről írtuk ezt a könyvet.

Az erotikus:

Kezdetben vala Polinszky Ádám, ő gyermekeket nemzett és ezekből lett a Veszprémi Vegyipari Egyetem.

A kritikus:

Mindenekelőtt azt kell leszögeznünk, hogy minap a menzán kozmás volt a leves.

A nagyképű:

Most, amikor az emberiség elé tárjuk eme halhatatlan munkánkat, magunkról is kell egy-két szót szólni.

A hipernagyképű:

Az alábbiakban néhány adatot teszünk közzé az egyetemek egyetemes történetének körében folyó szerény kutatásaink anyagából.

A gyáva:

Ami ebben a könyvben le van írva és bárkire is rossz fényt vet, nem gondoltuk komolyan, s különben is nem mi írtuk, tévedésből került a nevünk eléje.

A hős:

Céltudatosan igyekeztünk ebben a könyvben építő kritikát gyakorolni a hiányosságok felett, ámbar tudjuk, hogy ezek után mindenkől meg fogunk bukni, elveszik az ösztöndíjunkat és különben is elme-
gyünk jogásznak (vagy újságírónak — A szerk.).

A költő:

Hón szeretett dékánunknak növekvő a hasa,
Jól jár, ki ezt a könyvet sokszor elolvasa.

Az optimista:

Meleg szeretettel bocsátjuk évkönyvünk első tizenötezer példányát a hazai és külföldi olvasóközönség elé.

A pesszimista:

Évkönyvünk azért van kézzel másolva, s nem nyomva, mert a nyomdában nem volt keret a kinyomatásra.

A hülye:

Minek egy könyvbe első mondat?
És mi is ehhez tartottuk magunkat.”

* Idézet a „Kémcsőkefe 1956”-ból.

Nulladik és első mondat

($m = 0$ és $m = 1$)

Kedves Olvasó!

A V. V. E. rendszertelenül és kiszámíthatatlanul most másodízben megjelenő humor orgánumának, a Kémcsőkefének első, 1956-ben megjelent számában a T. akkori szerkesztőbizottság azon töprengett, hogy keféjük milyen, minden igényt kielégítő, önérzetében és hiúságában senkit meg nem sértő első mondatral kezdődjék. Végül is jobb ötlet nem lévén, a „hülye” tanácsát fogadták meg: „minek egy könyvbe első mondat?” és így könyvüket második mondatral kezdték.

Mivel a jelen Kémcsőkefe szerkesztésének időszakában divat a bátorság, kimondjuk, hogy mi hiszünk a fejlődés állandó és szakadatlan törvényében. Mint ilyenek vállaljuk a hagyománynemtisztelők megköveztetését és merészen kijelentjük, hogy az általunk szerkesztett és talán még ebben az évtizedben megjelenő Kémcsőkefét nem második, hanem első mondatral kezdjük. ($m = 1$)

Sőt!

Mindenkit és így önmagunkat is megelőzve még csak nem is első, hanem nulladik mondatral kezdünk! ($m = 0$)

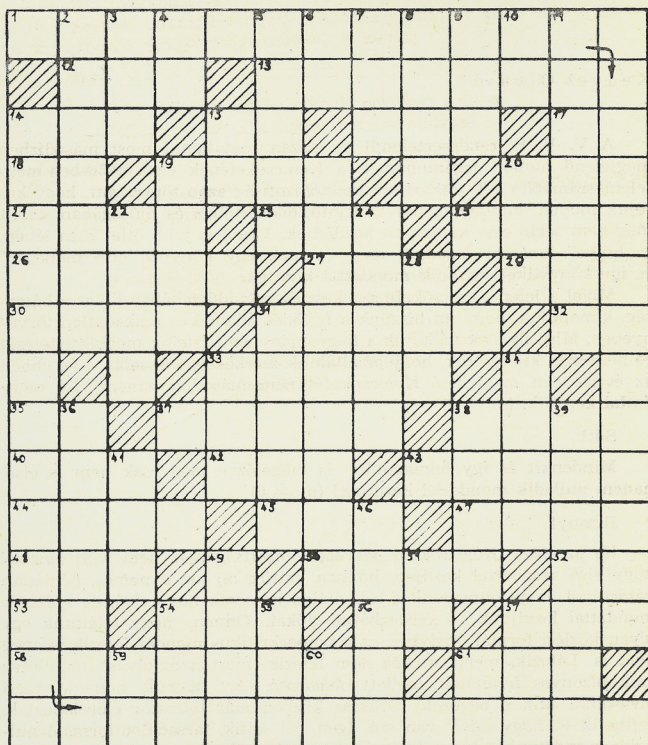
Bizony!

Ha az előző Kémcsőkefe szerkesztőbizottságának nem volt mersze, hogy első mondatral kezdjen, honnan vettük mi azt a nemes, példátlan bátorságot, hogy önmagunkat túllicitálva nemcsak hogy első, de nulladik mondatral kezdünk — kérdezhetné Jókai. Onnan, hogy találtunk egy olyan közlési formát, melyben ez a szuperkritikus mondat létezik is, meg nem is. Létezik, mert van, és nem létezik, mert nem olvasható, illetve csak bizonyos feltételek mellett olvasható. Azt hisszük, hogy kíváncsi olvasóink, akik e bevezető olvasása közben már többször előrelapoztak, sejtetik is, hogy miről van szó. Igen, jól sejtik, társadalomformáló nulladik mondatunkat keresztrejtvényben rejtettük el.

Keresztrejtvény ide, keresztrejtvény oda, úgy érezzük, meg kell mondanunk ezen a helyen, hogy bátorságunk ellenére nem kezeskedhetünk minden olvasónk önérzetének és hiúságának sérthetetlenségéért. Ezért javasoljuk azon olvasóinknak, akik valamilyen szempontból nem értenek egyet a nulladik mondatunkban leírtakkal, ne fejtsek meg a keresztrejtvényt.

Ezután következék hát az a bizonyos nulladik mondat, amely annak idején Mohai Béla (még most is Köbci) nyájas ajkairól röppent fel örök-

érvényűen és visszavonhatatlanul, egyesek bánatára, ám sokunk örömére és imígyen szól:

VÍZSZINTES:

1. Az idézet második része.
12. Az Operaház tervezője és építője volt.
13. Elavultabb gondolkodású.
14. Égitest.
15. Személyes névmás.
16. Őrzője.

17. Háziallat, népiesen.
18. Igekötő.
19. Az idézet harmadik része.
20. Kérdőnévmás.
21. A Dráva mellékfolyója.
23. Ritka férfinév, becézve.
25. Sportfogadás.
26. A rejtvény — ábra is ezzel készült (fonetikusan).

27. E.L.A.
29. A munkaerő — áru értéke (fordítva).
30. Tűzhányó Európában.
31. Csöcselék, köznép — közismer idegen szóval.
32. Sebszélek.
33. Női név.
35. Azonos mássalhangzók.
37. Női név.
38. Ilyen majom is van.
40. Ebből szökken a szár.
42. Borókapálinka (fordítva).
43. Fúvóhangszer.
44. Ilyen megjegyzés is van.
45. A fát eszi.
47. Kér, idegen szóval.
48. A labdarúgás célja (ékezethiány).
50. Könnyen párologó.
52. L. vízszintes 15. sz. sort!
53. Zamat.
54. Épületmaradvány.
56. Görög betű kiejtve.
57. Bánk rangja.
58. Nagyszerű volt, nemde? (Három szóval.)
61. A fut ikerszava.

FÜGGŐLEGES:

2. Asztalos munkát végzett.
3. Y.B.P.
4. L. vízszintes 18. sz. sort.

5. Felvett, fel...
6. Jelen napon.
7. Fizikai dimenzió.
8. Fog.
9. Férfinév.
10. Római 51.
11. Mosás utáni művelet.
14. **Az idézet első része.**
15. Varrószerszám.
19. Testrésze.
20. Korszak.
22. Ringatódzik.
24. Telítetlen, szerves sav.
28. ...Sámuel.
33. Dunántúli hegység.
33. Rostnövény.
34. Hon.
36. Lapjait forgatgatod (ékezet-fölösleg).
38. Telhetetlen.
39. Zenei műforma.
41. Kolloid rendszer.
46. Ritka férfinév.
49. Angolszász eredetű sportjáték.
51. Háziállat.
54. Király franciául.
55. Magyar Távirati Iroda.
57. Vékonyab b fadarab (ékezet-fölösleg).
59. V.N.
60. Tehénhang.
61. L.Z.

Megjegyzés: Gondoltunk azokra a kedves olvasóinkra is, akik nem elég türelmesek, vagy nem elég kíváncsiak arra, hogy megtudják, mit rejt keresztretjtvényünk, ezért vigasztalásul elárulhatjuk, hogy a legközelebbi számunkban a helyes megfejtést közöljük. (A Kémcsókefe legközelebbi számának megjelenése az 1969—1994 közötti időszakra várható.)

**Az eddigi legbátrabb Kémcsókefe
szerkesztőbizottsága**

ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRUNK...

Deuterium tremens

Fordított titrálás

Tanárúr! Most mi kérdezünk!

Nyílt tér és nyílt idő!

(Levél a szerkesztőséghez)

Miután isten megteremtette az egyetemi hallgatókat, erősen gondolkodóba esett. Szükségessé vált még kollégiumok (?), menzák és tanszékek létesítése.

És így lettek az egyetemi oktatók!

Egyetemi hallgatónak lenni kockázatos és felelősségteljes feladatok vállalását jelenti. Két okból. Egyrészt kötelezettséget vállalunk 1—7 év időtartamra, hogy agykapacitásunkat bővítjük, másrészt vállaljuk számunkkal közel megegyező oktató eltartását — nem is beszélve családtagjairól és... kedves rokonságukról.

Egy bizonyos idő eltelte után azután előfordulhat, hogy tesztem azt egyikiünk-másikunkból vegyész-mérnök lesz. Ez nem elkeserítő, csak ritka. És kik teszik szinte élményszámba menő eseménnyé egy-egy vegyész-mérnök keletkezését? Az oktatók!... Ezek tulajdonképpeni lényegüket tekintve, 1-nél kisebb faktorok, akik éveken keresztül azon fáradoznak, hogy létszámunkat önmagukkal beszorozzák — legalábbis Freud így állítja. Hálát és megbecsülést nem ismerve, nem átallnak — sokszor csupán röpké ittlétünk alatt — minden alkalmat és helyet megragadni arra, hogy különböző, raffináltabbnál agyafűrtabb kérdéseket feltéve, érdeklődjenek fentemlített kapacitásunk felől.

Közeledve érezvén végzésem perceit, hadd ragadjam meg ezennel az íróasztalt, hogy sokévi sinylődésünk kárpótlásaként most én tegyek fel egy-két „jóindulatú” kisegítő kérdést. Bizom abban, hogy bármilyen furcsák is az oktatók, agykapacitásuk azért talán mégiscsak van!

Halljátok meg kérdéseim! Azaz: tanár úr, most mi i kérdezünk!

Egy marhadühös e. hallgató.

Tisztelt Olvasó!

Ez után a levél után egy dühtől vezérelt egyetemi hallgatótól várhatunk-e mézes-mázás kérdéseket?

Nem!

De-mivel-pedig-azonban-ezzelszemben a szerkesztőbizottság minden tagjának külön-külön is önálló szervezete van, és az ismeretlen levélíró tudomásunk szerint állandó Diesel-mozdonyt emelő Ki Mit Tud résztvevő, levelét és kérdéseit kénytelenek voltunk közreadni és a k é n y t e n válaszokat leköszölni.

Szeretnénk kijelenteni, hogy a szerkesztőbizottság a kérdésekre adott

oktatóválaszokkal és az ezzel szorosan összefüggő példányszámfogyással kapcsolatban a szigorú többszörös rosta ellenére sem vállalhat semmi-nemű felelősséget.

Kémcsőkefe

Mélyen tisztelt marhadühös e. hallg!

Kérdőívét köszönettel megkaptam és az alábbiak során igyekszem majd megfelelő válaszokkal is szolgálni az ott feltett kérdésekre. Engedje meg azonban, hogy egy kis helyreigazítással éljek. Nem vagyok még ugyan olyan öreg — legalábbis nem érzem —, hogy a nomenklaturát érintő kérdésekkel foglalkozzam, de azt meg kell jegyeznem, hogy nem érzem magamat a kérdőív megszólításában feltüntetett „tanár”-nak. Berzenkedem, no! Teszem ezt pedig azért, mivel az utóbbi években ez a megszólítás olyannyira elharapódzott, hogy még a tanársegédek és az adjunktusokat is „tanározzák”. Pedig a tanár az a tanársegéd, illetve az adjunktus, sőt a docensnek a főnöke. Javaslom a továbbiakban, hogy maradjunk csak meg a régebben használt elnevezések mellett és illessék a Bandi bácsit, Nemecz Ernőt, Straub Gyulát stb. tanárnak, a többinek hagyjuk meg a saját elnevezését, a tanársegédet, adjunktust, vagy docenst.

Ez az egész ügy emlékeztet arra az esetre, amikor katonának vonultunk be, s ott az ELTE-n végzett kollegákkal zárták össze az egyik ismerősimet. (Az ismerősim mesélte el ugyanis ezt a történetet.) Szóval az őrmester elkezdett érdeklődni a bevonulók foglalkozása után imígyen: Mi a maga foglalkozása? — Tanár. — Na és a magáé? — Tanár. — (Most jött az ismerősim.) — Hát a magáé? — Tanársegéd. — A szegény őrmester szívből sajnálkozva fordult az ismerősimhöz: „Mondja fiam, hol ... szúrta el a dolgot?” — Talán ezt akarja a tisztelt hallgatóság elkerülni a „tanár” megszólítással?

Vagy udvariaskodás az egész? Ugyanaz a helyzet, mint azzal a pesti pincér bácsival, aki az egyetem melletti kocsmába esténként beballagó hallgatókat „mérnök urazta”? Itt történt meg ugyanis az, hogy a hallgatók megszerezvén a diplomájukat, elhatározták, hogy most már mint valóban mérnökök, a diplomaosztás után meglátogatják ismét a kocsmát, nemcsak azért, hogy leöblítsék az évek során felgyűlt keserűséget, hanem azért is, hogy végre megérdemelten hallják a mérnök úr megszólítást. Szóval friss diplomával a zsebükben belépnek a kocsmába, mire a pincér

bácsi „jó estét fő mérnök urak” üdvözléssel tessékelté őket megszokott asztalukhoz.

És még valami a „tanározással” kapcsolatban. Ezen az egyetemen történt, hogy az egyik titkárnő — aki még akkor leány volt — felettesét „tanár kartárs” megszólítással illette. A kissé maliciózus válasz a következő volt: „Vegye tudomásul kérem, hogy nem vagyunk kartársak, lévén maga nem vegyész mérnök, én pedig nem kívánok férjhezmenni.” Szóval így áll a helyzet. És most a válaszokat illene megadni, amelyek a kérdőíven szerepelnek. Nohát!

A viszontlátásig sok üdvözzel:

de Jonge János sk.

MI A KEDVENC KÉRDÉSE KOLLOKVIUMON, DIGEREN?

Ubrankovics István:

Elégséges megfelel?

• *Blickle Tibor:*

Miért nem műtrágyázzák az őserdőket?

• *Káldi Pál:*

Mi az anyalúg, lehetőleg a mámtól elvonatkoztatva.

• *Straub Gyula professzor:*

Kit tisztelhetek Önben?

• *Müller Sándor professzor:*

Ugye Maga volt ma az utolsó vizsgázó?

Somogyi Antal:

Mi a különbség a spiné és a spinell között?

• *Maleczky Emilné:*

Kedvenc kérdésem a Mengyele-

jev-féle periódusos rendszer, mivel talán ez az egyetlen kérdés, amely túlélte és túl fog élni minden egyetemi reformot.

Bandi bácsi:

Miből készül a porcelán — kivéve Németh Irmát, akitől azt szeretném megtudni, mi a majolika?

• *Déri Márta:*

Kollokviumi legkedvesebb kérdésemet ez ideig eltitkoltam, mert nem akartam, hogy a hallgatók megtudják, és elhíreszteljék. Hol lenne akkor a vizsgakellő színvonala? De azért most elárulom:

Mi az összefüggés a kerámiai iparnak a klasszikus, plasztikus szilikát-ásvány-alapról való letérése, a kerámiai tudományágnak a szintetikus, nem plasztikus, alapanyagokon való megújulása, a kerámiai gyártmányoknak a klasszikus termodinamika alapján lehetséges könnyebb értelmezhetősége és a Cucculus canorus canorus vendégfészket választó hajlama között?

Beszteri Béláné:
„Itt van az indexe”? — erre még
mindenki tudott válaszolni.

Jánka József:

Csak kedvenc kérdéseim vannak.

A hallgatók véleménye ezen a
téren nem egységes. Előfordult
olyan eset, hogy a nem kétsé-
ges felelet után is, a hallgató
jobb jegyet szeretne. Elhangzik
a kívánság: kérdezze még.

Kérdés: Mikor nőszül?

Válasz: Nem tudom.

Marad az előző jegy.

MIT GONDOL ÖN, TETT-E VALA- MIT A MAROSVÖLGYI TANSZÉK A REFORM ÉRDEKÉBEN?

Müller Sándor professzor:

Nem teve.

Beszteri Béláné:

Nem tudom, mert én a Bakonyba
járok.

Straub Gyula professzor:

A délutáni szabadidő
kulturált felhasználá-
sát segítette elő.

Pap Sándor:

Feltétlenül. A reform bizonyos
tartalmi és formai vonatkozásait
ott alkoholos közegben is kipró-
bálhatják. A jó vegyészmérnök
nemcsak vizes közegben gondol-
kodik.

Maleczki Emilné:

Feltétlenül. Ez a tanszék gondos-
kodott a túlsózott szendvicsek-

okozta szomjúság kiküszöbölé-
séről. (Kedves egészségére! —
A szerk.)

Farkas János:

Induljunk ki abból, mi az okta-
tási reform célja? Sokoldalúan
képzett olyan kommunista mérnö-
kök nevelése, akik a szakmai és
világnézeti-politikai tudásukon kí-
vül kellő élettapasztalattal, élet-
vidámsággal és forradalmi opti-
mizmussal is rendelkeznek. Az
egyetem szükségszerűen csak egy-
oldalú képzést adhat. Hallgatóin-
kat a sokoldalúság több számos
elemére — viszonylag magas óra-
szám keretében — a Marosvölgyi
Tanszék tanítja meg. Logikai és
kronológiai sorrendben az alábbi
ismeretek sajátíthatók el a fent-
nevezett tanszéken:

1. A világ titkainak feltárásához
elengedhetetlenül szükséges íz,
szín- és zamatvizsgálatok.

2. Hőstenor-kiképzés.

3. Választékos, ízes magyar
nyelv kiművelése.

4. Az egyensúlyozás művészete
hosszabb és rövidebb távokon
(mentőháló nélkül).

5. Különböző csukló és csuklás-
gyakorlatok stb.

A sokoldalú, komplex módon
képzett embertípus kinevelésé-
ért tehát a Marosvölgyi Tanszék
igenis sokat tesz.

Ezenkívül — bár a kérdésben
nem szerepel — de szükségesnek
tartom megemlíteni, hogy a sok-
oldalúságra való nevelésből egy
másik címzetes tanszék, az ún. Séd
Tanszék is kiveszi részét. Hallga-
tóink itt finomítják és csiszolják
azokat a politechnikai, mechani-
kai és mérnök hallgatók számára
első megközelítésben talán szük-

Amihez a születésnap mellett még gratulálni kell

ELJEN

hogya a urak-seprő-hiány ellenére megkezdte a rendszindulást a szűkebb cégen

FENE BÁCSI ESZMEI

REFORM

hogya feltalálta a hallgatóság leghatásosabb buzdorlását

a reformban megrekedt szópólokk szoba dalma (U.S. Pat. 3,974,625)

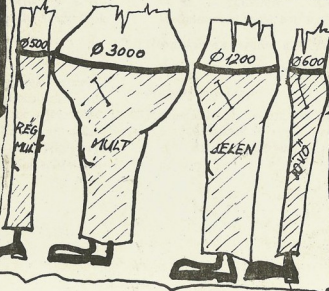
ÉNY SZEPENCSELTÉN HÍRLAPJÁRÓ

degradálódott egy

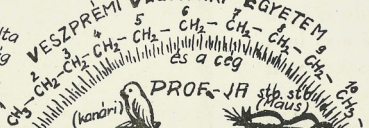
(kavicsa)

Alkhoz, hogy betárolja a doktorbácsik utasításait

MÜKKI VÍCEDIREKTORA

VESZPRÉMI VEGYIPARI EGYETEM

(kanári)

PROF. JA

aki

40

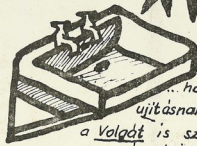
éves

...hogya a repülőgépet felszerelte a gyalogmenettel

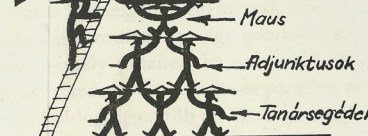
XXXIX → XL

...hogya beadták a jelölést, hogy még a Volgát is szereljék fel ezzel az egésségügyi tárggyal

...hogya emek a születéshez is rövidesen gratulál hatunk

...hogya jól irányította a tanszéki kulipiramist

A hatalom jelvénye a kormánykerék

ségtelen anatómiai ismereteiket — amelyek alapelemeit és mesterfogásait az egyetem alagsorában, tanköri helyiségeiben stb. már előzetesen elsajátították.

Farády László:

A MT lehetővé teszi, hogy a hallgatók bőre méretezett szabadidejüket ne haszontalan és prózai dolgokkal töltsék (pl. udvarlás), hanem mélyreható folklórtanulmányokat folytassanak Ruha Rudi jóvoltából. Egyébként az sem utolsó szempont, ha az etanol élettani hatását alaposabban tanulmányozza valaki (hátha ezt kérdezik a vizsgán)!

Bandi bácsi:

Sokra értékelem az említett intézmény közreműködését, csak éppen: énekelni tanulókat már végre meg: ebben az ügyben a Tanszék támogatásáról biztosítja az ifjúságot. (Tanszéki felelős: Déri Márta docensnő.)

de Jonge János:

A Marosvölgyi Tanszéket nagyon szeretem. A reformot meg nem hagyom bántani! A Marosvölgyi olyan a reformmal foglalkozóknak, mintha orvosság lenne. Egy valódi alkoholos klistély a reformban megrekedt széplelkek számára.

Amrich László:

A Marosvölgyi Tanszék szerepét nem szabad lebecsülni: míg egyéb Tanszékeink (jelentőségük csekély volta miatt felsorolni is felesleges) a fejeket próbálják tágítani, addig a fent em-

lített Tanszék a gyomrok alkoholos közegben való tágításával foglalkozik, melyhez derék zenészeink asszisztálnak. Tekintve, hogy ezen feladatra (már mint a gyomor tágítására) a menza teljesen alkalmatlannak bizonyult, hiányolom, hogy az egyetem távlati fejlesztési tervében ezen Tanszék fejlesztése nem szerepel.

Káldi Pál:

Hogyne, mivel a Reform a Marosvölgyi Tanszék borgőzös atmoszférájában született: ám akkor még csak viccek szánták. Így születnek a rossz viccek.

MI A KEDVENC SLÁGERE?

Déri Márta, az énekfelelős:

Lánc, lánc, Si-O lánc,
Si-O négyek lánc.

Jánka József, a XX. szd. embere:

Amelyiknek a dallama és szövege is jó; — remélem, a XX. században még erre sor kerül.

Ubrankovics István, a csökönyös:

Azért sincs kedvenc slágerem.

Makranczy József:

Habosfánk, oly isteni, oly finom ez a habosfánk... (Ez rendben van, de mi a kedvenc slágere? — A szerk.)

Papp Sándor, az önkritikus::

Nem vagyok én úri
fiú, halk, finom.

*Straub Gyula professzor,
az igazmondó:*

Én mellettem elaludni nem lehet... (mert annyira ordítok előadáson).

Somogyi Antal, a stréber:

„A 72 dühös ember”-ből a galuska ária.

Ujhidy Aurélné, a tűzoltó:

Elég egy szikra...

Müller Sándor professzor, az irigy:

Szeretnék még egyszer
húszéves lenni.

Törtely Sándor, a mohó:

Minden sláger kedvencem.

Ujhidy Aurél, a háttoronzongató:

Tamássy Zdenkó: Találkozunk mi még.

Babos Barnabás, a fejszakértő:

Micsoda éjszaka.

Bandi bácsi, a kollektív ember:

„Szeretnék még egyszer húszéves lenni” (többesszámot azért használok, mert a pótszigorlat előtti feketénél kiderült, hogy

Péchy kollégámnak hasonló óhaja van)

ÖN SZERINT A TWIST BETEGSÉG, VAGY POLITIKAI ÁLLÁSFOGLALÁS?

Beszteri Béláné:

Ezt Dickens-től kérdezzék meg.

Babos Barnabás:

Mit is jelent e szó? Csavarás, csavargatás? Nos, ilyen alapon politikai állásfoglalás nem lehet, legfeljebb a hintapolitikusok részéről.

Káldi Pál:

Ebben a kérdésben legjobb az afgán rádiót megkérdezni.

(Miért? Nem ismerjük?... — A szerk.)

Ubrankovics István:

A twist engem a sürgőnypóznánál álló kutyákra emlékeztet. A twist egy számárság, de úgy látszik tömegesen száárnak lenni érdekes. Ha sok ember tudna kézen járni, akkor twist helyett kézenjáró táncot járnának.

(Erről egy vicc jut eszünkbe: Mi történik, ha egy traktort keresztelnek egy kutyával?...: A traktor minden villanyoszlopnál felemeli a hátsó kerekét. — A szerk.)

de Jonge János:

Hogy a twist betegség-e vagy politikai állásfoglalás, nem tudom megítélni. De hogy nagyon szeretem nézni, az biztos. Főleg a nőnemű élőlények twist-vonaglása számomra nagy öröm, lévén kétségbeejtően emlékeztetnek ilyen helyzetben egy szükségle-

tét végző tehénkére, amely ráadásul egy fához dörzsölgeti a viszkető szebbik felét.

Blickle Tibor:

Akinél politikai állásfoglalás, annál betegség.

Somogyi Antal:

Egyénenként kell elbírálni. Ha valaki keveset twistel, felfrissül fizikailag és szellemileg egyaránt. A sok twistelés eredménye betegség, munkából való kiesés: egyszóval szabotázs cselekmény. Konklúzió: lehet betegség is és politikai állásfoglalás is.

Müller Sándor professzor:

Ifjúsági mozgalom, ill. mozgatas — legalábbis lényegében.

Pfitzner György:

Olyan heveny járvány, amely eg, újabb járvány segítségével szövdmények nélkül eredményesen gyógyítható. Esetleg politiki állásfoglalás is lehet, figyelembe véve a gyakori és erőteljes elhajlásokat.

Farkas János:

Attól függ, hogy ki táncolja. Indoklás: A tánc mozgás. A mozgást pedig dialektikusan szemléljük, ami azt jelenti, hogy vizsgálni kell: ki, mikor, hogyan és kivel mozog? Ha a nyugati ifjúság mozog a twist ütemére, akkor ez a mozgás betegség, mégpedig a halódó kapitalizmus utolsó vonaglásainak deka-

dens vetülete. De ellenben, ha a mi szocialista ifjúságunk táncolja, akkor ezt még nézni is csupa gyönyörűség, hiszen az emberből önkéntelenül is kibukik a lárma: Ihaj, csuhaj, sohse halunk meg! A nyugati morbid szemlélettel ellentétben a twist nálunk tehát az életre készít elő. Az élet viszont fejlődés. S e fejlődést igenelni vajon nem pozitív politikai állásfoglalás?

ÖN MIVEL LÉPNE FEL A „KI MIT TUD”-ON ÉS MIÉRT?

Straub Gyula professzor:

Borbélyként, mert nyírni is tudok.

Babos Barnabás:

Bűvészkedéssel. Például: hogyan lehet 160 óra laboranyagát négy órában elvégezni; falvakarék átváltoztatása szerves prepikké és viszont; hogyan lehet egy oroszán hallgatót egérré változtatni.

Törtely Sándor:

Lábbal...

Amrich László:

Bal lábra való sántítást adnám elő, amiben már van paxisom. (Jobbulást. — A szerk.)

Farkas János:

Valószínűleg a lábaimmal. És miért? Isten tudja, talán csak megszokásból.

Szabó Zsuzsa:

Játékvezető lennék, mert az beszélhet legtöbbet.
(Inkább az éneklést javasoljuk... — A szerk.)

Farády László:

Azt hiszem hegedülnék. (Ugyanis kíváncsi volnék, hogy tudok-e?)

Borlai Oszkár:

Énekelnék. Kíváncsi vagyok, meddig hagynának.

Jánka József:

Hegedűvel. Elhúznám az ilyen kérdések összeállítójának a nótáját.

Makranczy József:

Egy kb 1 m hosszúságú kifeszített húrral és egy félliter kisüstivel. Úgy érzem, az utóbbi elfogyasztása után hárfaszóval tudnám a megjelenteket szóraztatni.

Blickle Tibor:

Énekelnék, mert akkor hagynának. (Talán... — A szerk.)

Győri Pál:

Jó étvágyammal, melyet a menza már alaposan megedzett.

MILYEN GONDOLATOK JUTNAK ESZÉBE, HA ESTE NYOLCKOR BELEP A KOLLÉGIUM AULÁJÁBA?

Szabó Zsuzsa:

Nem szoktam ott járni.

* Straub Gyula professzor:

Több diszkrét eszpreszót Veszprémbe!

Borlai Oszkár:

Pajzán.

* Déri Márta:

Attól függ, melyik irányból lépek be. Ha a tanszékről jövet, akkor az aulában előforduló szinguláris pontok felületi sűrűségéből csálhatatlan következtetés vonok az évszakra (tavasz, nyár, ősz, tél) és ezen belül

az időjárásra vonatkozóan (hóvihar, jégeső stb.).

Ha viszont az utca felől jövök, mindig megállapítom, hogy a mai ifjúság rút sybarita váz, mert ebben a gyönyörű időben (nekem minden idő gyönyörű) négy fal között képez általában két egyedből álló kristályosodási góccokat.

* Káldi Pál:

Édes lányom add oda!...

* Makranczy József:

Ugyanaz, mint akkor, amikor a C-épület hátsó lépcsőházát egy alkalommal tapintatlanul megvilágítottam. (És akkor?... — A szerk.)

* Blickle Tibor:

Szerencse, hogy Varga Józsi bácsi-nak csak a mellszobra áll, mert így nem mérhető le az a hatás, amit a látottak rá gyakorolnak.

* de Jonge János:

Hogy milyen gondolatok jutnak eszembe az aulában este nyolckor? Ez bizony a hangulattól

nagymértékben függ, persze az évszak és az időjárás is befolyásolja. Hol a sárga irigység emészt, hol a félelem. Ez utóbbit azonban erősen enyhíti az, hogy a Hirschler bácsi megírta már a könyveit és az elveit is erősen népszerűsítik. Mindezek ellenére azonban megnyugtató tudat az, hogy az egyetem húsz év múlva sem fog elnéptelenedni s nem leszünk állástalanok.

Pfützner György:

Erre nem válaszolok, mert úgyis azt mondanák, irigy vagyok.

Szepesváry Pálné:

Néhány idézet jut eszembe:

„Ily soká fiacskám, mért vagy ébren?

Vetve ágyad puha-melegen,
Kis kacsóid összetéve szépen,
Imádkozzál, édes gyermekem.”

(Arany: Fiamnak)

„Éifél lesz, és én mégsem alhatom.”

(Petőfi: Szomorú éj)

„Kisasszony, ölébe fekhetek?”

(Shakespeare: Hamlet III.
felv. 1. szín)

„Catulus: Cluvia! Jöjj hát te is,
nem nézhetem soká

Ha más ölelkezik.”

(Madách: Ember tragédiája
VI. szín)

(A többi 174 idézetet helyszüke miatt nem tudjuk leközölni. —
A szerk.)

Bandi bácsi:

Este 8-kor nem belépni, hanem

kilépni szoktam a kollégium aulájából.

Babos Barnabás:

Haj, ha én is, én is köztetek lehetnék!...

MILYEN JELMONDATOT AJÁNL AZ „UVÉZŐK BÁLJÁ”-RA?

Szepesváry Pálné:

Ma nekem, holnap neked!

Amrich László:

Kegyelet a műszaki dogmatizmus
áldozatainak!

Farkas János:

Leben und leben lassen!

Bandi bácsi:

Tanuljunk párosan!

Ujhidy Aurél:

Mindenkit érhet baleset!

Déri Márta:

Tippem az optimista biztatás:
„Fog ez menni kicsikém!”

Káldi Pál:

Uvézás a tudás anyja!

Beszteri Béláné:

Oktató leszek magam is!

Pap Sándor:

Három a magyar igazság!

de Jonge János:

Göre Gábor szavaival élve: Ö. m.
a. f. Előre a két fáért!

Straub Gyula professzor:
Búsuljon a feje, elég nagy a ló!
Pfitzner György:
Nem látni a fától az erdőt!

• **SZORGALMI FELADAT:**

**HOGYAN KOMMENTÁLJA
A KÖVETKEZŐ ESEMÉNYT?**

**KATONA GEDEON V. M. H. A
HŰSVÉTI PÓTLABOR ALKALMÁ-
BÓL A „KERESETLEN FEJEZE-
TEK A LABGYAK KÖRÉBŐL”
CÍMŰ JEGYZET EGYIK FEJEZE-
TÉT FÉLREÉRTVE KRISTÁLYÁL-
LAPOTÚ FOTONOKAT ÁLLÍTOTT
ELŐ (FO. 2H₂O), MELY ANYAG KI-
VÁLÓAN ALKALMAS VILÁGÍTÓ
MŰTRÁGYÁK GYÁRTÁSÁRA.
MUNKÁSSÁGÁT A SVÉD KIRÁ-
LYI AKADEMIA NOBEL-DÍJJAL
SÚJTOTTA, VALAMINT A MŰ-
RÉST MEG KELLETT ISMÉTEL-
NIE.**

Maleczki Emilné:

Iám-lám, kartársak: ez a relati-
vítás!

Babos Barnabás (a kárörvendő):

Úgy kell neki! Minek csinál mar-
haságokat!

• *Déri Márta:*

A szorgalmi feladatokat sohasem
szerettem, kivéve, ha én adtam
fel azokat.

• *Káldi Pál (a bioerotikus):*

Szegény him szentjánosbogarak!
Most már nemcsak az égő ciga-
rettacsikkéktől kell óvakodniuk.

Borlai Oszkár:

A szilikát kémia területén a dolog

már régen ismert. Sajnos a No-
bel-díjat ismét más kapta. A
szilikátosoknak csak az ismétel-
és maradt.

Óvári Ferenc (az igénytelen):

Szorgalmi feladatot nem készítek.
Nekem elég egy egs is!

• *Makranczy József:*

Ne képzeljék azt, hogy stréber
módon a nem kötelező feladat
elvégzésére is vállalkozom!

• *Blickle Tibor:*

Nagy jelentőségű, mert
így a náthások is meg-
tudják különböztetni a
műtrágyát a valóditól.

de Jonge János:

Katona Gedeon talál-
mányát határozottan
jelentősnek tartjuk a
műtrágyaipar és a me-
zőgazdaság felvirá-
goztatása szempont-
jából. A most készülő,
s a műtrágyagyártással foglalko-
zó, a reform igényeit kielégítő
jegyzetben nagy fejezetet kívá-
nunk szentelni a világító műtrá-
gyának, mely jegyzetrész —, hogy
a kíváncsiságot részben is kielé-
gítsem — néhány alfejezete a kö-
vetkező lesz:

a) Nem veszik el a marha a sö-

tétben, ha világító műtrágyával kezelt mezőn legeltetik.

b) Felesleges a gyepek köré kerítést tenni. A szerelmespárok nem tapossák le a fűvet.

c) A sárga irigység emésztja a teheneket, az ő produktumuk nem világít.

d) Könnyebben kikel a mag, egyből megtalálja az utat a hajtás stb., stb., stb.

• *Müller Sándor professzor:*

A természetes trágya világításának megoldása kellemetlenebb feladat lett volna az illetőnek.

Amrich László:

A Nobel-díjjal sújtott találmányon nem tudok meghökkenni, hiszen már vártuk K. G. vmh-től ezen kiugró eredményt. Az illető tudományos munkáját olyan nagyszerű állomások fémjelzik, mint a 105 fokon szárított 50 fokos csiszolt dugós piknométer hőmérők, a porüvegben tárolt HF, vagy az 1000 fokon izzított ezüst téglék, nem beszélve a pébé gázzal működő nyomó-vákuumról.

Farady László:

Az Akadémia takarékoskodni akart, a mérés megismétlése esetén ugyanis valószínűleg vissza fogják venni a Nobel-díjat (ilyen hülyeséget csak egyszer lehet megcsinálni.) Egyébként Katona Gedeon felfedezése súlyos csapás az imperialistákra. Feltételezve ugyanis, hogy a kristályos fotonoknak mechanikai energiájuk is van, elképzelhető, hogy Nobel-díjas tudósunk hatalmas tudásának világszerte tündöklő fénye le fogja rombolni a nyu-

gati plutokrácia fellegvárait. — Ezért javasolnám, hogy Katona Gedeont a legközelebbi alkalommal Kossuth-díjra és Lenin-békédíjra is terjesszék fel. A pálmát előle csak az viheti el, aki szorgalmi feladatnál nagyobb marhaságot ki tud találni.

Farkas János:

Ha Katona Gedeon erre valóban képes volt, akkor szerintem benne egy igen nagy vegyész veszett meg. Ha kísérletei során az anyagot nem alakította át „istenné”, akkor produkcióját filozófiai szempontból nem tartom veszedelmesnek és nem bánom, ha továbbra is szabadon jár.

Bandi bácsi, a kritikus:

Okosabbakat nem tudatok kérdezni?

ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRUNK...

Brown-féle mozgás

Marhadühös egyetemi hallgató!

Mi is kérdezzünk!

Dr. Déri Márta

Mi a bumeráng?

Mondja meg bármelyik oktató kedvenc kérdését!

Mire szeret legjobban fűtyülni?

Az UVÉ szégyen, vagy dicsőség dolga?

Mi a kedvenc előadása a tágabb Egyetemen és miért?

Milyen gondolatok jutnak eszébe, ha hajnali fél nyolckor egy tekintélyt keltő oktató megjelenik ágya mellett?

Milyen jelmondatot ajánl a Kollégiumi Tanács legközelebbi ülésére?

Szorgalmi feladat: Hogyan kommentálja azt a szót, hogy Fémcsőfeke?

Dr. Déri Márta docensnő!

Mi is válaszolunk!

Marhadühös egyetemi hallg.

Egy együttes. (A valódi jelentését is tudjuk, mert annak egyidőben direkt utána néztünk.)

Péchy: Kollega, hogy mondhat ilyen hülyeségeket?

Pungor: Mi tetszett legjobban az anyagból?

Bereczky: Hol van több süllő a Balatonban, az északi, vagy a déli parton?

Déri M.: Mi az összefüggés a Cuculus canorus agyagfészke és az Appegsigillária communis tixotrópiája között?

A kollégiumi házirendre.

Nálunk az UVÉ nem dicsőség, hanem kényszer dolga.

A 72 dühös ember. Mert az már készen van, nem úgy, mint a Kémcsőkefe.

Sértő...

Tévedni emberi dolog.

„Kezdetben vala az egyszerű, vagy véletlen csere.” (Marx könyve 15—21. vers.)

Mottó: A közöltekért a Szerkesztőség sem anyagi, sem erkölcsi felelősséget nem vállal.

NYILTTÉR

a Szerkesztőség rovata

SÜLT CSIRKE elfogyasztásához társat keresek! (A csirkét a társ hozza!)

AMERIKAI nylon harisnyához belevaló, jó lábakat keresek! (Érdeklődni lehet a sarki trafikban.)

FIGYELEM! Minden második szombaton zenével és tánccal összekötött SÖRKÖSTOLÁS a menzán. Az egyetemi zenekar játszik. Korróziós Pista és bömbölde együttese népdalokat énekel. Mindez egy teremben. Ne hagyja ki!

Dr. POLINSZKY Károly rektorunk legutolsó négyhetes itthontartózkodása idején hat hétre külföldre utazott.

DUMKOPF ELEMÉR elsőéves hallgató az első emeleti társalgóban elhelyezett rádión Haydn „Évszakok” című oratóriumát akarta meghallgatni. Temetése kedden délután 3 órakor lesz a veszprémi temetőben.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS. Mindazoknak, akik szeretett gyermekünk földi maradványait utolsó útjára kísérték a Coctail-boogie hangjai mellett, ezúton mond köszönetet

a Dumkopf-család.

GONDOLTAM egy számot, mennyi az? (A helyes megfejtők között a Szerkesztőség egy alig használt matematikai egset sorsol ki.)

KI BOLDOGABB egy női csunyaságverseny eredményhirdetése után, aki megnyerte, vagy aki utolsó lett? (A helyes válasz ellenében nőtlen férfiak átvehetik az első helyezett fényképét a kiadóhivatalban.)

OLVASD, terjeszd az Egyetemünket! Elsőrendű exszikkátorban szikasztott humor csak itt található!

BÉRBEVENNÉK gumicsizmákat és kételtű járműveket a téli fűtés idejére. Ajánlatokat „Vízivadak” jeligére a kiadóba.

✱

KÖVÉREK figyelmébe! Fogyókúránk utolérhetetlen. Amit Ön fél-évi koplalással nem tudott elérni, az nálunk csak hetek kérdése! Egy hónapos kúránk után Önből csak a neve fog megmaradni! MENZA, a kövérek öröme!

✱

HULLADÉK káposztáját jutányos áron megveszi a Menza Vállalat.

✱

TALÁLÉKONYSÁGÁT, megérzését és találgatási képességeit nagyszerűen kamatoztathatja az anal-laborban.

✱

NE MENJEN borbélyhoz! Kollégiumi huzatunk még egyhetes szakállát is leviszi!

✱

I. ÉVESEK! Egyetemi jelvények korlátlan mennyiségben kaphatók. Ma még nem késő. Cím: Gebines Nagyáruház, Tetragon — Hilda néni.

✱

ÉTKEZZEN (pardon!) a Menzán! Garantáljuk Önnek, hogy halálának nem a túltáplálkozás lesz az okozója.

✱

ELCSERÉLNÉM eddig megért sikereim összességét egy jól definiált évvégi szerves kémiai elégséggel. (Nem lesz sok? — A szerk.)

✱

HASZNÁLT zoknimat elcserélném használt kémia elégségesért.

✱

ELVESZTETTEM egy vörös rebetlit. A becsületes megtaláló adja le az ultibizottságon. (Diákszálló, I. emeleti társalgó.)

ELCSERÉLNÉM Schönherz Z. u. 12/B alatti 6 ágyas összkomfortomat 2 szoba hallos, csendes helyen fekvő lakásra. „Nyugalomra vágyom” jelígre. (Hallatlan! — a szerk.)

✱

„LÁPI FLÓRA” címmel Nád Elek, a jeles ingoványkutató előadást tart az egyetemi sár élővilágáról. (ANNO 1958.)

✱

BENZOLGYŰRŰK, purinvázis vegyületek tisztítását vállalom. Kérésre házhoz is jövök. Benz Olívia.

✱

SAVÁLLÓ vastüdőt bármi áron vennék. „Egy korrodált bauxittárogató (II. év)” jelígre a kiadónak.

✱

II. ÉVES nőhallgató, azaz hallgatónó olyan rendkívüli gyakorlattal praktizáló vegyész mérnök, pontosabban tanársegéd ismeretségét keresi, aki kiadott csapágyfém elemzésének 0/0-os óntartalmát precízen meghatározna. Tiszta szívére ráadásul szilikát elemzését is felajánlja. „Sztanum rózsája” jelígre a III. laborba.

✱

IZOTENISZKÓPUS vizsgálataim eredményeiért semminemű felelősséget nem vállalok. — Uvé Teofil.

✱

FÁSÍTÁST a vizsgaidőszak idején kicsiben és nagyban vállal a matematikai tanszék.

✱

A NAGY érdeklődésre való tekintettel már most biztosítsa U. V. jegyét! Mindenkit érhet baleset! Jegyek elővételben a T. O.-n.

✱

MINDENNEMŰ fagyasztást és mélyhűtést elvállal a Kollégium.

✱

KELEP ELEK I. éves hallgató december 20-án megkezdí szokásos évi szabadságát.

NEM ÉRT A FUTBALLHOZ? Ön a mi emberünk! Haladéktalanul iratkozzon be a Haladás futball-szakosztályába!

*

A MARXIZMUS—LENINIZMUS TANSZÉK értesíti a szigorlatozó hallgatókat, hogy e témakörbe való téziseinek illusztrálására f. hó 28-án az Egyetem téri betonpályán háztömbkörűli kapitalista szabadverseny-bemutatót rendez. Előzetesen felhívja az esetleges jelenlevők figyelmét, hogy ha a versenypálya egyes szakaszain valamilyen különleges orrfacsarintó bűzt éreznének, ne jöjjenek zavarba és ne oszoljanak szét, mert ez csupán a kapitalizmus rothadásának kétségtelen bizonyítéka lesz.

*

ELCSERÉLNÉM vadonat új kék-fehér (Brr. drr. MTK) pizsamámat egy használt — nem baj, ha rongyos is — zöld-fehéért. Cím: Burján Zoltán, IX., Üllői út B-közép.

*

AMIŐTA Gagarin sikeresen visszatért az űrből, egyetemi hallgatóink nagyobb önbizalommal néznek a kollokviumok elé.

*

A SZERELMI bánat olyan, mint a nátha: egy jó kalapkúra és vége. (Jelentette kiküldött munkatársunk a Marosvölgyi Tanszékről.)

*

HACZUKA TAMÁS II. éves hallgató aláhamisította a saját nevét. Amikor kitudódott, mélyen megsértődött, azóta még csak vissza se köszön magának.

*

EGYETEMÜNK hallgatóiból álló csoport filmet forgat, amelytől a szakemberek sokat várnak. A film címe „Én és a nagyanyám.” Egy negatív hősről szól, aki pozitív akar lenni, de senki sem szorozza be mínusz eggyel.

*

AZ IONVADÁSZATOK során nagy segítséget jelent az a tudományos felfedezés, hogy nem mind arany, ami fénylik.

Kérdez?

Szerkesztőségünkhez beérkezett
kérdésekre válaszol:

Dr. Fa Kázmér

okl. ultimérnök

Pék Pál

kandidátus ólompuhító

Primőr Benő

kegydíjas ministráns

Válaszolunk

• KÉRDÉS:

Mi lesz holnap?

VÁLASZ:

Talán eső is lesz, de lehet, hogy vasárnap.

• KÉRDÉS:

Mikorra várható az első vegyész-mérnök hallgató fellövése a Holdba?

VÁLASZ:

A kísérletek még a kezdeti stádiumban vannak. Minden tanszékünk foglalkozik ezzel a kérdéssel a kollokviumok és szigorlatok keretében. Sajnos, egyelőre még csak az első kozmikus sebességgel tudjuk kiröpíteni hallgatóinkat, amivel csak a szülői házat érik el. Remélhetőleg már az elkövetkezendő években küldhetünk néhány embert a Hold vegyiparának tanulmányozására.

• KÉRDÉS:

Milyen hatással van a menzai fejadagra a napfolttevékenység?

VÁLASZ:

A menzán a napi adagot a következőképpen határozzuk meg: vesszük a marha életkorát, ezt beszorozzuk a hallgatók előző félévi tanulmányi eredményével, majd hozzáadjuk az utóbbi tíz évben leesett csapadék egy napra átszámított átlagát. Az eredményt elosztjuk az E-épület előtt elhaladó személygépkocsik számával, a végeredményt, illetve ennek gram-mokban kifejezett értékét hívjuk a menzai fejadag átlagának. Erős napfolttevékenység idején ennek kétharmad részét kapják a hallga-

tók, különös tekintettel arra, hogy a jóalakottság érzése leszoktatja őket a Gyorsbüfé látogatásáról.

• KÉRDÉS:

Melyik csapat jobb? A Fradi, vagy az MTK?

1. VÁLASZ:

A kérdező abszolút tájékozatlanságot árul el. Ennyi ésszel én konflislónak sem mernék elmenni a Ló utcába. Magától értetődik, hogy a Fradi a legjobb csapat és Albert egy klasszis.

2. VÁLASZ:

Ma, amikor még a csecsemők is kék-fehér pólyában rugdalóznak, ez a kérdés teljesen érthetetlen. Hát volt valaha is az MTK-nak olyan mérkőzése, amelyen rosszul játszott? Különben is, ma már bebizonyított tény, hogy az időjárás nagy hatással van a játékosokra, — természetes, hogy az MTK a jobbik.

3. VÁLASZ:

Pfuj Fradi! Na, és az MTK! Jobb nem is beszélni róluk. Csapatok azok? Mert vegyük például a Tatabányát. Ugye, hogy már évek óta nem találunk Grosicsnál megfelelőbb kapust? És ott van ugyebár Hetényi, Polgár, Törőcsik II... Még az NB II-ben se találni ennél jobb csapatot.

(4—14. választ helyszűke miatt nem tudtuk közölni. — A szerk.)

KÉRDÉS:

Miről nevezetes 1922?

VÁLASZ:

— Ekkor nyitották meg a Jereváni Operaházat!

— Nem! Ebben az évben született Polinszky Károly.

KÉRDÉS:

Kicsoda B. B.?

VÁLASZ:

— Babos Barnabás.

✱

KÉRDÉS:

Ki játszotta a „Noszty fiú esete Tóth Marival” című film főszerepét?

VÁLASZ:

— Erhardt Hermin vegyész mérnök hallgatója.

✱

KÉRDÉS:

Ki készítette az első huligán akvarellt, és ha igen, akkor miért nem. Mi a mű címe?

VÁLASZ:

Maloveczky Gyula. A mű címe: „Mama, a hulit verik!”

✱

KÉRDÉS:

Melyik író verséből idézünk:

„De jött hozzám egy törpe,
De jött hozzám egy törpe
S kérdezte, mit akarok?

Felgerjedt szittya vérem
Felgerjedt szittya vérem
S rászóltam Törpefejűre:

Hát maga megbolondult,
Hát maga megbolondult,
Hogy mindent kétszer mond,
kétszer mond?”

VÁLASZ:

Pünkösti Árpád: Bízni kell!
Bízni kell!

KÉRDÉS:

Melyik magyar író, mely regényének ki a főszereplője?

VÁLASZ:

A Lengyel-Prosztnak a Szarvas.

✱

KÉRDÉS:

Mi van akkor, ha február 2-án a Mackó bácsi kibújik a barlangjából és meglátja a saját árnyékát?

VÁLASZ:

Megkezdődik az utóvizsga-időszak.

✱

KÉRDÉS:

Mi a különbség a bolondok háza és a B-épület között?

VÁLASZ:

Semmi, mert mindkettő sárgára van meszelve, különösen a B-épület.

✱

KÉRDÉS:

Ki szerezte a Requiem zenéjét és honnan?

VÁLASZ:

Liszi János — Straub proftól — mert Halász András az utolsó pillanatban az NDK-ba utazott!

✱

KÉRDÉS:

Mi tetszik legjobban az „Egyetemünk” címszó alatt megjelenő házilapban?

VÁLASZ:

Hogy ritkán jelenik meg.

✱

KÉRDÉS:

Mi a vörös kiegészítő színe:

BURJÁN Z.:

A zöldfehér.

KINRIMGYÜJTEMÉNY

1

Megy egy Halász számárháton
Kilincs a kezében
Utána a halászbajtár
Hengergörgös Lécen.

Utánuk ment suttyomban
DEMAG-ék macskája
Miközben mindhármuknak
Földig ért a lába.

Jött a hír a golyósmalmon
Gyertek haza máma
Döglődik a Moszkvics ótó
A D-aulába.

Beültek a konvektorba
 Gyorsan odaértek
 De a koci bedöglött már
 Szólt a gyászos ének.

Elkeseredésükben
 Kardántengelyt rántva
 Rápacskoltak nagy mérgesen
 A koci farára.

2

Kigomb-begomb fázisháton
 ÉDÁSZ felé vágat
 Biztonsági berendezés
 Két hallgatót rángat.

Odaérve jól meghajol
 És a szája nyílik
 Ha a ménkö nullához ta
 Biz akkor csökkenik.

Egy-két amper, három fázis
 A fénycső hibája
 Ezért kell a segéd anód
 Higanygőz lámpába.

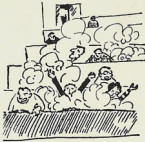

Transzformátor transzportálta
 Döglődik a generátor
 Három fázis helyett már csak
 Kettőt lököget magából.

Kigomb-begomb hideg fényt ad
 Indítója gerjed
 Fölvesz még pár ezer voltot
 S rögtön holtra dermed.

3

Légfelesleg számárháton
 Ęgig ér füstgáza
 Kilenc óra felé beért
 Az előadásra.

Egyenest a Rektor Űrnak
 Jegyzetébűl gyűttem
 A hallgatók meg úgy látom
 Eltűntek a fűstben.

A permutit beszűlt éppen
 Víz folyt orrán-száján
 S három vidám kis egyenlet
 Henszegett a táblán.

Ėgésmeleget hat szunyog
 Nagy vasrűdon cipelt
 Ráírva a gyászjelentés
 Bekrepűlt a brikett.

Légfelesleg búslakodott
 Ėgett szeme szűnje
 Sűjtólűggel odahűz
 A millival fejűre.

4

Jön egy ige szótárháton
Földig ér verslába
Hát, ahogy ott igetett
Begeht ein kocsmába.

Dort ein csikós, in der csárda
Két kancsó bor mellett
Trinken isten igazában
Mert babája sterbent.

Belelógott eigen kopfja
Keserű sörébe
Nagyot húzott geben ige
Rendhagyó fejére.

Óriási fáradtsággal
Írtuk ezt a verset
Azért, hogy a német nyelvből
Kapjunk egy kis egset.

Német nyelv Háraké	2	-	Műi elég (2)
-----------------------	---	---	--------------------

Üzemgyakorlat

• Ütközés

 Igaz mesék

Jó éjszakát gyerekek

Jó estét gyerekek. Remélem, ágyban vagytok már? Bandi, húzd be a lábadd a takaród alá. Palikám, ne piszkáld az orrodát. Csitt, professzorocskáim, hallgatócskáim, ti vén, harmadéves lóttetvecskék, hallgassátok a mesécskét.

Messze-messze, az egyetem sárga falain túl, hóvirágos telepen éldegélt egy cárocska. Ne viháncoljatok szedte-vedte, elmondom, hogy milyen volt kívülről a cárocska. Én ismertem ám! Ha jól emlékszem, megvolt mindkét lábacs-kája, sőt, ha jó kedve volt, mindkét kezecskéjével hadonászott. Ha rossz kedve volt, az egyik kezecskéjét icike-picike zsebecskéjébe dugta és 20 filléreseket csörgetett. Legszembetűnőbb volt rajta a magas, de kissé hátracsúszott homlokocska. Meg volt orrocskája is, de még mekkora! Úgy emlékszem, ha csinos lányt látott, bal szemecskéje hunyorogni kezdett. De ilyen ritkán fordult elő. Többnyire csak csunyákat láthatott, ilyenkor mind a két szemecskéjét lecsukta. Unalmas óráiban bejárogatott a T/1 nevű falujába. Váltakozó számú falubeli nézte és hallgatta fel-lépteit.

Hogy mivel szórakoztatta őket? Nem találjátok ki, kis bogaraim? Úgy... úgy... Móricka már pedzi! Hasbeszélő volt. Már úgy értem, hogy exhasból lökte a képleteket és levezetéseket. Bölcs ember volt a mi cá-runk. S még egy — neki nem csak két dalocskája, sok dala volt.

Egyszer jókedvében elmesélgette, hogy miért nem játszódhat le reakció Gina Lollobrigida és Vittorió de Sica között. Tőle tudta meg a falu népe, hogy nem lehet verebet fogni úgy, hogy meg-sózzuk a farkát. Szerinte csálhatatlanabb módszer is létezik. Fogni kell egy nagy dobót és addig kell ütni, míg a verebek megunják és leszállnak a fára. Ezt ki is kísérletezte. És nézzetek csak körül! Ugye,

hogy nincs itt egy fia veréb sem? Jancsikának ugyan tollas a háta, de ugye Jancsika azért nem nagy madár?! Nem mondom, a hallgatócskáknek sokszor entrópiára mentek az idegei. Ilyenkor piáról kezdett beszélni. Így az entrópiával úgy vagyunk, mint azzal a csinos nővel, aki az úttest másik felén halad. Közelebb kell menni hozzá, hogy jobban megismerhessük.

Egyszer, hogy próbára tegye a falu népét, egy kis különmunkát eszelt ki számukra. Mondanom sem kell, hogy a robot nem nyerte el mindenki tetszését és nem végezték el. Másnap a cáratyuska megtudván hanyagságukat, dühbe gurult. Büntetésül olimpiai faluvá alakította át a T/1-et, ahol a hallgatócskák nyelvükre lépkedve loholtak hegyre föl, völgybe le. Pokoli büntetés volt. Az egyik hallgatónő, a jónéhány kilométeres távon leadott súlyából tíz dekát, s a végén már fognia kellett szoknyáját, nehogy lesoványodott derekáról lecsússzon. Egy magas tót legény, aki kopaszodó feje szerint túl járt már a húsz éven, lúdtalpat kapott a szaladgálásba. A legborzasztóbb az volt, amikor az egyik hallgató futás közben rájött a feladott különmunka megoldására. De az igazi fekete leves csak ezután következett. Egyenként oda kellett állni atyuska elé és okos arcocskával és értelmes bölintgatással végig kellett hallgatni, hogyan kellett volna megcsinálni ezt a munkát. Ugye sajnáljátok szegényeket? De hallga csak. Atyuska kedves is szokott lenni. Egyszer felírta, hogy ő most nagyon sajnálja, de gyorsan ki kell mennie. Mennyire sajnálkoztak az emberek! Sokan aznap fekete szalagot hordtak. Mások, halotti tort ültek és telesírták féldecis poharaikat. Mert ilyen csak egyszer történt meg. Egyébként a búcsúzás is nagyon megható volt. Atyuska éppen kifelé tartott, mikor a fiúk és lányok olyasmit kezdtek kiabálni, hogy csao-szevasz-viszlát. Mire atyuska az ajtóban megfordult, elővette szenteltvíz tartóját, 3 keresztet és még sok egyebet szórt rájuk és az egyik lánynak visszakialtott: csao! Mert modern ember Ő. Ha a pénzt nem is, de a tudását megosztja népével.

Psz. Csenedesebben. Ilyenkor ő már alszik. Most éppen megfordul az ágyában, nyújtózkodik egyet, de csak addig, amíg a takarója ér — aztán másik oldalára fordul. Ne zavarjuk. Holnap reggel 5-kor ismét T/1 nevű falujába kell mennie, hogy mire álmos népe fél 9-kor megérkezik, mind a 8 tábla apró hieroglifákkal legyen tele.

Jó éjszakát, gyerekek.

Na, isten áldja magukat.

Meg kellett változnom

(Szentimentális naplójegyzetek)

Év elején:

Érzékeny lélek vagyok. Szeretem azt, hogy kék az ég és szeretem a matematikát.

Három nappal kollokvium előtt:

Ma lírai hangulatom volt. A ligetben sétáltam. Hullottak a sárga falevelek és én elültem egy padra merengeni. Olyan mélabús érzés fogott el az ősz láttán! Eszembe jutott az elmúlás és az ősz haldoklása. Arra gondoltam, hogy egyszer talán én is ilyen ártatlan falevél leszek és röpülni fogok... Az elmúlásra gondoltam, s közben eszembe jutott a kollokvium, mert ez mindig eszembe szokott jutni. S valahogy úgy éreztem ott a lombhullás közben, hogy talán mégiscsak tudom négyesre a matematikát.

Két nappal kollokvium előtt:

Vannak az ember életében drámai pillanatok, amikor sosem lehessen tudni, hogy mi lesz.

Szegényke Napóleon sem tudhatta annak előtte, hogy Waterloonál rosszul számol. De aki azelőtt portás volt, maga sem gondolta, hogy csak egyszerűen átkel az Alpokon és máris miniszter lesz.

Mindezeket figyelembe véve közepessel is kiegyeznék.

Úgy érzem, meg kell változnom. A szobában mindenki így érzett, és megfogadtuk, hogy új életet kezdünk, ha lemegyünk egzsre. A felsőévesek vigasztaltak, hogy a kollokvium egy hétköznapi dolog. Mondtam is erre, hogy vannak hétköznapi tragédiák.

Estére kelve a nevünkön és a Cauchy-tételen kívül mindent elfelejtettünk. Ez utóbbi azért ragadt meg a kobakunkban, mert nem kell tudni. Éjfél felé azonban már kezdett visszatérni a lírai hangulatunk. Tinódi Lantos Sebő: Bánk és Júlia című operáját kezdtük el énekelni. Különösen szép volt az a részlet, amelyet az Eperfagyi c. sláger dallamára kiegészítésképpen zümmögött bele a kórus a csillagatlan északába:

Kollokvium, kollokvium
Ó be csodás,
Eztet nem helyettesítheti semmi más
Lemegyek egy napon
— Én arról álmodom —
Legalább egzsre és kész.

De két óraker feljött a portáról a karmester és leintett bennünket, mondvá, hogy inkább magunkban zümmögjünk, mert mások hangját is szeretné hallani.

Kollokvium napján:

Azt mondják, aki úgy érzi, hogy semmit sem tud, az jó jel. Ez tévedés...

...és azután elmentünk a Marosvölgyi-tanszékre, hogy hálát adjunk és hogy abbahagyjuk a régi életet!

Még aztat láttam, hogy az ingatag jellemű elemek nem a Bór—Wolf-ram vonal mentén helyezkednek el, hanem a Kollégium—Marosvölgyi Tanszéket összekötő vonal mentén.

Többet nem láttam, egészen lírai hangulatom volt.

PSZT!

EGY KÜDÖS. de mégis szép reggelen megzavarta valami békés nyugalmam. Már-már segítségért kiáltottam, amikor hirtelen világossá vált előttem, hogy mi zavarta meg szundikáláso-mat. Éreztem, hogy valami szokatlan dolog történt. Kiugrottam az ágyból és nyomozni kezdtem. Már nem volt kétséges előttem, hogy a nagy csend ébresztett fel.

Ösztönös mozdulattal indultam el a folyosón a mosdó felé. Az óra 7-et mutatott. Halotti csend borult a folyosóra. Éreztem, hogy nagy dolgoknak kell következniük. Viharszaga volt a levegőnek.

Fél 8-kor még nem történt semmi. Azaz mégis történt valami. A folyosón nesztelenül suhanó árnyakra lettem figyelmes. Ilyen esetet még nem tapasztaltam, ezért elhatároztam, hogy megfigyelem őket.

ÓVATOSAN dugtam ki fejem az ajtón. Ekkor megpillantottam. Határozottan emlékszem rá. Ő volt! Ott lebegett a folyosó végén. Szinte minden mozdulatára emlékszem. Egyik kezében egy nyolc részre hajtott fehér lepel volt, melyet hanyag mozdulattal lóbált. Megdörzsöltem szemem és ekkor rájöttem, hogy nincs egyedül. Teljesen hasonlóan csíkozott másik alak állt előtte és sejtelmesen sutto-gtak.

Hirtelen az volt az érzésem, hogy bosszút forralnak a gyanutlan, békés alvók ellen. Agyam gépiesen dolgozott. Tudtam, hogy most meg kell menteni az embereket a közelgő katasztrófától. Igen! Megvan! Meg kell

akadályoznom, hogy szerencsétlenség történjen! Merész ugrással a virágállványnál teremtem. Két cserép a földre esett. Hajam az égnek állt. Ekkor mindenre elszántan a radiátor bordái közé ugrottam. A két alak hirtelen összezerezett s búvóhelyem felé rohant. Mikor odaérték, tanács-talanul megálltak. Önkéntelenül felsóhajtottam... Nem vettek észre! Ekkor kis bátorságot gyűjtöttem magamnak. Habár meglehetősen kimerített a nagy óvatosság, mégis sikerült akkora lyukat fúrnom az előttem húzódó vascsőbe, hogy megfigyelhettem arcukat. Elszántan néztem ki... Megdöbbenő látvány tárult szemem elé. Felismertem őket! Igen... Kiss Kázmér és Nagy Ödön. Semmi kétség. Ők azok, Verejték lepte el arcomat, amikor arra gondoltam, hogy ugyanilyen joggal szellemek is lehetnek volna.

FIGYELNI kezdtem beszélgetésüket. Sajnos, a radiátor konstrukciója olyan, hogy ezen a bordázott falon keresztül csak kusza hangok jutottak el fülemig. Mindenáron tudni akartam, miről van szó, ezért megpróbáltam felemelkedni. S amire nem számítottam... észrevettek. Először dühösen elpirultak, majd sápadtan, de azért túlzott óvatossággal kihúztak kényelmetlen helyzetű búvóhelyemről. Rejtélyes jelekkel tudomásomra adták, hogy maradjak csendben, mert ellenkező esetben meg kell oldanom a Schrödinger egyenletet öt ismeretlen elektronra. Fenyegetésükből kitűnt, hogy mindenre elszánt cselszövőkkel kerültem szembe. Nagy Ödön hájas szemével villámot szórva nézett és intett, hogy kövessem.

A nagy csendet hirtelen egy éles, átható ásítás törte meg. Kísérőim mintha a föld nyelte volna el őket, pillanatokon belül eltűntek. Nem tudtam mire vélni ezt a változást. Elhatároztam, hogy most már véglegesen utánajárok ennek a rejtélyes esetnek.

EGÉSZ NAPON ÁT nem történt semmi. Késő délután összetalálkoztam egy angyali képű fiatalemberrel. Ez a találkozás végleg megoldotta a problémát. Az angyali arcú fiatalember magához intett, majd alig hallható szájmozgással halkán a fülembe súgta:

„Ma reggel lepedőcsere volt. Pszt! Senkinek egy szót sem!” Pszt!

Nyilvánosság előtt:

A SZEKRÉNYEM AJTAJA

Az én szekrényem, melybe nemrégén költöztem be, olyan, mint a többi szekrény; az ajtaja állandóan tárt és az a monoton rendetlenség van benne, ami általában megszokott. Ezek nem is lennének érdekesek, de van egy pontja, mint a cím is mutatja, amely felhívja magára a figyelmet, ez pedig ajtajának belseje.

Szeretnék néhányat kiemelni ebből a csendéletből. Előrevetem, valamennyit most nem tudom ismertetni.

Akkor talán kezdjük felülről.

„Ne fuss a nő után, mert megáll... és utoléred!”

Ez kezdőknek igen nagy hasznára válhatik. Bővebben nem is kommentáljuk, hanem menjünk eggyel tovább. Mellette ez áll:

„Két kulcs.”

Ennek a jelentősége valószínűleg átvitt értelmű, lehetséges, hogy kapcsolatban van a „Beadja a kulcsot” szólás-mondással. (T. i. kollokviumkor.) Alatta kicsit balra:

„Cigaretázom az árok parton,
20 fillér az összvagyonom
De a kerek föld a hamutartóm,”

Szép kis epigramma, szinte megható a belőle áradó optimizmus. Ez alatt viszont ez áll:

„Két gatyá, egy ing, két fuszekli, 1 és fél lg. zsebkendő. (Mennyi is az? — A szerző.)”

Ez a rövid számvetés arról tanúskodik, milyen élénk és jól menő gazdasági élet folyt annak idején ebben a szekrényben. De ment kutyául is az illető sora, mert jónéhány adat található a „tartozások” cím alatt. Egy arasznyira jobbra:

„Isteni egymást az éjben sejtetni!”

De csak módjával! Idegen kezek alá is biggyesztették:

„Ne pajzánkodj ecsém!”

Íme egy jótanács:

„Ne válts menzajegyget, a hideg koszt csodákat művel.”

Még egy:

„Igyál! A részegség enyhítő körülmény.”

Ez utóbbi alatt van Don Fülíg Jimmy portréja, amelynek csodájára járnak. A portré alatt egy dekadens jelszó:

„Inkább az unalom öljön meg, mint a munka.”

Egy tintafolt alatt:

„Meine Frau macht ein Musik.”

Tekintettel az idegenforgalomra.

Az itt felsoroltak csak kis töredékei annak a munkásságnak, melyet örökségül kapott e sorok írója, aki látván, mennyire nagyszerű gondolatok vannak bennük, ezennel közlést tesz. Meg kívánjuk jegyezni, a rendszerezés folyamatban van, a kiadás a jövő év elejére várható az Akadémia Kiadónál. Előszót és ajánlást neves professzorok írnak, akikre az első sarokban ez az állítás vonatkozik:

„A tudósok mind szegények!”

ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRUNK...

Rácshiba

A SZILIKÁTIPAR *Fejlődése*

Ismeretterjesztő könyv

Bereczky Endre professzor előadásai alapján összeállította
a Tanszék munkaközössége

I. kötet

A legrégibb kerámiai termék

A Veszprémi Vegyipari Egyetemen hallgatott szaktechnológiai előadásokból tudjuk, hogy a legelső kerámiai termék az ember volt.

Kezdetben még jó nyersanyagok álltak az ipar rendelkezésére s így tökéletes termékek kerülhettek ki az agyaggyúró műhelyből. (Ha egy korongos hüvelykujját beledugja kedvesének a hajába, akkor csak elismerően tud nyilatkozni annak plaszticitásáról. Ezenkívül más kiváló tulajdonságokkal is rendelkezik az első kerámiai termék.)

Maga az ember egy nagyobb tömbből van kiformálva, melyből különböző rendeltetésű nyúlványok állnak ki. Ellentmondásként tűnik, hogy a többi kerámiai terméktől eltérően a lényeges részeket elfedik a műértő közönség elől.

Ellentétben az öntött termékekével, az embernek belső része nem üreges, hanem tömör, bár már előfordult, hogy a fejnek nevezett gömbszerű kiképzésbe nem jutott anyag.

Különleges belső része a szív, amely a legkülönbözőbb anyagokból készülhet. Ennek következtében nagyobb csoportok alakultak ki. Vannak:

- 1) kőszívéek (gránitos alapmassza),
- 2) szőrös-szívéek (szerpentin azbeszt adalék),
- 3) vajszívéek (bentonit többlet).

Az ember testén különböző nyílások vannak, egy részük rendeltetését azonban csak jóval elkészültük után fedezik fel.

Az ember mázzal bevont kerámiai termék. Színe lehet fehér, fekete, barna és kétféle sárga, úgymint kínai és irigy. Egyes indulatosabb darabok a színskálát bővítik pirosra, kékre, zöldre.

Különleges angobbal van bevonva a termék. Neve: bőr. Az alapmaszszára való rávitele még ma is kísérleti stádiumban van, mert könnyen megesik, hogy egy-egy darabon lemarad (pl. nem lesz bőr a képén, vagy esetleg túlvastagra sikerül.) Előfordul, hogy az egész termék angob maszsából készül. Ezeket hívja a köztudat „jó bőr”-öknek.

Az ember 90—100 évig is ép maradhat, ha jól vigyáznak rá: bár az időjárás 40—50 év után kissé befolyásolhatja: egyike-másika duzzad, sőt puffad, míg a másik véget a zsugorodás, ami a mázon ráncos gyűrődések feléptével is jár.

Az idők folyamán az ember egy különleges mázzal is bevonódott. Ennek külön nevet is adtak és kultúráján nevezték. Ez, bármennyire büszkék is rá egyesek, lepattogzásra igen hajlamos. Egyébként az első ember még a régi technológiával készült, de igen hamar rátértek az újabb, ma is használatos technológiára. Ez az előállítás gyorsabbá tételét és a tömeggyártást tette lehetővé.

Egyesek szerint a technológia változtatása, mások szerint a rosszabb nyersanyag okozta azt, hogy a késztermék ellenállása egyes behatásokra minimálisra csökkent. Ilyenkor egy különleges, vasoxiddús, híg folyóssá plasztifikált anyag távozik el belőle, s ha az eltávozás nagyobbmértvű, a termék tönkremegy.

Az ember hosszú, évekig tartó használat alatt kopik. Erre igen hajlamos az előbb említett különleges lepattogzásra is hajlamos máz.

Az ember a fején kiképzett nyíláson át különböző, az anyaföldtől származó anyagokat fogad be, melyek egy részét feldolgozás után is hosszabb ideig testében tart. Fő raktározó helye a máj, azonban ez az esetek nagy többségében rossz.

Tevékenységet az ember az „alkotásban”, munkában fejti ki. Ez alatt általában valami nem az emberhez hasonló termék előállítását értik, mert az ember előállítását a mai technológiával nem, vagy legalábbis nem nagy munkának tartják.

Az idők folyamán az ember kétféle típusa alakult ki:

- 1) a férfi, a „teremtés koronája”, mely férj korában a modern idők korona hiánya miatt többször kap szarvat,
- 2) a nő, mely feleséggé való előlépésével a papucskormány fejévé fejlődhet.

Az új technológiával készült ember, mint ismeretes, számtalan rossz tulajdonsággal, hibával rendelkezik, s ezért előterjesztem azt a javaslatot, hogy:

- a) vagy térjünk vissza az eredeti technológiai eljárásra,
- b) vagy új technológiát dolgozzunk ki.

Ezért felkérem Önöket, hogy minden ezirányú javaslatukat, kísérleteket, azok pozitív, vagy negatív eredményeit közöljék a könyv szerzőjével, hogy a tervezett második kötetben közrebocsáthassa.

Mondd mit érlel...

Mondd mit érlel annak a sorsa,
Akinek nincs ebédjegye
Kinek a menzán nem jut csak morzsa,
Egy rossz jegynél nincs egyebe.
Enné a krumplit garmadába,
Gyomra megkordul finoman,
De csalni a jeggyel már nincs pofája —
Levest eszik és kirohan.

Mondd mit érlel annak a sorsa,
Ki a labor körül ögyeleg
S az igazolást hiába hozza,
Hisz a tanseg sem mai gyerek.
A laborban hiába titrál
Hiába ad be sok prepit
Ismerik a módszereit már,
S ha spurja a mérést, lebukik.

Mondd mit érlel annak a sorsa,
Ki évközben mindig tanul
Életének nincs sava, borsa
S a vizsgákon mégse boldogul.
Ritkás fény közt mormogva...
Késő estig az A-ban ül.
A többi már alszik, közel a reggel
Néz, néz, s lefekszik egyedül.

Mondd mit érlel annak a sorsa,
Aki a városban kint lakik
A zsebkendőit lavórban mossa,
S maga vasalja ingeit.
Késve jár az első órára
Messze a kégli, nagy az út,
Aggódva indul a gólyabálba;
Nem viszik haza, ha berug.

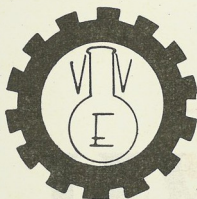
Mondd mit érlel annak a sorsa,
 Ki az Egyetemen udvarol
 Lába a Séd sarát tapossa,
 A lányba az utcán még nem karol.
 A tanulóba szorul be télen
 Ha hűvös az este odakint,
 S bár túl van már az első éven,
 Kémia példát old megint.

Mondd mit érlel annak a sorsa,
 Aki napbérben ultizik
 Kettő van, mire a lámpát eloltja,
 S húzza a lőbört fél tizig.
 Egy rebetliért hiába szurkolt,
 Nem jön a jó lap, nagy a tét
 Zsíroskenyérből ha beburkolt
 Csend fülel, motoz a setét.

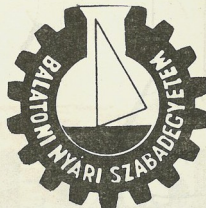
Mondd mit érlel annak a sorsa,
 Ki költő, fél s így dalol
 Szobatársa a géptant másolja,
 S ő jegyzetek után lohol.
 Merész szeme a jövőbe réved,
 Komoran közelgő uvékat lát,
 S mert ember ő is, reméli téved,
 S a vizsgán mindenki simán megy át.

ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRUNK

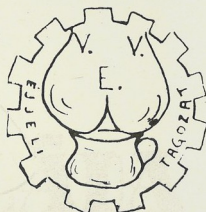
EGYETEMÜNK FEJLŐDÉSE EMBLÉMAIBAN

MÚLT

JELEN

JÖVŐ

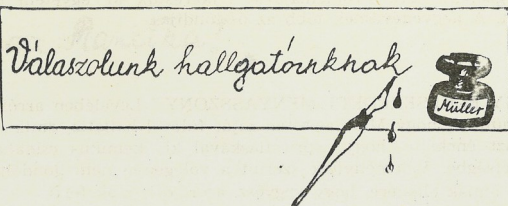

Falhatás

Csapadékos titrálás

LEVELESLÁDA

TÖBB HALLGATÓ levélben érdeklődik a matematika előadások iránt. Köszönjük leveleiket. Sajnos, a zárthelyi példákat helyszűke miatt nem közölhetjük le.

Kérésünkre a matematikai tanszéken elmondták, hogy az előadások szeptember első felében megkezdődtek és a T_2 -ben napjainkban is folynak. Azt tudjuk ajánlani, amennyiben némi matematikai ismeretekre óhajtanak szert tenni a kollokviumig, feltétlenül hallgassanak meg néhány előadást. Várjuk kedves leveleiket.

EGY HALLGATÓNÓ keserű hangú levélben írt az őt ért katasztrófáról. Kétoldalas levelét a lemondás jellemzi. Köszönjük bizalmát. Legokosabb, amit tehet: forduljon sürgősen kérvénnyel a Köztisztasági Vállalathoz. Biztosan megértően fogják kérését kezelni és az utóbbi hónap alatt összegyűlt szemetet nem fogják elszállítani. Ha nem adja fel a reményt, biztosan megtalálja a franciakockás papírlapra felírt laboratóriumi eredményeit. Ha nem kerül elő, akkor elúszott.

EGY ELSŐÉVES HALLGATÓNAK: Sajnáljuk, hogy matematikai kollokviumához nem gratulálhatunk. Felhívjuk a figyelmét, hogy súlyos testi sértésért börtönbüntetés jár.

„FEBRUÁRBAN TÖRTÉNT” — jeligére: Személyleírása nagyon hiányos, így nem tudjuk nyomravezetni. Horgolásmintákat nem közlünk.

„MAGÁNYOS KAKTUSZ.” Azt írja, hogy most borzalmasan blamás helyzetben van. Ugyanis visszajött üzemgyakorlatról a negyedéves udvarlója, és nem tudja, hogy mit csináljon azzal a harmadévessele, akivel köz-

ben megismerkedett. Problémájával felkerestük az egyetem gazdasági hivatalát. A negyedévesnek több az ösztöndíja.

*

„EGY ELKESEREDETT MENYASSZONY.” Levelében arról tájékoztat bennünket, hogy Mikulás-esten saját fülével hallotta, amikor a vőlegénye azt énekelte, hogy „spricflaskával kis kémikus csinálunk!” Ne essen kétségbe. Véleményünk szerint a vőlegénye nem gondolta komolyan. — annak ellenére, hogy vegyész. azért ő is csak férfi.

ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRUNK ...

Heron labdája

Kettős kötés

Strápa Mancika!

Bocsássa meg, hogy soraimmal zavarom, mint a bizmut kimutatását a plumbo ionok, de amióta a felvételi vizsgán megpillantottam, beleszerettem magába. Ahogy a metilgyökök homológ sorának monoton egyhangúságát megszakítja a karbonil csoport a dipropiléterben, úgy robbant bele napjaim sivár egymásutániságába maga. Pillantásom mohóbban nyelte el kedves alakját, mint az oxigént a lúgos pirogallol oldat.

Maga nélkül életem oly magányos, mint a nitrogén atom elektronpárja. Nagyobb volt az affinitásom magához, mint a hidrogénnek a klórhoz a klórdurranógázban, s szemének egyetlen pillantására túllépte nálam az aktiválási energiakvantumot. Szerelmem ma már hevesebb, mint a fém Na reakciója vízzel. Leghőbb vágyam, hogy ez a szent érzés kössön bennünket össze, mint hidrogénhíd az asszociációra hajlamos alkoholemolekulákat.

Ha mindezek ellenére oly hideg maradna hozzám, mint a NaCl és jég heterogén elegye, s nem lenne hajlandó velem gyűrűs vegyületet képezni, akkor eltűnök életéből, mint 12 gramm szabad levegőn hagyott szilárd jódkristály. Ennek a nagy szerelemnek az emléke azonban megmarad bennem, ahogy egy zárt rendszer entrópiája megmarad izoterm, reverzibilis körfolyamatban.

Maradok tisztelettel és örök hűséggel anyagom teljes mértékben energiává való átalakulásáig:

Rector Tamás

Yledves Tamás!

(Válasz)

Levele a papa kezébe került és nagyon megszidott miatta. Azt mondta, hogy ilyen leveleket én még nem olvashatok el, mert a kémia-hoz nem értek, a szerelemmel nem szabad foglalkoznom.

Este aztán hallottam, hogy anyával tárgyalt a levelét és azt mondta, hogy maga nagyon okos lehet, pedig ő ilyesmit másról sosem szokott mondani. Azt is mondta még, hogy nem érti teljesen, hogy mi van a maga affinitásával és azért vigyázni kell rám, meg aztán a maga energiakvantumját is kifogásolta. Mikor a mama csititgatni kezdte, már kiabált is, hogy lehet, hogy ő maradi, de semmi szent érzés nem köthet bennünket össze és egyáltalán semmilyen érzés, senkivel, mielőtt férjhez nem megyek! Anya aztán eloltotta a villanyt, mert ő nem szeret veszekedni. Ebből láthatja, hogy mennyire vigyáznak rám és mennyire szeretnek engem, úgyhogy kérem, ne az újságba tegye máskor a levelét, mert akkor más is elolvashatja, és a szerelem szent érzés, amit titkolni kell. Ezért nem mondom én el magának, meg a többi fiúnak sem, hogy szeretem.

Sajnálom, hogy szüleim elköltözése miatt én Pestre kerültem, mert azt hiszem, ilyen okos fiútól nagyon sokat tanulhattam volna. Tanítanak itt is sokan, főleg egy magas, szőke gyerek korrepetál. De ő nem tud nekem olyan szépeket írni, fele olyan okos sincs, mint maga, és képes lenne túsarkú cipőben felvinni a Gellért-hegyre, pedig akkor nagyon feltörne a lábam.

Már én is tanulom a kémiát és igyekszem majd olyan levelet írni, mint maga nekem. Már nagyon sok mindent tudok. Most éppen a vegyértékekkel foglalkoztunk. Gondolkoztam azon, hogy nekem hány vegyértékem lehet, már mint olyan H-ból mondjuk mint maga, hányat köthet meg. Ezeket a dolgokat én még nem tudom teljesen megérteni és úgy leírni, mint szeretném, de majd megtanulom.

Bántott a dolog, hogy az a 12 gramm jódkristály eltűnt. Még csak nem is gondolja, hogy ki vitte el? Vigyázzon jobban a holmijára, és jelentse, ha ez így folytatódik tovább!

Levelét már kívülről tudom. Kérem Tamás, ne haragudjon, de megírom, hogy egy dolog nem tetszett nekem. Alkoholoról ír a levelében és először asszociációnak — jól írtam? — nevezi az ivást, de azután elfelejtkezik róla és csunyán, mint a suhancok, piálásnak nevezi. Remélem, hogy maga azért ilyesmit nem csinál, mert az nem egy komoly emberhez méltó! Ugye nem entro-piál? — és nem is fog soha? Még ezt a szót sem használja többet?

Búcsúszom magától, mint egy jó barától a súlyállandóságig hű:

Per Mancika

Srága Marcika!

(Vallomás)

Magáért 3 párhuzamos mérést végeznék a fiz-kém-laborban, s csapadékosan megtitrálnám a Balatont.

Megtanulnám a vitaminok genfi nevét és előkollokválnék vegyipari műveletekből.

Megmagyaráznám a nominális bivariáns fogalmát a csoporttársaimnak, s dr. Nemecz Ernő ásványtan jegyzetének két mondatát a Magyar Tudományos Akadémiának.

Ötödfeles jambusokba szedném a „vegysékek zsebkönyvét” és zenés revüoperettet írnék az „Analitikai példatárból.”

Befaktoroznám az Indiai óceánt és józan maradnék a búcsúbálon. Négykézláb elmennék a Kárpátoktól az Adriáig és vissza.

Wheatstone hidat építenék a Séd fölé és bevakolnám a B-épületet.

Betartanám a kollégiumi házirendet, vagy Mc Lauren sorba fejteném a gypjúsáلامat.

Egy szavába kerül és én kiveszem magának a napfoltokat a föld-abroszból.

Magáért... eh, de kár folytatnom, Mancika drága. Azt hiszem, ezek után látja már, hogy szerelmem végtelen, mint a külső ellenállás az elektromotoros erő mérésénél.

Ha a Maga szíve még ezekután sem éri el gyűrűs-golyós lágyuláspontját, és Maga felmegy ezzel a fiúval a Gellért-hegyre, akkor kérem, ne is válaszoljon. Akkor eldobom az életem magamtól, jöjjön a megváltó halál.

Elmegyek a félévi kollokviumra és visszaadom nemes tételemet a professzoromnak.

1
Rector Tamás

Tudja meg mindenki, hogyan lettem a világ legnépszerűbb embere...?

Hurrá! Beteljesült vágyaim egyik legdédélgetettebbike! Tudjátok ti, kicsi földi emberkék, kis egyetemi hallgatócskák, hogy mi az igazi jó érzés, hogy mi a legfelemelőbb dolog a világon? Fenét tudjátok! De én már tudom, és mivel nem vagyok irigy természetű, természetadta és közismert nagy szerénységem ellenére elmondom Nektek. Én lettem az Egyetem — egyesek szerint a Világ — legnépszerűbb embere! Hát ez az a nagyszerű dolog! Hogy én ezt honnan tudom ilyen biztosan? Hát ezt is elárulom...

... Amióta az eszemet bírom, mindenki csak úgy kezelt engem, mint valami egyszerű, átlagos embert, pedig hát, mi tagadás, eléggé nyegle is vagyok, meg elég jól futballozom, még sem tűntem fel senkinek... (És szabad legyen talán megjegyeznem, hogy szerény véleményem szerint ez az oka annak, hogy rozsdásodni kezd a magyar labdarúgás annyit szidolozgatott nimbusza!) Egyszóval nem bírtam népszerűvé válni. Pedig mennyire szerettem volna! Nos, aztán az egyik bálon, magam sem tudom hogyan, legbájosabb mosolyomat elővéve (gyöngy-fogsorom csak úgy ragyogott), meghódítottam egy kislányt, akitől hogyan-hogysem, kaptam egy édes kis piszi-puszt... Agyamat nem bírta elborítani a sokat emlegetett rózsaszín köd! Megőriztem műszaki emberhez méltó hidegvéremet, és azonnal eszembe ötlött, hogy végeredményben itt most beigazolódom, hogy nem vagyok átlagember! Hurrá! Volt-e már ember itt, akit ennyi ember előtt megpuszlikalt egy szeretnivaló kislány?! Nem volt! Igen! Én vagyok az első! Ez a kislány belémlátott pár pillanat alatt, és felismerte bennem az eszményi férfit! Bizony!

Szóval más is észrevette a dolgot, és amikor valaki lekérte a leányzót, hát csak azt vettem észre, hogy a gratulálók gyűrűjében vagyok! Azonnal kapcsoltam! Ez a népszerűség! Csak okosan ki kell aknázni és holnap rólam írnak az újságok és szerepelni fogok a televízióban!

Igazam lett! Egy izgága fráter, aki az újságokkal bizonyos kapcsolatot tart, — most nem kívánom megnevezni, mert én gentleman vagyok — írt rólam egy cikket a „Szöcsögepusztai Hírharang”-ban. Bevallom, kissé kellemetlenül érintett, mert féltem, hogy az embereket tévútra vezeti... De a buta kis firkász nem gondolt arra, hogy a tömegek mellettem állnak!

És amikor az ebédőben a tanársegédek — még a nők is! — sőt, titokban néhány professzor is irigy pillantásokat vetett felém, azonnal tudtam, hogy befutottam! Ez a cél, ez a csúcs, ennél magasabbra mászni nem lehet! Ez a népszerűség reflektorfényű hegye, amelyre az elmúlt évtizedben a Begyerengyei Vegyipari Egyetemen senki fel nem mászhatott!

Mindezt még csak betetőzte az a meghívás, amit a kádártai legények juttattak el hozzám, hogy tartsak nekik egy előadássorozatot „Népszerűség, avagy ettől hízik a disznó” címmel. Természetesen vállaltam...

Mióta népszerű lettem, az egyetemen naponta szónokolnom kell a

szünetekben, a T. O.-tól pedig kaptam egy átiratot, amelyben közlik, hogy a katalógusokon nem kell jelen lennem, a laboromat pedig a Tanársegéd-ek Közössége társadalmi munkában elvégzi, továbbá közlik, hogy órarendbe iktatják a „Modern Don Jancsi” című, eddig fakultatív előadás-sorozatamat.

Hát ezekből vettem észre, hogy népszerű lettem. Ezt az emlékiratot pedig azért küldöm meg a T. Szerkesztőségnek, hogy közöljék az ifjúság okulása céljából.

Kiváló tisztelettel, a világ legnépszerűbb embere:

Stanecli Jakab sk.

U. i.: Meg kell jegyeznem, hogy az események tehetségtelen edzőm szemét is felnyitották, s kérvényt adott be hozzám, hogy a nennyiben előadásaim engedik, szerepeljek az egyetem Luft F. C. első (azaz I.-ső) csapatában.

S. J. sk.

ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRUNK...

Tányérszám meghatározás

Fröccsöntés

RÖK RANGADÓ

Egyetemünk zöld-fehér klubjának jóvoltából az örök kérdés — Fradi vagy nem Fradi — eldöntéséhez szeretnénk hozzájárulni azzal, hogy közreadjuk a klub féltve őrzött dokumentációját képező, Burján Zoltán okleveles vegyészmérnök és Fradi fiú, a klub örökös tiszteletbeli elnökének klubtársához, Zöldmerek Fehérkéhez írt leveleit.

KEDVES BARÁTOM!

Legutolsó leveledben arra kértél, írjam meg neked, „miért lettem Fradi drukker?”

Azt írtad, azért érdekel, mert ha nem lennék ilyen fanatikus zöld-fehér szurkoló, akkor idővel még rendes ember lehetne belőlem. (Természetesen csak akkor, ha nagyon igyekeznék.)

Jó pár évvel ezelőtt, egy vasárnap d. u. születtem a Fradi-pályától nem messze. (Villamossal 25 perc.)

Egykori szemtanúk szerint zöldelltek a fák — és a Fradi ezen a napon megverte az MTK-t! (Már akkor is klasszisok voltak a Fradi-fiúk!!) Sajnos, születésem után nem mehettem mindjárt meccsre, még várnom kellett pár évet.

Még ált. iskolás voltam, mikor szomszédunk — igazi, vérbeli Fradi-drukker — elvitt egy FTC mérkőzésre, és ettől kezdve minden vasárnap ott voltam és együtt örültem, bosszankodtam (néha sírtam!) sok tízezer emberrel.

Micsoda ünnep volt egy-egy győzelem! Ha kikaptunk „véletlenül”, nagyon letörtem bánatomban, nem készítettem el a hétfői házi feladatot.

Ebben az időben azért szurkoltam a Fradinak, mert ragyogóan futballoztak és Deák vezérletével számolatlanul rúgták a gólokat. Mikor „szétszedték” a csapatot és ÉDOSZ, majd KINIZSI néven szerepelt az egyesület, bizony elég gyengék voltunk.

Egy-két embertől eltekintve, teljesen ismeretlen nevekből állt a csapat. Technikai, — taktikai tudásuk alacsony —, de a küzdeni tudásuk csodálatos volt!

Mi, szurkolók, egy pillanatra sem hagytuk cserben a Fradit! Ha már fáradtak voltak, zihált a lélegzetük, akkor 60—70 ezer ember — MIN-DENT BELE! — buzdítással öntött új erőt a fiúkba. (A csapat megérde-

melte a közönség végtelen szeretetét, mert a legendáshírű „fradisív”-vel küzdött a pályán!)

Látod, ez a hatalmas küzdeni tudás, szilárd akarat, a nagy akadályoktól való meg nem rettenés, ezek voltak azok a tényezők, melyek szívemet örökre a Fradihoz kötötték!

Ma már ismert nagy csapat a Fradi. (Albert, Orosz, Rákosi, Dalnoki és a többiek, mind világklasszisok!)

Kedves Barátom!

Azt írtad, hogy sokan elfogult, fanatikus szurkolónak tartanak. Miért lennék én az? Talán azért, mert minden meccsen rekedtre ordítom magam, s egy Albert-gól után a mennyországban érzem magam?

Hogy lássad, mennyire nincs igazad, most a legtárgyilagosabban írok néhány gondolatot a mai FTC-ről:

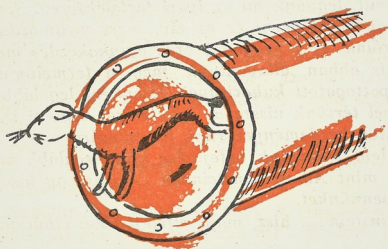
Legjobb magyar klubcsapat a Fradi! (Ha tárgyilagos lennék, akkor azt mondanám, a világ legjobb csapata, de mivel szerinted fanatikus vagyok, ezért nem állítom ezt.)

Remélem, belátod, hogy Albert minden idők legnagyobb futballistája (ez ugye nem is lehet vitás?) és azt is, hogy a Fradi jövőre megnyeri a bajnokságot? (és utána még vagy 152 évig megszakítás nélkül!) Azt hiszem, ezekkel a tárgyilagos gondolataimmal meggyőztelek arról, hogy a fanatizmus távol áll tőlem!

Kedves Barátom, nagyon örülök annak, hogy a mi egyetemünkön is sok Fradi-drukker van. (Salamon, Kérdy, Marton, Madarász, Klauzer — csak a „legnagyobbakat” említsem!)

Lelkesedésükre hadd mondjak el egy jellemző esetet: egyik este éppen vacsoráztam a szobában, mikor a folyosóról felhangzott egy nagy kiáltás:

ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRUNK...

Csögörény

„NEM BÍROM A BUNDZSÁKOT!” A lelkesedés eme megnyilvánulásának annyira örültem, hogy mindjárt a vacsora is jobbizúen csúszott le a torkomon.

Kedves Barátom, levelem ezzel befejezem. Igyekeztem neked megmagyarázni, miért éppen Fradi-drukker vagyok, miért nem Vasas, Dózsa, vagy esetleg MTK (brr!...), hogy ez mennyire sikerült, az majd kiderül a válaszból.

Leveledet várom, addig is ALBERT legyen veled!

Üdvözl:

Burján Zoli.

Ilyen még nem volt — ezután mindig így lesz!

Mély fájdalommal közöljük veletek kedves hallgató társaink, hogy márc. 1-ével nagy veszteség éri hön szeretett egyetemünket. Ez intézet büszkesége, a IV. évf. öthónapos önként vállalt termelőmunkára távozik, hogy sok-sok meleg „uvén” megszerzett tudásával a magyar iparnak nyújtson segítséget!

Hogy munkánkkal mekkora nyereség éri iparunkat — ezt ma még nehéz lenne felbecsülni. A kiértékelés a jövő közgazdászainak a feladata. Annyi azonban már ma is bizonyosra vehető: nemes tettünk példanélküli az emberiség történetében! Őszintén meg kell mondanunk, néhány héttel ezelőtt még közel sem egységes álláspontot foglalt el az évfolyam a felajánlás kérdésében. Néhány opportunistá elem azt hangoztatta, ne dolgozzunk semmit, legyünk mi az ipari tartaléksereg. Szerencsére azonban nem tudott gyökeret verni ez az elv, mert megmozdultak hajnali tízig szunnyadó erőink, és a negyed 5 órás munkakezdés mellett törtek lándzsát. Végül is abban állapodtunk meg, a termelőmunka befejeztével autoklávval pattogatott kukoricával (fejenként legalább három szem!) és mozgólépcsővel tértünk vissza az egyetemre, hogy ti is, hallgatótársaink, kedvet kapjatok kezdeményezésünk folytatására.

Nem kétlem, munkánk befejezése után legalább annyi elismerésben lesz részünk, mint Albert Einsteinnek — s ez egy kis jogos aggodalommal tölt el bennünket.

Albert Einstein... hisz, majd elfelejtettem elbúcsúzni tőletek Fradi-fiúk!

Arra kérlek Benneteket, ne tegyétek nehezé a búcsút, ne sirjatok! Tudom, távozásommal katasztrófális veszteség éri soraitokat, mégis min-

denkit arra kérek: ne csüggedjete — hisz visszajövök szeptemberben!
(ha le nem csuknak bírósídásért!)

Búcsút veszünk az egyetemtől, professzorainktól, hallgatóinktól. Reméljük, a párhónapos üzemi gyakorlat hozzásegít bennünket ahhoz, hogy jobb szakképzettségű mérnökök váljanak majd belőlünk.

Albert Flóri legyen veletek!

Burján Zoltán,
a síríg hű Kabos

Ipari beszámoló

Sajnos egyike vagyok azon IV. éves hallgatóknak, akiket eltanácsolt az egyetem fura ura — Veszprémből. (Hű, ezért még a rektor hátra köti a sarkam!) Na, reméljük, ez az eltanácsolás nem örökre szól — csak öt hónapra termelési gyakorlatra. Addig mondogatták nekiünk az egyetemen, hogy „az iparba veletek, ti rossz gyerekek” — míg tizenketten a Kőbányai Porcelángyárban kötöttünk ki.

Korai volt az örömünk, hogy egy időre megszabadultunk az egyetemtől — mert képesek voltak kínzóink utánunk jönni vizsgáztatni! (A vizsgakérdésekre még visszatérek, mert ez mindnyájunk csőrét bosszantja.)

Ipari pályafutásunk úgy kezdődött, hogy egy fél napig törzskönyveztek bennünket, majd a gyári vezetők elheszélgettek velünk. Ezután megmutatták a munkahelyünket, és a művezetők atyai jóindulatára bíztak bennünket.

Az első munkanap csuda izgalmas volt! Munkatársaink elmagyarázták a kemencék működését, a kapcsolószerkezeteket stb. Mi szorgalmasan bólogattunk, értjük, hát hogyne értenénk. (Most már tényleg értjük, igaz az első magyarázat óta sok víz lefolyt a Dunán.)

Ezután elkezdődött a „várva-várt” fizikai munka. Én úgy kezdtem el dolgozni, hogy vadonatúj kék munkaruhámat (sajnos, zöldfehéret nem kaptam, ez súlyos felelőtlenség a gyár részéről!) azonnal bepiszkitottam (nem rosszra gondolni) egy kis porral. Gondoltam, hadd lássák, milyen szorgalmasan dolgozom.

Munkatársaink nagy szeretettel fogadtak bennünket, nagyon barátságosak. Igyekeztünk gyorsan beilleszkedni az üzemi légkörbe — ami itt a kemencék mellett 50—60 fokos.

Politikai gazdaságtanból azt tanultuk, hogy a munkásosztály szívós harcot folytatott hosszú ideig a „három nyolcasért”. Nekünk, IV. éveseknek ez miért nincs biztosítva? Munka után hiába mondom otthon „én még nem játszottam, játszani szeretnék mostan” — anyám bezavar a szobába tanulni! Hát van igazság? A szerencsétlen „üzemi-egyetemi hall-

gató” kénytelen már a vizsga előtt három hónappal a 800 oldalas üzemgazdaságtant magolni. Évfolyamtársaim nevében a Rektor Úr szíves jóindulatát kérem (így szoktam a kérvényemet is kezdeni, és még sohasem tagadta meg kérésemet!), legyen szíves a vizsgákat eltörölni a IV. évfolyamon. Volna mindjárt egy javaslatom is: ha már mindenképpen muszáj osztályzatot beírni a leckeönyvbe (mert ugye azért van, hogy valamit beleírjanak), akkor ajánljanak meg a tanszékek valamilyen jegyet, és mi eldöntjük majd, hogy elfogadjuk-e vagy sem? (En esküszöm, minden kettést elfogadok, nekem hármast ne tessenek adni, mert akkor hogy álljak oda jó szüleim elé? Nem akarok ugyebár szegyenkezni.)

Legyen szíves Rektor Úr hamarosan értesíteni bennünket, hogy elfogadja-e javaslatomat, mert közeleg a vizsga időpontja. Potyára pedig az ember miért tanuljon? Nem igaz? A tanulásról való kesergésem befejezem, most valami roppant felemelő dologról szeretnék írni.

Nagyon büszke vagyok arra, hogy évfolyamunkon milyen jó a közöségi szellem. A sors keze (plusz az egyetem vezetősége) szétszórta bennünket az ország különböző helyeire. Ennek ellenére fenntartjuk egymással a kapcsolatot. Ezt szeretném egy kis példával illusztrálni.

A múltkor egyik munkatársam lélekszakadva rohant hozzám, hogy táviratom van a portán. A portás hahotázva fogadott. Elmondta, hogy táviratot kaptam Pétről.

Pétről? Ki táviratozhatott? Biztos a Péten dolgozó évfolyamtársaim — kapcsoltam.

Milyen kedves tőlük! A következő pillanatban nagy számú rokonaimról már kevésbé barátságosan emlékeztem meg... A távirat ugyanis gyásztávirat volt, és a Fradi veresége alkalmából küldték! (Rajtam nevetett a fél gyár. Aznap kevesebbet termeltek.)

Üzenem a „péti különítménynek”: vigyázzatok! Albert keze hosszú, — Pétig is elér!...

Kedves hallgatótársaim, befejezem magasröptű üzemi beszámolómat. Remélem e remekműből sokat tanultatok. Kívánom, hogy a tanultakat a kollokviumon egy stabil egységre erejéig hasznosítsátok!

KABOS

Kedves Barátom!

Ne haragudjál, hogy ilyen sokára válaszolok leveledre, sajnos hamarabb nem tudtam írni, mert kifogyott a zöld tintám, kézzel meg nem akartam írka-firkálni, mert attól félttem, úgysem hiszed el „kék” soraimat. Remélem, ezért nem neheztelsz rám, hiszen a mi barátságunk majdnem annyira szilárd, mint a Fradi-pálya lelátói.

Levélváltásunk óta sok minden történt velem. Albert segítségével X-edszerre szigorlatomat is letettem: ($n-3$), ahol $n = 21, 22, 23$ (esetleg 5).

A vizsgaidőszakban jöttem rá egy érdekes dologra: akit én „megál-

dok” Albert nevében, az elsőre levizsgázik, sajnos, ez a recept csak éppen nálam nem válik be. Nem tudom mi lehet ennek az oka, talán az, hogy „Albert velem” c. imában a „v”-t nem elég ájtatosan ejtem ki? (Esetleg többet kellene tanulni.) Az okot igyekszem sürgősen megtalálni, hiszen még a vizsgák és a diploma megvédése hátra van. (Albert nagyon-nagyon segíti mindenfajta szurkoló évfolyamtársamat!)

Legutolsó leveledben azt próbáltad bizonyítani, hogy a Dózsa jó csapat. Rögtön le kell szögezmem, én nem egészen így látom ezt a dolgot.

Engedtessek meg nekem, hogy mély tisztelettel megkérdézzem, ki is nyerte a „Húsvéti Tornát”? Ugye barátocskám, a Ferencváros? Látod-látod, mennyit mondtam neked, hogy próbáld a dolgokat reálisan nézni. A vak is láthatja — és meg vagyok győződve arról, hogy látja is — a legjobb csapat a Ferencváros!

Még mindig nem késő, még leteheted a lila szemüveget! Biztosan olvastad te is, hogy zöld szemüveges tudósokból álló kutatócsoport megállapította, hogy zöld szemüvegen keresztül lehet csak elfogultság nélkül nézni egy futballmérkőzést.

Mint jó barátod mondom neked, ha beállsz sokmilliós — helyesbíték, sokmilliárdos — táborunkba Fradi szurkolónak, még lehet rendes ember belőled!

Nagyon kérlek, olvasd el figyelmesen legújabb versem, keresd meg benne az eszmei mondanivalót — remélem, ezzel a művemmel hozzájárulok egy kicsit emberré válásodhoz.

Elöljáróban csak annyit, a versnek már eddig is hatalmas sikere volt — első díjat nyert nálam!

„AZ EGYSZERI SZURKOLÓ ÉNEKE AZ FTC-RŐL...”

1. Szelek szárnyán száll az idő

Ami elmúlt, vissza nem jó.

Egyszer minden mérkőzés véget ér,

A fáról mind lehull a levél.

A gyökere már rég elrohad

Csak egy, csak egy — a Fradi, ami megmarad!

Refrén:

Büszkén leng a pályán zászlónk, a zöld-fehér sávós,

Mindig volt és mindig lesz,

Győzve-győz és bajnok lesz

A dicső, világklasszis Ferencváros!...

2. Kezdetben vala az anyag, melynek színe zöld-fehér

Mint hosszú szalag, égen-földön körülér

Csak később alakultak ki a zsurlók, páfrányok,

Évmilliók múlva a vasas csatárok.

Az idő nem állt meg, gyorsan tova haladt,

Csak egy, csak egy, a Fradi, ami megmaradt!

Refrén:

Büszkén leng ...

3. Jövőre megnyerjük a bajnokságot! — ezt én mondom
 az író,
 Ha nem sikerül, akkor ki lehet a hibás? — a bíró!
 Előbb még Chilében kell helytállni
 Rúgjal sok gólt Albert Flóri!
 Ha nem nyerjük meg a VB-t, az ég még le nem szakad,
 Akkor is a FRADI a szuperklasszis csapat!

Refrén:

Büszkén leng ...

Nos, mit szólsz ehhez a hőskölteményhez? Úgy terveztem, hogy meg fogom zenésíteni, csak még nem döntöttem, csárdás vagy twist ütemű legyen-e. Levelem abban a reményben fejezem be, hogy jó tanácsaimat megfogadod és megpróbálsz klasszis szurkoló lenni!

Üdvözl barádot:

ZOLI

Kedves Fradi Fiúk!

Lassan már egy éve lesz annak, hogy elkerültem zöld-fehér egyetemünkről. Tudom, hogy távozásom óriási veszteséget okozott soraitokban, mégis bízom abban, hogy nélkülem is sikeresen megvívjátok a mindennapos szócsatát a bundzsákokkal és mennydörgő hangon hirdetitek az abszolút igazságot: a FERENCVÁROS A VILÁG LEGJOBB FUTBALL-CSAPATA!

Sajnos, azért kell a nap minden percében hirdetni ezt az „ígét”, mert vannak még elvetemedett emberek — gondolok elsősorban az mtk, dózsa, vasas szurkolókra — akik nem értenek egyet ezzel. Mint ahogyan nem tudják megérteni azt sem, hogy a világválogatottba miért csak (!) Fradi játékos (Albert, MÁTRAJ) került be.

Milyen szépen fest majd az angolok ellen ez a csatársor: Garincha, Eusebio, ALBERT, Pele, Gento.

Ha rajtam múlna — az csak természetes — Pelé helyett Rákosit játszattám, Garincha mellett Fenyvesi II-t is számításba venném!

Kedves zöld-fehér barátaim!

Bár elvégeztem az egyetemet, mégsem szakadtam el teljesen az egyetemi élettől.

Olvastam az „Egyetemünk”-ben, hogy a dózsa szurkolók javaslatára bevezették a kollégiumban a reggeli ébresztést. Ha arra gondolok, amikor Braun Csibi barátomat nap mint nap 11-kor keltettem fel, és letolt,

hogy miért zavarom fel ilyen korán, bizony egy kicsit sajnállak benne-
teket. Vigasztalja szíveteket Dalnoki híres mondása: „minden rosszban
van egy kis jó is.” Érvényes ez a törvény a Fradi pálya esetében is. Egy
kicsit nehéz megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy az évezredekkel
büszkén dacoló fatribünöket lebontják, hogy helyette zöld aranyból épít-
senek újat. Igaz viszont az is, hogy aranylábú, gyémántszívű bajnok csa-
patunk megérdemli, hogy arany pályán játsszon!

Az ám a bajnokság!...

Ma szerte az országban egyetlen józan ember sem kételkedik abban,
hogy a Fradi megnyeri a bajnokságot! A még józanabbak, a még előre-
látóbbak azt sem vitatják, hogy legalább 100 évig meg is tartja. Az egé-
szén zseniális szurkolók — gondolok itt elsősorban magamra — arra es-
küszünk, hogy idők végtelenségéig bajnok marad a Fradi! (Ámen...)

Az sem vitás egy pillanatig sem, hogy minden idők — sőt azon túl is
— legnagyobb futballcsillaga ALBERT FLÓRIÁN olyan nagy játékos,
hogy véges emberi ésszel fel sem tudjuk fogni!

Versfaragó ember lévén, Albert nevének (szenteltessék meg az ő
neve) dicsőítésére sok szép verset írtam már életemben. Ez a legújabb
versem — melyet most szeretettel átnyújtok nektek — osztatlan sikert
aratott nálam. E remekművet „Az angyali seregek” című népszerű ének
dallamára kell énekelni.

(A félreértések elkerülése végett: a kísézőzenének nem azért válasz-
tottam ezt az egyházi dalt, mert olvastam dr. Farkas János „Kaméleon-
képés, vagy embernevelés” című cikkét az Egyetemünkben.)

Íme a vers:

„Dicsőség a mennyben az Albertnek,
Békesség a földön a Jenőnek,
kit az igaz szeretet az Üllői útra elvezet,
Dicsőség, dicsőség ALBERT-nek!”

Majdnem egy évig írtam ezt a verset, remélem meg is látszik rajta?!

Kedves zöld-fehér barátaim, levelem befejezem, búcsúzom tőletek.
Kívánom nektek, hogy a vizsgák idején Albert minél többször nézzen le
 rátok. (Göröcstől tartózkodjatok!)

Remélem, hamarosan találkozunk valahol az „életben”, esetleg az
Üllői úton.

Zöld-fehér áldást küld rátok barátotok:

BURJÁN ZOLI

Arany köpöcsike

Kottó

Oktatási módszerem nincs. Az oktatás folytonos kísérletezés, s ilyenformán hol pozitív, hol negatív eredményekre vezet. Ezt is, azt is hasznosítani lehet. Ha van eredmény, megoldódik egy probléma, s helyébe lép ezer másik: újra kísérletezni kell. Ha az ember megunja a kísérletezést, akkor mondhatja el magáról, hogy van oktatási módszere.

Benedek Rózsa

Benedek Rózsa

A műszaki egyetemeken azért nincs igazi humor, mert az egzakt tudományok tanulmányozása, s a bennük való elmélyülés kiöli az emberből a humort, illetve kellőképpen megsavanyítja.

Szó meg nekem

K Ö B C I:

LABOR BEVEZETŐ ELŐADÁSON:
(asztalfelszerelés képszerű ismertetése) ez a leginkább kocsmai borosüveghez hasonló edény az Erlennmeyer-lombik névre hallgat...

*

TANSZÉKI ÉRTEKEZLETEN: ... no jó. Ezt ti nagyon szépen tudjátok, de egy elsőéves hivatalból hülye!

*

LABORBAN: (megnyugtató válasz a mérések osztályozására vonatkozóan) ... nem kell „félni” gyerekek! A hibahatár olyan bő, mint egy magyar paraszt-gatya...

*

EGY GÓLYA a második figyelmeztetés után is az asztalán oldja a rezet salétromsavban forralva. A harmadik felszólítás így hangzott: — Ide figyeljen kolléga úr! Strapálja magát gyorsan a fülkébe, mert úgy bevágom rezestől-salsavastól, hogy csak az exhausztorban tér magához!

*

AZ ESETNEK folytatása is volt. Az egyik fiatal asszisztens megkérdezte, hogy miért kell az áldozatot urazni ilyen „határozottan nevelő célzatú” közlések előtt:
— Nem olvastad? Valamelyik dékáni körlevélben szó volt a hallgatóság udvarias megszólításáról.

*

N_2O — ez az, amitől folyton röhögni kell: ha többet szív be az ipse, elalszik, ha még többet — felfordul.

✱

... EZT NE próbálják meg, mert nagyon hevesen játszódik le, nekem egy zakóm és egy ingem bánta: a köpenyről nem beszélek, mert azt kölcsönkértem...

✱

ZÁRTHELYIN elhangzott párbeszéd:

Köbci: Legyen szíves a szomszédjával való beszélgetést az abszolút nullára redukálni!

Mandró: Köszönöm szépen a segítséget! Erről jut eszembe, hogy itt nem Celsius, hanem abszolút fokokat kell behelyettesíteni.

✱

A MEGOLDANDÓ feladat a Victor Meyer-féle mólsúly-meghatározással kapcsolatos:

Hapsi: Tessék már megmondani, hogy a vízgőztenziót kell-e levonni a barométer állásból és a vízoszlop magasságot hozzáadni, vagy fordítva...?

Ugyanaz a pancser fél óra múlva:

Levontam mindent, amit csak lehet, marad a levegő parciális nyomása. De hogyan vonjam le a vízgőz által elfoglalt térfogatot...?

✱

MÉG MINDIG Victor Meyerrel kapcsolatban:

Gólya: Lehetséges, hogy az eudiométercsőben a kiszorított levegő nyomása csak 1,7 Hgmm?

Köbci: Ahogy magát elnézem: igen; de azért egy kicsit kevésnek találok. Hogy jutott ehhez az adathoz?

Gólya: Ennyi kérem a vízoszlopnak Hgmm-re átszámított nyomása.

Köbci: Mi köze ennek a levegő nyomásához?

Gólya: Hát egyensúlyban vannak, s így egyenlők egymással, — nem?

Köbci: HHHmmmm!?

Gólya: Tudom már: ezt még négyzetre kell emelni.

Köbci: Miért? Talán köbre emelni nem tud?

*

UNALMAS a zárthelyi — persze a felügyelő aszik számára —, tehát „elmés” csevegéssel töltik az időt:

Köbci: ... hogy az oktatás mindenütt szóról-szóra azonosan történjék, a számítási gyakorlatokat magnetofonra, a laboratóriumi gyakorlatokat pedig filmre kellene venni...

Sipos: (közbevág) ... még hozzá plasztikus filmre, hogy ki tudjon nyúlni a térbe, és a pasast időnként szájonvágni.

*

LABORDIGEREN a szórakozott Waterlich Guszt:

Kérdés: Látott már sztalagnomé-
tert?

Válasz: Még nem!

==: Akkor lesz szíves megmondani,
hogy mire használják?

—: Vele mérik a feszületi fe-
lültséget.

*

UGYANERRŐL más alkalommal
(avagy kölcsönösen ismerik egy-
mást):

Köbci: Miért nem kell ismerni a szta-
lagnométer pocakjának a térfoga-
tát?

Parragi: Mert a mérést cseppszám-
lálásra vezetjük vissza.

Köbci: Nem lenne egyszerűbb azt a
gömböcöt kalibrálni?

Parragi: Talán, „de erre ugyebár egy
golya képtelen.”

*

MÉG MINDIG a sztalagnométerről:

Kérdés: Mire használják ezt az esz-
közt?

Válasz: Sűrűségmérésre, a „sűrűbb”
anyag ugyanis lassabban csepeg.

==: Mi a felületi feszültség dimen-
ziója?

—: Dé — ipszilon — en per centi-
méter.

*

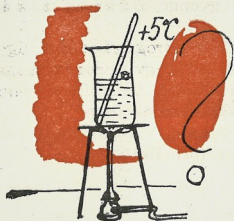
KÖBCI: Gondolkozott már azon,
hogy mi értelme van a hőmérő
kalibrálásának?

Pasas: Igen, különösen, amikor éppen ezt csináltam.

==: Na és...?

—: Sajnos még nem jöttem rá.

*

UGYANCSAK hőmérő kalibrálásnál történt: a hallgató a hőmérő nullpontját kívánja ellenőrizni. Egy literes főzőpohárban úszik egy bab-szemnyi jég, a hőmérő a víz fenekén $+5^{\circ}$ -ot mutat.

Köbci: Nem is csodálkozom; naivítás volna azt várni, hogy az Atlanti óceán hőmérséklete az Egyenlítőnél nulla fok legyen, csupán azért, mert Grönlandnál jéghegyek úszkálnak benne.

*

JÖLLEHET nem futballmeccsen vagyunk, hanem csak kosárlabda mérkőzésen, mégis igen erős kritikával illeti az egyik drukker a játékvezető ténykedését.

— No, de ami sok, az sok — szól az illetőre egy jobbérzésű szurkoló, — a bíró is ember, maga egyenesen sértegeti a sporttársat, aki talán érzékeny...

— Akkor menjen a fizikémre galvanométernek.

*

ÍGY FESTETT a szervetlen kémia a reform előtt:

Imre Miklós: ... a foszfor olthatatlan bombák gyártására használható, és gyúlékonysága miatt gyutacsokban alkalmazzák...

Lovass: ... nátriumtioszulfátot úgy

állítunk elő, hogy kéntrioxidot főzünk kénnel...

Hatos: ...vannak másod rangú vezetők, ...az ammóniumhidroxid egy gyenge, óvatos alkália.

Lázár: ...nitrogéndioxidot úgy állítunk elő, hogy nitrogént magas hőmérsékleten valamilyen redukálószerrel hozunk össze...

(Megjegyzés: Valóban ideje volt már megreformálni!)

*

ISMÉT a laborban vagyunk. Ki ne emlékezne Gyulaira, szépreményű Piroskánkra. Gyulai egyideig nézegeti, forgatja a pipettáját, majd szelíd hangon bejelenti:

-- Az én pipettám mind a két végén lyukas, így ki fog folyni a folyadékomb...

*

UGYANCSAK Gyulai volt az, aki — miután először piszkosan próbálta beadni a gázfejlesztő készüléket — megszívleva az útbaigazítást, hozzáfogott a kitisztításához. Egy óra múlva vörösre mart kezekkel jelenik meg:

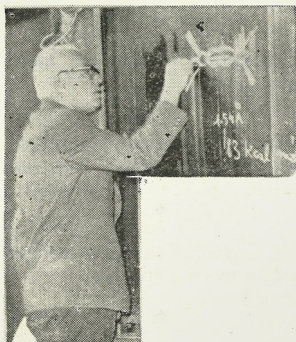
-- Nem tudom miféle kosz lehet ez itt? — mutat a lombik csiszolatos részére —, de ez még VIM-mel sem jön le.

*

MALECZKINÉ laborjában Borbély a térfogatmérő-edényeket osztályozza:

-- Vannak kiöntésre és beöntésre készült edények. (Enyhe pirulás, mármint Borbély képén.)

MÜLLER:

- Milyen csókot lehel a Múzsza kiválasztottjának homlokára?
- Olim'puszit.

*

- Melyik szerves vegyület őrzi még ma is görcsösen a személyi kultusz emlékét?
- A na'Ftalin.

*

AZ SN_2 REAKCIÓ (esernyő-reakció): amikor az OH már félig felmászott a jodid pedig félig lemászott — azaz mindkettő félig rajta van; ezt nem a tudósok találták ki vérgőzös álmaikban, hanem ez így is van.

*

AMIKOR A NITROCELLULÓZT

még nem tudták jól megfogni az első világháború után, a következő eset játszódott le Pesten, a Dunakorzó Kávéház teraszán. Egy csinos hölgy kávészínű jamperben ült egy fiatalemberrel, aki túl közel hajolt hozzá a cigarettájával és a hölgy jamper nélkül bájjai teljében pironkodott. (Sajnos, ma nitrocellulózból nem gyártanak jampereket.)

*

AMIKOR VAN'T HOFF az alfa-oxidropropionsavon felfedezte a tetraéderes szerkezetet és a forgatókéességet, a kritikánál homéroszi röhejt váltott ki.

- FEJEZZE ki magát precízen, én nem fogok hülyén beszélni.

*

GYORSABBAN, magán már hullafoltot látok.

*

- $\text{COOH}-(\text{CH}_2)_4-\text{COOH}$; ezt építse fel borostyánkősavból, pénz nem számít.

*

- APUS, a távolba merengés helyett a táblára merengjünk.

*

HA ILYEN nehezen tanul, minek akar menni? Porcelánmérnöknek?

*

SZERETNÉM magából kifaggyúzni, de ha nem megy, kénytelen vagyok meghúzni a hurkot.

*

- MAGÁT IS bizisten a sors különös kegye viszi át. Magánál az a rejtély is fennáll, hogy tanult; no, de legalább minden második oldalt kell!

*

CSAVAROS gondolatmenet, érdekel.

*

ENNEK a H-nak nem látszik ki a hátsó része, ergo...

*

SZABADJON kissé illusztratív, de Tolnai Világlapja stílusban felraj-

zolnom elrettentő példának az etánt.

✱

A KCN a bánatos szerelmesek kedvence.

✱

EZT ELŐ IS állították, csakhogy olyan eredménnyel, mint a német vaját; kenni már lehet, de még bűdös...

✱

— Mít írt maga oda?

— Ez egy há betű.

— Igen? Szerintem egy náthás gilisza.

C Á R :

PRÓBÁLJÁK meg maguk is, az ember is legtöbbször a gerjesztett állapotból vissza szokott zuhanni az alapállapotba.

✱

FRANCK „ck”-val írja a nevét és így nem azonos a Frank kávéval.

✱

HOGY HOGYAN tanulják meg ezt a sok összefüggést? Az ember a B-épület előtti szimbólum alapján könnyen megtudhatja — addig ül, míg meg nem tanulja.

✱

A MIKRONT DIFFERENCÁLIS fojtóeffektusnak nevezték el. Ez épp oly nagyképű elnevezés, mintha engem Kristina Schödenbergnek hívnának.

- A SZIMULTÁN reakciók magyarázatánál: ikerreakciók — a papa, mama és közös ikreik születnek.
- Konkurens reakció: B és C konkurrál abban, hogy melyik fogyaszt el többet A-ból. Tiszta kapitalizmus.
- Független szimultán reakció: ugyanaz, mint a társbérlet, közösen használják a fürdőszobát, persze minden Boccaccio mozzanat kizárva.

*

- MINDEN ütközés kémiai reakcióhoz vezet; ha két autó 50 km-es sebességgel megy egymásnak, irreverzibilis folyamat fog lejátszódni.

PIUSZ:

- ANAL ELŐADÁSON:

- I. Az ónelektrod olyan, mint a nők, kényes a múltjára.
- II. Ebből habkönnyen és majomügyességgel kapjuk a végleges eredményt.

*

- AZ ELEKTRONOK arra jók, hogy baktériumokra lövöldözzenek velük.

*

- MIT GONDOL, mire való a Parnasz-Wagner készülék? Hogy madáreteztőt csináljon az asztalon?

*

- NE ENGEM bámuljon kérem, nem én váltok szint, hanem az oldat.

*

- EZ A DIAGRAM olyan, mint a macska farka; vékonyodik s végül eltűnik.

H E N S Z I:

PÉLDÁT AD fel: „Mondjuk sok a gyémántja és nem fér el otthon.”

✱

MŰSZAKI becslés (hasára üt).

✱

2000-RE a népességet 3,8 milliárdra becsülik. Ez pesszimista becslés; attól függ, ki milyen faktorral dolgozik.

✱

KIOSZTJA a zárthelyieket: „Kérem ezek nagyon pocskékul sikerültek — használja el mindenki arra, amire való.”

F A R K A S:

SÁNDOR MÁRIÁTÓL megkérdeztem, mit gondol, vajon az én világnézetem monista, vagy dualista-e? Válasz: „Remélhetőleg monista!”

✱

KRATYLOSNAK ama megjegyzésére, amely szerint „egyszer sem lehet belépni a folyóba”, Hoschek Jóska csak annyit mondott: „szérintem ez túlzás.”

✱

BIRÓT, aki igen termékeny, érdemes

idézni: „Marx és Engels a hegeli gyermeket talpára állították, etették, táplálták és így lett belőle dialektikus materializmus.”

*

HORVÁTH MÁRIA feleletéből: „Az állatvilágban, így az embernél is.”

*

OLÁH JÓSKÁNAK nem jut eszébe Galilei neve és csak így aposztrofálja: „Az a nagyszakállú ember.” (Ez lehet Straub prof is!)

*

* MEGKÉRDEZEM Nagy Ferit, van-e abszolút igazság? — Igen van. — Honnan tudja? — Benne van a jegyzetben — hangzik a magabiztos válasz.

*

KATONA BANDI azt fejtegeti, hogy az emberek tudása, okossága a koponya méretétől és az agyvelő mennyiségétől függ. Azt az ellenvetést teszem, hogy „az agyvelő súlya Kantnál kisebb volt az átlagosnál.” Bandi letorkol: „Igen, de Kant idealista volt.”

*

* RUSZ LACITÓL kérdzem: „Mi a szabadszerelem?” Laci: „Nem értem a kérdést, de azt hiszem, jóra gondolok.”

*

* MÁHIG ATTILA a „Beszéd, nyelv, gondolkodás” c. témánál „farkasgyerek”-ről beszél, de megnyugtat, hogy nem rólam van szó, a követ-

kezőkben azonban határozottan közli még azt is, hogy „nem lehet a farkasból embert csinálni.”

*

SZÉNYI BÉLÁTÓL megkérdezem:
Hogyan tudja az anyagot, Béla?
Béla: „Köszönöm, jól!”

*

DALIÁSTERMETŰ Tóth Ferikénk elégségest kap. Beírom a jegyet, de még kérdezek valamit. Erre kíváloán felel. Megdicsérem. De már fogja is a kilincset. Kérdezem, hová siet olyan nagyon? — „Elmegyek, mert utóbb még középezt kapok” — hangzik a válasz.

*

AJTAY KATI: „A termelési eszközök a termelési viszonyok tulajdonában vannak.”

*

RAYMAN JANCSI tépelődik: a repülő nyíl itt van, vagy nincs itt pályáján egy adott időpillanatban. Végül határozottan kijelenti, hogy „nincs nyíl.”

*

VÖRÖS PISTA Helvetius-ról felel:
Kérdés: Tudja-e, mi az értelmes egoizmus? Felelet: „Tudom, csak azt nem értem, hogy mi az egoizmus.”

*

KONZULTÁCIÓN arról folyik a vita, hogy mi történne azzal, aki fénysebességgel utazott a világűrben, majd visszatér a földre, ahol köz-

ben tetemes idő telt el. Egy hang a résztvevők közül: Nem kellene gyerektartást fizetnie.

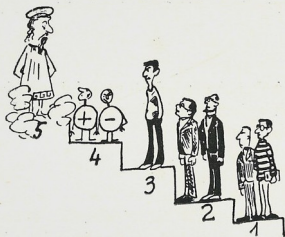
KONZULTÁCIÓN a fogalom ismeretőjegyeiről van szó.

Kérdés: Mi jellemezheti a karórát?

Válasz: Az, hogy van rajta például szíj és ketyeg.

Egy borízú hang a tömegből: A Matús Jancsin is van szíj, még sem ketyeg.

TÖBBEN:

FARKAS JÁNOS arról panaszkodott a II. évesek filozófia szemináriumán, hogy egy barátját 2 óra hosszát vizsgáztatták a „doctor philosophié” címért. Valaki csendesesen megjegyezte: „Mi ez egy Sipos-féle végdigerhez.”

Sipos szerint ugyanis valahogy így lehet az emberiség kémia tudását beosztani:

Jelesre tudja a minőségi analízist: a Jóisten.

Jóra a vizsgálándó ionok a laborban. Közepesre ő maga.

Elégségesre a professzorok, adjunktusok, tanársegédek.

Elégtelenre néhány jobb menő hallgató.

FARKAS: ha bármelyikünk felöltözik, néz úgy ki, mint egy topis miliomos fiú.

T. Ferke: igen.

FARKAS: pláne, ha valaki még alkatilag is ennyire impozáns — mondhatnám — monumentális!

MACKÓ BÁCSCI: Nos, hogyan megyünk tovább?

Tóth F.: Úgy gondolom, hogy megvonjuk a gyököt.

Mackó bácsi: Jöjjön a táblához, én nem vonom meg magától ezt a gyököt.

✱

TÓTH: Pajtás! Olyan sovány vagy, hogy neked a makaróni is bő lenne harisnyának!

✱

TÓTH: Mi lesz velem, ha tényleg igaz az anyagmegmaradás elve. Ha én átalakulok energiává, eltűnik a föld!

✱

JÁNKA: ...Higgyék el, az üzemekben néha a termelés is megy...

...A valutaüzérkedés sok szabadidőt igényel...

...Hogy miért jó a nagyüzem? Nézzünk egy példát. Fejőgép. Tipikus nagyüzemi készülék, mert pl. ha az egytehenes gazda használni akarja, a többi lyukat be kell fogni...

✱

PLEVA: ...higgyék el, van olyan lyuk, amibe be lehet tenni nagyobb dolgot is...

✱

BLICKLE: (az emlékezetes „Fizikusok” előadás után az egyetem oktatói és a Petőfi Színház művészei fehér asztal mellett találkoztak. Majcen művésznőt Blickle szóraztatja. Másnap meséli): Nem

gondoltam volna, hogy egy huszon-ötéves színésznőnek tudok olyat mondani, amitől egymásután háromszor elpirul.

*

ÁRVA PÉTER (feltűnően sokan jöttek be órára):

...a vége teljesen ismeretlen (bizalmasan az első padosokhoz):
Fogadjunk, füzetük sincs.

*

TÓNI BÁCSI: ... sok kiemelés, szorzás, osztás, meg ördög pokol...

*

BODOR: A szöveget ugye feldolgozzák... meg tudná mondani, hogy mivé?

Hallgató: ...?

BODOR: Ugye pesti?

Hallgató: Igen...

BODOR: De azért Budán is ismerős?

Hallgató: Igen...

BODOR: Nahát milyen nagyüzem van Óbudán?

Hallgató: ...persze... az óbudai hajógyár...

*

Prof: Mi a különbség a Hg_2Cl_2 és HgCl_2 közt?

Pasi: A Hg_2Cl_2 a karamell.

Prof: És mi a HgCl_2 ?

Pasi (nyugodtan): Az a cukor.

*

Prof: Mi a MgO neve?

Pasi: Magnézia puszta.

*

Pasi: ... ezután a higany fölé egy Toricelli-féle ürt viszünk be.

*

Prof: Mit csinálna legelőször, ha a barátja arzénal megmérgezné magát?

Pofa: Marsch-féle próbát végeznék.

*

Prof: Mi az adszorpció?

Pofa: (hallgat).

Prof: Szóval nem tudja! Hát mi az extrakció?

Pofa: (hallgat).

Prof: Ezt sem tudja! Hát mi a különbség a kettő között?

*

Prof: Kérem, aki engem sakkban megver, annak nem kell félni a kémia kollokviumtól.

Egy hallgató: Miért, professzor úr, azt át tetszik engedni?

Prof: Nem kérem, arról feltételezek annyi intelligenciát, hogy meg tudja tanulni a kémiát.

*

Kérdés: Mi a kénsav képlete?

Válasz: H_2SO_4

Kérdés: És mi ennek a savgyöke?

Válasz: $\sqrt{\text{H}_2\text{SO}_4}$

Kérdés: Ezek szerint köbgyök is lehetséges?

(A vizsgaeredmény önként adódik.)

*

Prof (merészen): Mi a savmaradék?

Pasi (meggyőzően): Az a piszkos maradék, amit akkor kapunk, ha a savat lepároljuk.

Néhány örök igazság...

- ... Miután a gyufagyártásban a vörös foszfort kezdték alkalmazni és az öngyilkosjelöltek hiába nyeltek a gyufafejeket, eggyel lejjebb rukkoltak a periódusos rendszerben és az arzént kezdték favorizálni.
- ... Némely katalizátor olyan, mint a házasságközvetítő: nyakon ragadja a nem akaródzó vőlegényt, odacipeli a menyasszonyhoz, de a köztük lejátszódó reakcióban már nem vesz részt.
- ... A másodrendű vezetők és a szén hasonlítanak a nőkhöz: ellenállásuk a hevítés hőfokával arányosan csökken.
- ... Az integrálás olyan, mint egy apasági kereset. A gyerek megvan, az anya is biztos, kérdés csupán az apa. — Az apák egymástól csak egy nagy C állandóban különböznek.
- ... Háromféle elemzés van: gravimetrikus, titrimetrikus és spurimetrikus.
- ... Embert barátjáról, Piuszt szakáláról.

- ... A kémiai analízis, bárha legtöbbször vizes oldatban történik — a legszárazabb tudomány.
- ... A hidrogénperoxidot régi képek restaurálására és a női haj dekorálására használják. A modern hajfestés tehát nem egyéb, mint ócska képek restaurálása.
- ... A benzolgyűrű olyan macska, amely bekapja a saját farkát.
- ... Isten legsúlyosabb tévedése a teremtésben a menzafőnökök létrehozása volt.
- ... Isten 6 nap alatt teremtette a világot, utána 1 napig pihent. A menzán 1 nap alatt főzik meg a heti adagot és 6 napig azt esszük.
- ... A büfé kiszolgálói változnak, de önpremixálási módszerük változatlan marad.
- ... Fokozás: hülye-hülyébb-kényszerubbony.
- ... Az élet olyan, mint az ólom. Nehéz, de sok mindenre fel lehet használni.
- ... Gondolkodom, tehát vagyok. Éppencsakhogy.
- ... A vegyész dicsekszik: „A fiam ma kiejtette az első szót: paraaminb-
arzenobenzilhidroklorid!”
- ... Az egyszerű vegyész: Ru, Rh, Pd — ruténium, ródium, pódium...
- ... Abszolút szerencse: amikor valakinek már nem fáj a hülyeség.

Miért nem járok órára?

Általában:

1. Mert reggel 8-kor nem tudok felkelni, ha a szoba sakk-bajnokság küzdelmei éjjel 2-ig tartanak.
2. Mert $\frac{1}{4}12$ -kor ugyanis át kell mennem a menzára helyet foglalni.
3. Mert alma dolgokat adnak le, ami szóról-szóra megvan a jegyzetben.
4. Mert nem értek az előadásból semmit, és ugyanis meghúznak félévkor.
5. Mert nem jár a Mancika sem.
6. Mert az az undok Skrabák viszont bejár. És nem járt a Beniczky sem tavalý mégis vörös diplomát kapott.
7. Mert én úgy sem kapok vörös diplomát.
8. Mert az előadó ellenszenves ember.
9. Mert az előadó olyan szimpatikus, és nem akarom megbántani azzal, hogy alszom az óráján.
10. Mert nem akarom, hogy strébernek tartsanak a többiek, akik hasonló indokkal szintén nem járnak.
11. Mert már négy éve elhatároztam, hogy a következő hétfőtől járok.

Speciálisan:

- A) Géptanra: mert az előadó kiabál és nem tudok aludni.
- B) Technológiára: mert az előadó suttog és nem hallok semmit.
- C) Analra: mert oda a haverom jár, akitől el fogom kérni a jegyzetét.
- D) Szemináriumra: mert az pénteken délután van, s olyankor szoktam csomagot kapni.
- E) Fizikai kémiára: csak.

A fejezetet összeállította:

Benx Olivér

IGY VUNK MI EGÉSZ MÁSRÓL

FIGYELEM!

FIGYELEM!

FIGYELEM!

Rendelje meg Ön is a legújabb
tudományos folyóiratot

Achtung!

ВНИМАНИЕ!

Attention!

ELEGANTE METHODEN

Fluss-schrift
für rein theoretische Chemie

Kedves Olvasó!

Kémiai szakirodalmunkat már régóta illetik azzal a jogos váddal, hogy egyoldalúvá vált, s kizárólag olyan munkákkal foglalkozik, amelyeknek valamilyen gyakorlati jelentősége vagy haszna van. Ez az irányzat természetesen nem vált javára az igazi tudományosságnak, sőt azt egyenesen háttérbe szorította. Így állott elő az a tarthatatlan helyzet, hogy amíg a tudományt aprópénzre váltó közleményeknek meg volt a maguk fóruma, addig a tiszta (rein, pure etc.) tudományt szolgáló dolgozatok nem láthattak napvilágot. (Ira caeca est!)

Ezt a hiányosságot szüntette meg szerkesztőségünk, amidőn elhatározta a jelen folyóirat megindítását. Lapunk kizárólag olyan munkákkal foglalkozik, amelyeknek semmi közük a gyakorlathoz — sőt tovább menve — alig van közük a kémiához. Egyszóval: szigorúan tudományosak.

Mielőtt tudományos eredményeinek publikálására lapunkat kérné fel, olvassa el Ön is az

ELEGANTE METHODEN

díjtalanul mellékelt 0. számú füzetét, s győződjék meg személyesen a lapunk képviselte tudományos színvonalról.

A szerkesztő és kiadó nevében:

MÓRITCZ

ígéri, hogy nem éri csalódás. (Errare humanum est!)

Előfizethető:

az ÁLTALÁBAN de főleg SZERVETLEN KÉMIA TANSZÉK szak-szervezeti bizalmijánál (Eliz Néger).

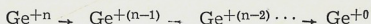
ANREAS GÖDÖR

Germánium polarográfiás meghatározása
zavaró ionok és körülmények között

Bevezetés

A germánium meghatározására több gyors és pontos, valamint egyszerű és kényelmes módszer áll rendelkezésünkre. Ezért feltétlenül szükségesnek tartottuk egy — az említett sajátságokkal nem rendelkező — újabb módszer kidolgozását.

Ismeretes, hogy a germánium $\text{Ge}^{\pm n}$ töltésű ionokat képez, ahol n a természetes egész számok sorozata, $\pm$ pedig az előjel. A régebben leírt módszerek (1, 2, 3) azon alapulnak, hogy a Ge^{+n} töltésű ionokat lépcsőről lépésre

nullértékűvé redukálták. Az egyes lépésekre ún. lépcsők jellemzők. Elég nagy $+n$ töltésű kiindulás anyag esetén több lépcső, egyes esetekben egész lépcsőház nyerhető. A lépcsők kiképzése (magasság, szélesség, mélység) jellemző a germániumra.

Az újabb közlemények (4) fordított módszereket is tárgyalnak, amelyeknél a Ge^{-n} oxidálható ugyancsak lépcsőként Ge^{-0} -vá.

Elméleti rész

Az eddig ismert módszereket méltán lehet közös néven „Zollstock” módszernek nevezni, amennyiben kivétel nélkül a már leírt módon nyert lépcsők különböző méreteit, elsősorban magasságát mérik. Az általunk kidolgozott módszert a „szögmérős” jelző illeti. Ugyanis adalékanyagokkal (isa, pur és homu) a lépcsőfokok magassága csökkenthető olyannyira, hogy az egész lépcsősor egy lejtőbe megy át. Ennek hajlásszöge — amit Heyrovsky iránti tiszteletből X-val (cirill H) jelölünk — ugyancsak jellemző a germániumra, sőt az egész polarográfiára.

Kísérleti rész

A magyar köszenek — kövön kívül — többek között néhány per centnyi szén is tartalmaznak, mely utóbbi germániummal szennyezett.

A hazai hamuk (szén, olaj stb.) és hamvak (növényi, állati, emberi stb.) szintén fontosak lehetnek germánium-előállítás szempontjából. Különösen az emberi agyvelő ún. szürke kérge tartalmaz nagyobb mennyiségű vízben oldott germániumot. Kísérleteinket egyelőre csak szénhamukra terjesztettük ki.

A germániumot, nyomelem jellege miatt, nagyobb bemérésből határoztuk meg. Várpalotai szénkő hamujából 5274 g körüli mennyiséget mérünk be nagyobb porcelántálba, BORDA, GAUSS és VEGYÉSZ módszerével $(5) \pm 0,1$ mg pontossággal. A bemérést — tekintettel az analitikai mérleg méréshatárára — két részletben végeztük. Ezután az anyagot háromszor desztillált víz 5,3 ml-ében oldottuk. Célszerű az oldódást 15 liter tömény kénsav hozzáadásával elősegíteni. Az oldódás még így is igen lassú, és több hónapot vesz igénybe. Ezért a porcelántálat négy hónapra homokfürdőre helyeztük. Tekintettel arra, hogy a germánium illékony vegyületeket képez, a veszteségek elkerülése céljából a homokfürdőt nem kapcsoltuk be. Ezzel nagyobb mennyiségű áramot sikerült megtakarítani.

A fürkében, homokfürdón való hosszas tárolás alatt az anyag egyúttal magába veszi a módszerhez elengedhetetlenül szükséges zavaró ionokat (hulló vakolat, rozsdapor, Fiz-kém. tanszék stb.). A teljes oldódás után az anyag teljesen tiszta: szűrni sem kell, s ezzel igen sok idő takarítható meg.

Ezután következik a germánium polarográfiai meghatározása. A címben említett zavaró körülményeket azáltal biztosítottuk, hogy a katódul szolgáló higanyt lyukas kapillárisban helyeztük el, amely a meghatározás egész tartama alatt szüntelenül csepegett. Megállapítottuk, hogy az egyenletes csöpögés kevésbé idegesítő, mint a rendszertelen, ezért egyenlő csepegési időközöket állítottunk be. Az elcsepegő higany pótlásáról fáradhatatlan munkatársaim gondoskodtak, akiknek ezért a legvégén köszönetet is fogok mondani. Itt kívánom még megjegyezni, hogy a higanyveszteségek csökkentése végett a laboratóriumi lefolyót — a szokásostól eltérően — nem a padlózat legmélyebb, hanem a mennyezet legmagasabb pontján helyeztük el.

A germániumot tartalmazó oldatot ezután szirupsűrűségűre pároltuk be, majd egyenletesen és veszteségmentesen felkentük a KOHLRAUSCH-dobra. A lépcsőket lejtővé deformáló anyagok közül ez esetben a homut alkalmaztuk, ugyanis hamuból indultunk ki, s nem akartunk isá-val vagy pur-ral idegen anionokat vinni a rendszerbe. A germánium mennyiségét, közismert módon, a lejtő karakterisztikus hajlásszögéből számítottuk ki. A párhuzamos meghatározások, legnagyobb meglepetésünkre, igen jó egyezést mutattak.

Pontosabb meghatározásoknál célszerű úgy eljárni, hogy a massa felkenése előtt és után is lemérjük a KOHLRAUSCH-dobot. Előnye en-

nek az eljárásnak, hogy nincs szükség a polarográf galvanométerére — amellyel egyébként is sok baj van —, hátránya viszont, hogy a dob súlykülönbségéből a hamu germániumtartalma csak úgy adható meg, ha előbb a szirup germániumtartalmát valamely más módszerrel meghatározzuk.

ZUSAMMEN-FASSZOLÁS

avagy

Sum-Mary

Es wird eine neue Methode über die polarographische Bestimmung des Germaniums beschrieben, die gar nicht besser, viel mehr schlechter ist, als die bisher bekannten.

Bei der Redaktion eingegangen:

am 1-sten April, 1963.

I R O D A L O M

1. P. C. TACITUS: Germanium, liber XIV. i. u. 103.
2. WINCHESTER- und COLTHOFF: Z. f. Germanium und Indogermanium 20, 206 (1940).
3. HEYROVSKY und GOETHE: Dichtung und Wahrheit in den Naturwissenschaften 1, 1 (1867).
4. RÁTH—VÉGH: Szóbeszédék és mendemondák 5. kiadás (teljes kötet). Akadémiai Kiadó, 1962.
5. Hogy mérjük, mit mérjük? Egyetemi jegyzet fizikából, Veszprém. 1963.

HELYREIGAZÍTÁS:

Sajnálattal kell közölnünk, hogy szerkesztőségünkben végzetes elcsesrelés történt. A fenti értekezést ugyanis nem az ELEGANTE METHODEN, hanem testvérlapunk, a Veszprémi Vegyipari Egyetem Közleményei részére küldték be.

Ezuttal is szíves elnézésüket kéri a MÉH Vállalat papírhulladékgyűjtő részlege.

A
TITKOS

DOSSZIE'

Veszprém metamorfózisa

(Maradék a Kémcsőkefe 1956. anyagából)

II. kötet

Írta: Polinszky Károly dr.
a kémiai tudományok kandidátusa
egyetemi dékán
az Országos Békebizottság tagja
a Magyar Tudományos Akadémia munkatársa.

Előszó

A Kémiai Tudományok rohamosan fejlődő ágazatai között az elmúlt évtizedekben a városanalitika is jelentős fejlődésen ment keresztül. Az utóbbi időben bevezetett elvileg is új eljárások mellett a városrendezés technikájának fejlődése tág lehetőségeket nyitott az építésztechnológusok előtt. Jóllehet a nem egészen helyesen, de általánosságban „veszprémi módszerek” gyűjtőnévvel összefoglalt klasszikus eljárásokat, mind a tudományos kutatás, mind a városellenőrzés szempontjából egyre nagyobb jelentőségre tesznek szert. Ezek a végeredményben statiko-architektúrai elven alapuló statikai eljárások, sok régebben nehezen, vagy egyáltalán meg nem oldható organizációs probléma megoldását tették lehetővé.

A magyar architektúrai szakirodalomban mindezideig csak egyes részkérdések ismertetésére találunk megfelelő szakmunkát. Tudomásom szerint teljesen hiányzik olyan könyv, mely elsősorban teoretikus és technikai oldalról világítaná meg korunk nagy kérdéseit.

Éppen ezért nagy örömmel üdvözöltem tanszékvezető munkatársam tervét, aki vállalkozott ilyen irányú szakmunka összeállítására. Remélem, hogy könyve hézagpótló szakkönyvként tudja majd kémiai irodalmunkat gazdagítani.

Veszprém, 1956. március 15.

Polinszky Károly

a kémiai tudományok kandidátusa
a Veszprémi Vegyipari Egyetem dékánja

Milyen volt Veszprém?

Veszprém, a Balaton és Bakony között elterülő város, és idők óta lakott hely, a nemzetközi forgalom fontos állomása (lásd: Bécsi Képes Krónika III. kötet 111. oldal). Idegenforgalma igen jelentős már a korai középkorban, de szinte ugrásszerűen fejlődött, midőn a híres turista, Szulejmán pasa sok honfitársával egyetemben meglátogatta a nevezetes helységet. Jellemző a vendégek csodálkozására és ámulatára, azaz Veszprém annyira megnyerte tetszésüket, hogy hosszú évtizedekig itt maradtak, távol a családi háemtől.

Hogy mennyire igazam volt, midőn kötöttem magam ahhoz, hogy ide kell az új egyetemet építeni, ékesen bizonyítja az a tény, hogy már a középkorban főiskola virágzott e város falai között. (Acta Chimica, 1677. II. 141—155. oldal.) Persze, akkor még a kémiai technológia kezeslábasban tipeggett, nem is lehet csodálni, hogy csak heti négy órában adták elő a „Jód kinyerése hazai ásványvizekből” c. stúdiumot. Azóta persze óriási fejlődés történt a technológia keretein belül: Haber feltalálta az ammóniaszintézist, Bosch tökéletesítette, Pét előállította és Kulcsár órán leadta. Ebből is látható, hogy ebben a városban megszülettek történelmi előfeltételei egy új egyetem alapításának.

Engedtetsek meg eme dióhéjnyi bevezetés után rátérni Veszprém egy-két évtizeddel ezelőtti állapotára. Nem mernék rá megesküdni, hogy ez a város fejlette lett volna. Nem, inkább kiesett a fejlődésből, mondhatnám, lemaradt. Vajon milyen ékességekkel dicsekedhetett?

Tizenkét templommal, püspöki kerttel, Bakony szállóval, és egy csomó olyan épülettel, melyek a későbbiekben műemlékké lettek nyilvánítva. De konkluzióként — és ezt hangsúlyozom — leszögezhetjük, hogy a nagy történelmi kategóriák változása, azaz Veszprémben a fordulat éve nem lehetett előbb, ezerkilencszáznegyvenkilencben, amikor is kiszálltam az autóból és hozzáfogtam az egyetem építéséhez.

II. rész

Milyen lett Veszprém?

Megkezdődtek a lényegbevágó átalakulások. A kezdet kezdetén átszervezttem munkatársaimmal a Bakony szállót, amely az új építkezések centruma lett. Innen irányítottam az egyetem, a kutatóintézet építését, amelyek lankadatlan szorgalmunk eredményeképpen még ma is épülnek.

És ez a gigantikus metamorfózis, mely liánként fogta keresztül az egész várost, újat alkotott a város életében is. Gombamódra szaporodtak a diákszállók, tettekre kész fiatalok lázas csoportjai és az utasításaim.

Mi van most Veszprémben?

Hát elsősorban az egyetem. Erről azonban nagyszerű szakirodalom jelent meg, a Kémcsőkefe 1956, melyet, mint fővédnök és felelős kiadó elolvastam és pazarnak találtam. Mindenkinek ajánlom becses figyelmébe.

Beszélnünk kell a kutatóintézetéről. Annak idején, mikor én igazgatója voltam, nagyszerű tudományos munka folyt itt. A vegyésztársadalom színe-java itt dolgozott, alkotott. Sőt, mondhatnám, ma is itt dolgozik.

Fontos szerepet játszanak a város életében a Bakony szálló és étterem, a Hungária söröző és a Balaton cukrászda. Ezeken a helyeken a város lakóinak döntő többsége, az egyetemi oktatók és hallgatók a napi munka után felüdülést nyernek.

Itt kell megemlékeznem a mozgóképszínházról, mint a kultúra zászlóvivőjéről. Egyesek itt ellentmondanak, mert a színházat állítják előtérbe. Hangsúlyoznom kell azonban, hogy ez az állítás merőben helytelen, még approximatív sem igaz, jöllehet némi igazság van benne, mivelhogy az építkezés tervei még nem kerültek kezeim közé, tehát még valószínűleg nem építhették át.

Szólnom kell a múzeumról és a városi könyvtárról. A „Bakony Múzeum” komoly értéket képvisel és tanúsítja Veszprém környékének már az ókorban is meglevő magas színvonalú civilizációját. Ugyancsak hasonlóképp vélekedhetünk a megyei könyvtárról is, melynek irodalmát azonban még nem volt módomban teljes egészében átolvasnom és kritika alá vennem.

Feltétlenül meg kell emlékeznünk a sportpályákról. Ezek a középületek sportszerető és le kell szögezmem sportszerű közönségünk vasárnapi amfiteathrumai. Jómagam is részt szoktam venni az egyetemi sportrendezvényeken, magam is aktív tagja vagyok a Haladás autókлубjának.

És nem mehetünk el szótlánul a temető mellett. A veszprémi temető, mondhatnánk kedvenc tartózkodási helye fiatalnak, öregnek. Hangsúlyoznom kell, az öregek békésen pihennek, a fiatalok pedig békésen csókolóznak. Vitatható, hogy vajon didaktikai szempontból ez a tény elítélendő-e, vagy sem, de le kell szögezmem, ez a tényen mit sem változtat.

A másik fontos kulcskérdés a közlekedés. Globális megvilágításban effektíve két pályaudvarral is rendelkezik a város, azonkívül az Azúr expreszel. (A név konvencionális rövidítését bővebben lásd I. kötet.) Az elkövetkezendőkben még tovább fejlődik a közlekedés: liftet építünk be a B-épületbe (melyet hallgatók is használhatnak).

Szerény véleményem és a kollégák szakvéleménye szerint igyekeztem röviden, amennyiben ez heti 6 óra keretében belefért, ismertetni azokat a mutációkat, melyek karakterisztikusak városunkra, s melyek konzisztenciáját alapos vizsgálat alá vettem. Figyelembe vettem,

hogy könyvem elsősorban az elsőévesek számára készült tankönyv, ezért nem bocsáthattam messzebbmenő fejtegetésekbe. A szorgalmasabbak számára röviden közlök néhány becses szakirodalmat.

Ajánlott szakirodalom

Megnyitói beszéd a Veszprémi Vegyipari Egyetem első tanácsülésén.

Tartotta: dr. Polinszky Károly (1949).

Beszéd a Veszprémi Vegyipari Egyetemen végzett első vegyészmérnökök bankettján (1953). Tartotta: dr. Polinszky Károly.

Válasz az „Egyetemünk” szerkesztőségének kérdéseire 1955. május 10-én. (loc. cit)

Beszéd az Első Egyetemi Napok alkalmával 1955. március 12-én.

Tartotta: dr. Polinszky Károly.

Guide of the Development of our University. Beszéd Londonban, 1955. novemberében a Hyde Parkban. Tartotta: dr. Polinszky Károly.

Münchhausen hallgató kalandjai

Vándorlásaim során sok helyen megfordultam, sok kalandban volt részem. Most egy olyan kalandsorozatomat beszélem el, amit egyesek el sem fognak hinni, feltéve, ha nem kerülnek hasonló helyzetbe. Amint mondom, az úgy is volt. Ezt higyjék el nekem.

Egy szép patinás városban jártam-keltem, s közben kétszer felírt a rendőr, mert nem derékszögben, hanem vis a vis mentem át az úttesten. Újból át akartam éppen menni, mikor rámpirongatott egy aranyos szívű hang: Na, Maga csibész, csepűrágó, ripacs, hova megy?! Honnan ismernek itt engem ilyen jól — tűnődtem. Hátrafordultam és ott állt előttem egy édes őrzőangyal, kiterjesztett szárnyakkal. Hilda őrzőangyal vagyok, nagyon örülök mondom én, jöjjön velem, elvezetem az egyetemre. Itt azután bemutatott Jenő bácsinak, aki szeretettel ölelt félmellére, mert a másik felét a futballisták már felemésztették, mert belőle táplálkoztak, amíg bejutottak az NB II-be.

Azután leültem egy kszihelyre A—B. intervallumban, ahol Fejes-Tóth, aki nemrég érkezett meg a negyedik dimenzióból, tartott előadást. Na, hogyan lehet ezt belátni? Nem megy? Ejnye, ejnye micsoda gügye társaság! Na, aki nekem ezt megmondja, kap egy liter bort! Nahát csillogjon a szemük! Egyszerű: valahonnan elindulván, eljutunk a P-be, ebben a P... pontban... s ebben a pillanatban akár hiszik, akár nem, onnan alulról olyan szél kerekedett hatalmas porfelhővel, hogy ez a szél felkapott és belökött egy sárga épület ablakán. Éppen akkor lépett be az

ajtón a kövek birodalmának örökös ispánja, hatalmas hátizsákkal a hátán, tele kavicsokkal. Átadott Kárcsinak egy kavicsot.

Kárcsi nézte, nézegette: Ejnye, hogy csál a pásás. Micsoda küecs, annyi lika van rajta, hogy az a józan ész számításainak kívül esik. Azután csiszolni kezdte a követ, majd mikroszkóp alá tette. Egyszer csak élesen felkiáltott. Ez deformálódott, nem, nem, nemcsak, hanem deformálódott, hanem, hanem nem lelek benne egy épkezláb Bravais-rácsot.

Nemecz közbeszól: A binormálisa sem normális? Szűkített blendével kell nézni — mondta a kőispán. Ő ő ő Tivadar, Tivadar, ez milyen kristály lehet? Aha aha ez olyan kristály, mely légráccsal rendelkező reális homogén diszkontinuum, melyben a legrövidebb idiota pontok távolságának nagyságrendje 10^{-8} cm, úgyhogy a makro, mikro, szubmikro szubragigéntő szemlélet számára is látszatkontinuumnak tűnik. De inkább projektáljuk sztereografice: ez a pont itt van alul, oda átmegy felülre, ez a pont itt van felül, oda átmegy alulra, kap egy inverziós giroidot, akkor... ebben a pillanatban megszólalt egy gong és mindnyájan egy szent dígirt ragadva kezükbe, egy óriás kvarcit felé borultak ájtatóskodni s közben sűrűn csókolgatták a szent csopakiluminátort, mondván: alfabéta tridimit, alfa-béta kristobalit, hausmanit, ilmenit, dikit, makrit, halit, lepidolit stb. Huj de káromkodnak, mondtam, igyekeztem kifelé az ajtón. Hát mit gondolnak, kivel találkoztam a folyosón: egy olyan kis emberrel, akiről Nemecz tényleg azt mondta volna, hogy a makro és mikroszkopikus szemlélet számára is látszatkontinuumnak tűnik. Köbci? kérdeztem tőle. Igen felelte, azaz a japán császár fia. A folyosó végén Bodor kapott el a sarkon, s mire észheztertem, lekolokváltatott szervetlen kémiaiából. Gere adjunktussal is találkoztam, aki két órát töltött a harmadik és negyedik emelet között a liftben, bár nem fakírságból, csak nem volt éppen jecet. Behívott a fizika tanszékre, s nekifogott Skót digeráltatásának. Na, beszéljen a korrózióról. Skót meghúzta nyakát és elkezdte: már Petőfi is foglalkozott korrózióval, midőn Magyar nemes című versében azt írta: Őseimnek véres kardja, fogason függ, rozsdá marja... Skót egész belevörösödött a nagy izgalomba, Gere pedig elhült a csodálkozástól. Egy másik teremben más fizimiskások az elektron héjakon számolgatták az elektronokat. A tudományos munkálatokat egy sofőrsapkás főszámoló vezette. Sándorkám, Sándorkám, jó lesz ez így? Mire Sándorka: Egyen meg a kismacska. No már ne haragudjanak, de erre el kellett nevetnem magamat. Sándorka meg is rőtt érte: Na, na kis fiucskák, kis leányok, ne csintalankodjunk. Kénytelen voltam innen is olajra lépni, nehogy botrány törjön ki miattam. Vándoroltam tovább az egyetemi berkekben, hallgatva sok tudós békabrekegését, míg el nem értem a nagy ionország kapujához. Szent analitikusok szerete élt itt XIII. Pius áldásos uralkodása alatt. Bulu fráter jött ajtót nyitni. Nagyon boldog volt, mert sikerült a gallium. Eddig csak bulonokat sikerült előállítania, de most az a gaz gallium is sikerült. Beléptem. Valahol az ország mélyén sörétzaj zokogott. A kísérteties félhomályban barlangjának szájában páter Benkő prédikált: mérjétek ki azokat a rossz vonalaitokat, mérjétek ki lelketek feketedését a rés állandó függvényében! — és állva feltartott egy spektro-

gráfot. Azután jött Pius kóbor elek tronok kíséretében. Komplexszon veled — köszöntött. Mi járatban dörzsölt szivar? Hát, kezdtem, hallottam, hogy az ország terjeszkedő politikát folytat és el szándékozik foglalni az első emelet másik részét is, kiszorítván az adminisztrációt, hogy helyére meleg labort telepítsen. Lószőr, mondta, maga csak ne dugja bele az orrát a meleglaborba, mert megégeti. Azután megivott egy fél liter nehéz vizet, hogy moderálja magát, mert dühös volt. Közben három szende szűzi szerzetesnő suhant el mellettünk: Pallainé, Ujhidiné és Rózsa.

Koplexon három, köszöntötte őket Pius, ellenben tudom, hogy maga miért jött ide, fordult felém, meg akarja köszönni, hogy még V. évre sem tudtuk lerázni a nyakukról. Mondtam, ha utódainkra gondolok, elfog a részvét érzése. Mi a fenének ide meleg labor, ugyis eléggé melegünk volt, különösen akkor, mikor digerálni kellett. Aha, itt van az eb elhantolva, nézett rám és megsimogatta deresedő szakállát. Hát nem esik meg a szíve rajtunk, kérdeztem. Ugyan angyal bogaram, majd ha japán vezérkari tiszt leszek, nevetett. Azután meginvitált cellájába, hol két liter absz alkoholt szájanalízisnek vetettünk alája, elúzvén a sötét áramokat. Angyalbozsár, mondta. Egy ata, mondtam én. Jól van dörzsölt szivar, tá-molyogjon tovább a szent kolostorban, feloldodást nyer. Már alig von-szoltam magam. Egyszer csak rá-mordítottak: Hol volt maga eddig, ez abszencia! Oda akartam menni, megmagyarázni. Erre elszedtek tőlem nyolc forintot és elzavartak, azután megint visszahívtak, megint elszedtek tőlem nyolc forintot és megint elzavartak, osztán megint visszahívtak és megint fizettem nyolc forintot. Ilyen zsarolás, mondtam és összeestem. Erre Ujhidalgó számamra tett egy kulacsot, igyál, az alkohol kismértékben gyógyszer, nagymértékben orvosság. Igaza volt, mert észheztertem. Ebben a pillanatban mindenki földreomlott. Barnabás jött a Sinai hegyről, kezében két kőtáblával, rajta a tízparancsolat. S mindnyájan kézcsókra indulván, ősi rigmusokat énekeltek, zengvén: Hej hepi, hepi merzolát, hozz a tanszékre sok gubát, savgyanták, merzolát, merzolát, savgyanták. Azután kezdtek előlről az egészet, míg meg nem unták és le nem csendesedtek. Ekkor áldozatot mutattak be az úrnak, kidobván Katonát a tanszékről. Felszentelték a tisztasági zászlót, melyet előre gyártott elemekből: egy fél zokniból, egy mosogatórongyból és toalettpapír szalagokból filmreaktorban állítottak elő. Ekkor Barna felolvasá a tízparancsolatot a magyarázatokkal együtt s engem majd a frász evett meg:

1. Készülék ellenőrzés nélkül hagyni tilos! — tehát: készülék működése alatt jelen kell lenni a legfölségesebb és mindenható tanszékvezetőnek, laborfőnöknek és a többi tansegnek, esetleg az olimpusi istenek is jelen lehetnek. Mindezek kutya kötelessége, ha több készülék is működésben van, olyan gyorsan szaladni az egyiktől a másikhoz, hogy statisztikusan mindenütt jelen legyenek.

2. Étherrel és szénkénnel csak a folyosón szabad dolgozni! — azaz: étherrel csak a folyosón, vagy esetleg az úrrakétákon és szputnyikokon lehet dolgozni! Itt nem baj, ha berobban, egy folyosó nem számít, ha a ház is széjjel megy, ezért senki felelősségre nem vonható.

3. Gyulékony oldószert Babos tölcserről és nyílt lángról desztillálni

tilos! — Megjegyzés: lehetséges, hogy gyúlékony anyagok desztillálásánál minden hőközlést betiltunk, ha visszaéléseket tapasztalunk.

4. Vacuumdesztilláció csak védőszemüveggel végezhető — tehát: fontos a szem! Amúgy sem tetszik nekünk senkinek a pofája.

5. Mérgező gáz esetén gázálc használandó! — magyarázat: ha valaki elhalálozott, mérges volt a gáz. Ő felelősségre nem vonható. Aki nem dolgozik mérges gázzal, az nem hal meg. Azt nem kell felelősségre vonni.

6. Baleset esetén első segély nyújtandó! — de ez nekünk nem jutott eszünkbe, ezért nem kötelező.

7. Tilos a csalás! — tehát: sem téglaport, sem krélaport, sem falat, sem bárminemű fekáliákat beadni tilos. Még O.P.-zottokat sem!

8. Komoly viselkedés és étkezés tilos! — Laborban poént elűtni a kis helyiség miatt és a nagyobb eltalálási valószínűség fennállása miatt halálos lehet! Ezért minden hallgató köteles naponta fél liter ecetet, egy liter citromsavat elfogyasztani, hogy megőrizhesse savanyú képét. Aki éhes, dögöljön meg! Felelősséget nem vállalunk senkiért sem, de enni tilos.

9. Tűz esetén a lángokat eloltani, banándugókat kihúzni! — azaz: a lángok nincsenek, nem kell eloltani, viszont ha a banándugó nincs bedugva, be kell dugni, hogy később kihúzhatók legyenek.

10. Teljesen zárt készüléket összeállítani tilos! Ügyelni a jobb kéz, bal kéz szerelésre. — magyarázat: tévedések elkerülése végett zárt készülék alatt nem azt értjük, amely fiókba van zárva, hanem melynek minden lyuka be van tömve. A jobb kéz, bal kéz szerelésnél iránytűvel megkeressük az É.D.irányt, beállunk az irányba észak felé. Ekkor bal oldalunkon van a balkezünk, jobb oldalunkon a jobb. Ha esetleg vannak kivételek, ilyenkor nem tudjuk, mit csináljunk.

AMEN! mondták rá tisztelettel. A végét én már nem hallottam, egy negyedórája ájultan feküdtem. Nem tudták mit csináljanak velem. Végül is két desztvizes palackkal visszatoltak a C-épülethez, a sárga mennyországhoz. Ez Mohamed hetedik mennyországa, hogy mily kéj volt például egy Somfa árnyékában megpihenni, azt kérdezzék meg azoktól, akik végigélvezték, hogy a hurik ötször is átdigerálja a hasukat a Somfa árnyékában. A kapu azonban zárva volt, Halász már ott volt és csengetett. A portás mérgesen kidugta gloriáját az ablakon és rákiáltott: Maga az atyajuristen? Nem, mennydörgött vissza Halász, a nagyteljesítményű rádióadó olyan intenzitásával, hogy a T2-ben Pius adónak technikai szünetet kellett elrendelni. Hát tudja meg, én még azt sem engedhetem be, a Zatyajuristént, mondta a portás és visszahúzta gloriáját. Közben a Pius-adó is rákapcsolt és Halászt ez bosszantotta. Azt hittem, mindjárt kázánrobbanás lesz, de nem lett. Csak néhány csőszerezvény, egy-két anyacsavar és más anyai dolog, pár boyler, kompresszor, egy i-es és T-es diagram rebült az ablakba, mely csörömpölve kihullott. Én két megahertz között beslisszoltam a mennybe. Alig léptem kettőt, mikor fülönc ípett egy arkangyal, s azt mondta, hogy csak úgy mehetek a fenséges atya színe elé, ha megfürdöm az ultratermosztátban. Én mondtam valamit atyáról, mitől az arkangyal csak Bálintot egyet és elájult. Erre az Atya

megszólt a hátam megett: a magáéba is Atya. A nagy trónteremben ült a cár, hajában hét reaktor volt a diadém, s aranynyaklánc reakciót viselt. S tudom, hogy megint ezt sem hiszik el, de elhihetik, ha én mondom.

Köszöntem a Cárnak! Igen, köszöntem! de ő elnézett a fejem felett és közben elment a felesége mellett köszönés nélkül. Azután fel és alá sétált, fejbúbjára tolta kalapját: én most hangosan gondolkodom... Miért gondolkodom hangosan... azért gondolkodom hangosan, hogy maguk jobban megértsék... Ekkor odalopóztam hozzá és a fülébe súgtam: En tudom ám a Fizkémet, mire ő végigmért. A Fizkémet Szolcsányi tudja meg az Isten. Majd hivatkozván egészségi állapotára, vette kalapját és elment. Ekkor megszólt László: Ma sem különleges, sem szabályos világnap nincs ugyebár, de holnap megtartom különleges előadásaimat ugyebár, melyek különlegességünkél fogva ugyebár, különlegesekek lesznek. Ugyebár. Már a békák a leglehetőlenebb helyre is belemennek ugyebár és minden olajos folttal a vegyész-mérnökhöz mennek ugyebár, azt hiszik a vegyész ért hozzá. Ugyebár? Az üzemben mindenki a műszerekhez akar nyúlni ugyebár, és ez emberi gyöngesség, sőt vannak, akik azt hiszik, értenek is hozzá s ezek a legveszedelmesebbek ugyebár és ugyebár. Mondta és közben megtervezett és felépített egy üzemet az angyaloknak. Atya is megszólt: Atya maga... de többet nem hallottam, mert közben átlépett a mennyország küszöbén. Elmentem én is. Majdnem belebotlottam valakibe, Jofi volt az, az éjjeli adjunktus. Elmesélte 130. kalandját egy éjfélete növel és a munkavédelemmel kapcsolatban.

Bandukoltam tovább, míg be nem szippantott egy ventilátor. No, itt azután jó helyre kerültem. Fehér- és kékköpenyes emberek ültek általános technológiakon körbe-körbe. Festéket keverték, valószínűleg a mennyország újrafestését készítették elő. Mindenki szundított keverés közben, kivéve azt, aki középen állt szemüvegben és 30 könyvből összeolvasott egy-egy szót, míg mondat lett belőle, félóránként egy ponttal a végén. A sarokban egy hallgató ült, ujját szopogatva. Hát te mit csinálsz? Én most szopon a 90 oldalt a Hungária kénsavgyárról. És mit szoptál már ki? Mindent, amit nem láttam, mondta mérgesen és megigazitotta partellijét, melyre Henszike kedvence volt rápingálva, azután tovább szopta az ujját. Gyerekek ezek és feljebb mentem egy emelettel a szilikát tanszékre. Az ajtó azonban csukva volt. Egy édes kis öreg úr jött ajtót nyitni. Na, milyen a talaj nálatok, fiam? — kérdezte és megmutatta az összes kavicsot, ami csak a tanszéken volt. A kerámikusok lenézően mosolyogtak, ez érthető is, hisz a kerámia a legősibb szak, mert a világ teremtetője is agyagból gyúrta Ádámot. Na, most digeráljunk, csak azért digeráltatlak benneteket, hogy lássam, ti nem tudtok semmit. Ments Isten, mondtam, a digerálástól én félek és félelmemben felmentem a negyedik emeletre, s nyakig bújtam a jüttjék és a szapropiritek közé, és megittam az összes fulvósavat. De csakhamar a fejemet is a jüttjékba kellett húznom, mert hangot hallottam. Nem méltóztatnak az urak emlékezni, hogy hova lett a fulvósavunk, kuksoltam, kuksoltam a jüttjék alatt s imádkoztam, hogy csak innen kerüljek ki ép bőrrel, soha nem iszom meg senki fulvósavát, bár a fulvósavtól kéthetes ázsiai influenzámat

mintha elvágták volna. Kimásztam a tetőre, beültem az egyetem helikopterébe és visszakerültem az A-épület tetejére, hol nagy halmokban bab-szerűséget tároltak. Két markos legény egy óriás pofástörőben és golyósmalomban a dékán napi kávéadagját őrlötte. Liften szállították az első emeletre a kávé, ahol a drága Rózsika, minden dékánok örökös kis daduskája egy óriás rozsdás kondérban főzte a főnök szimpláját. Bekopogtattam hozzá ajándécsomagommal, mondván, hoztam a dékán Úrnak ezer csomag Kossuth-ot. Nem tudja, hogy a főnöknek tilos a dohányzás? s ezzel lekevert két hatalmas nyaklevest, s kidobott az ajtón. Én ájultan kiestem az ajtón, dadogtam az örök igazságot, hogy csak nővel ne kezdjen ki az ember!

Veszprém, 1957. december 14.

Búcsúbál

LUDAS MATYI
1952. IX.

M á s o l a t

Le a bürokráciával!

Ballada a hamuzsírról

Egyik igen fontos kísérletünkhöz kétféle hamuzsírmentára volt szükségünk. Mindegyikből öt-öt kilogrammra. A rendelést az Élelmiszeripari Értékesítési Igazgatósággal kellett láttamoztatnunk. Megnyugtattak bennünket, hogy a Budapesti Szesz- és Cukorgyárnál van hamuzsír.

Könnyen magkaphatjuk, csak a hivatalos formaságokat kell elintézni.

Ügyintézőnk abban bízott, hogy másfél óra alatt elintézi a hamuzsírkiutalást. Ami ezután történt, azt 43 pontban foglaltuk össze.

1—10-ig: Kiállítottuk a megrendelést. Elvittük az Élelmiszeripari Értékesítőhöz. A Bánya- és Energiaügyi Minisztériumra hivatkoztak. Azok kapták az egész tételt. Ügyintézőnk az osztályvezetőhöz fordult. Az osztályvezető az igazgatóhoz utasított bennünket. Az igazgató a Bánya- és Energiaügyi Minisztériumhoz küldte ügyintézőnket. Minisztérium... Ki-nyomoztuk, hogy a hamuzsír Lafranko elvtárs profiljába

tartozik. Lafranko elvtárs közölte, hogy nem utalhat ki kétszer öt kilót, de adjuk be kérésünket az iktatóba. Soronkívüli iktatást kértünk. Az iktatóban osztályvezetői engedélyt kértek a soronkívüli iktatásra.

11—20-ig: Az osztályvezető engedélyezte a soronkívüliséget, megtörtént az iktatás, sőt az osztályvezető felhívta Lafrankó elvtársat, hogy intézze el az ügyet. Az o.vez. telefonált a titkárnőjének, akivel ügyintézőnk átment egy másik helyiségbe, ahol bevezették a rendelőst egy nagy könyvbe, azután a könyvet Lafranko elvtárs szobájába vitték, ahol a könyvet aláírták, majd ügyintézőnket beküldték az o.vez.-höz, hogy ő is írja alá. Az o.vez. nem volt szobájában, ezért visszamentünk Lafrankóhoz, akivel elkezdtük keresni az o.vez.-t.

21—30-ig: Megtalálták. Aláírta. Hátra volt még a pecsét. Iktató... Közlötték, hogy nem adhatják ki kézbe a példányt, mert már iktatva van. Újabb két telefon. Végre ügyintézőnk kezében volt a láttamozott rendelés. (Bélyegzővel.) Elindult Óbudára a Szeszgyárba az áruért. A kereskedelmi osztályra küldték. Ott közölték, hogy nem adnak árut, mert semmi közük a Bánya- és Energiaügyi Minisztériumhoz. Elmondtuk eddigi harcunkat, mire az osztályvezetőhöz kerültünk, aki a szeszgyári előadót a vállalatvezetőhöz utasította. A v.vez. közölte, hogy valóban nem adhat hamuzsírt. Telefon az Élelmiszeriparihoz. Nyomozás a hiba után. Kitűnik, hogy a minisztérium nem adta írásban, hogy melyik vállalata terhére iktatta ki a hamuzsírt.

31—40-ig: Telefon Lafranko elvtárshoz. Menjünk a Hungária Kénsavgyárba, onnan telefonáljunk neki, ő majd utasítja a Hungáriát, hogy adják ki a hamuzsírt. Hungária Kénsavgyár... Ők már minden mennyiséget elvittek a Szeszgyártól, a negyedik negyedévi keretre pedig nem adható ki áru. Telefon a minisztériumba. Majd megpróbálják a Chinoinban. A Chinoin hajlandó 10 kilót adni. Ám kiderült, hogy a minisztériumnak csak az egyik minőségű hamuzsírra van kérése, a másik hamuzsírra, — amelynek a kísérlet miatt kristályvizesnek kell lennie, — nincs. Telefon a Bánya- és Energiaügyi Minisztériumba. Értessük meg a Chinoinnal, hogy nagy szükségünk van az árura. Megható beszélgetés a Chinoinnal. Van kristályvizes hamuzsírjuk is. De mindkét hamuzsír csak 300 kilogrammos hordóban van. Két ilyen nagy hordót kellene 5—5 kiló miatt kibontani. Tanácskozás. Elhatározzák, hogy kibontják a két hordót.

41—43-ig: Hajsza egy kádár után. Találtunk. A kádár kibontotta a hor-

dókat és találtak két nátronzsákot is. Az árut átvettük és kifizettük.

A fentiekből kitűnik, hogy egy mozgékony dolgozónk egynapi munkájával sikerült megszerezni a kétszer öt kiló hamuzsirt, azonban ez csak úgy volt lehetséges, hogy az összes ügyintézők hivatali kötelességükön túlmenően álltak segítségünkre.

Az áru értéke 73,— Ft, a villamos- és taxiköltség 70,— Ft.

Dr. Polinszky Károly

a Nehézvegyipari Kutató Intézet igazgatója

ZÁRÓJELENTÉS

az V. évfolyam helyzetéről a dékánnak

Az V. évfolyam indulási létszáma a startnál — hála a Felvételi Bizottságok nagylyukú szitáinak — 226 egész fő volt: 68 kg-os súlyátlaggal. Ebből férfi 194 — eperajkú 32, vőlegény szórványosan. Menyasszony itt-ott. Az utóbbiak létszáma az idők folyamán csökken, majd nő a helyi kapcsolatok révén. Nagy lendület, hatalmas elszántság, erős tanulásvágy jellemezte az évfolyamot.

A hangulat derűs volt. Az évfolyam, mint massa — túlzottan képlékeny. A massa az egyetemi formázógépbe került, melynek gépésze Bereczky Endre dékán volt. A képlékenységet erősen csökkentette az idő + a különböző adalékok: dékánok és professzorok. A formázóban tanársedeknek nevezett pofozókarokkal találkoztak a hallgatók

igen gyakran, és egyesek eme találkák folytán más irányba gurultak.

Az első hónap eltelte után a súlyátlag és a hazai jelentősen lecsökkent. A harmadik hónapban, különböző okok miatt az évfolyam fele maszek konyhán él. A repetások 25 százalékát a mi évfolyamunk adja. A men-

Zát csőd fenyegeti, de ők erős kézzel nyúlnak a dolgokhoz, és tovább rontják a kaját. Erre az időszakra tehető a még szabad helyű lányos házakkal a kapcsolat kiépítése, mely mozgalomnak, mint ez a későbbiekből kitűnik, többen áldozatul esnek. A zöm marad

férfinak.

Közeleg az első félév vége. Az agynak nevezett tömlőket kezdik töltögetni. Kezdődik a nagy csata. Színhely: Az egyes tanszékek zárt ajtóinak mögötti rész. A felek szemtől szembe csapnak össze. Fejes Laci — érdemes sportolónk — új országos csúcsot állít fel: 42. Digir: Karcsi és Nyemec ezt a csúcsot is túlszárnyalja: teljesít-

ménye 46 paciens. Piusz, hogy bemutatthassa szakami fölényét, magasan túlteljesíti az eddigi szintet, 63-mal száll be. A fizikusok-

Mak csak 37 egyén fizimiskája nem tetszett. A legnehezebb tanszéknek, a testnevelésnek csak 7-é.

Igen nagyszemű volt a használatos rosta. Alig akadt fenn valaki. Az évfolyam 3/4 része megsebesült. 8,6765822 % hősi halált halt. 1,18 % átfut az ellenséghez, más egyetemre megy, gyáván lemondva az itteni babértépdéséről. Kezdődik a II. félév. Megfogyva bár, de törve nem, hordják a 8 Ft-os okmánybélyegeket, és a professzorokon hőcsatákban töltik ki oosszújukat. Sokaknak ez nem tetszik, mások nem szeretik, Hilda néni fejét csóválva pofont ígér.

A II. félév elég csendben folyik. Újból kinyit a legszebb tanszék. A SÉD. Elterjed a zöldben való tanulás módszere. Eredményeképpen sokan a fűbe harapnak, de ezt vidáman, sokszor zenével teszik. Fejes magát múlja felül. Piusz kilép a buliból, helyette Bodor szítál. Digir és a kövek örökös ispánja újra formában. Góll kardköszörülését Sándorkám okos számítással áthúzza. A sirós csinos lányok simán vesznek az akadályokat, és az ügyes varrónők segítségével az egys már

biztosítva van.

A szünetben a hallgatók a Katonai Táborhoz címzett üdülőben nyaralnak. A futó és kúszó izmok erősödnek, a rágóizmok gyengülnek. Eredmény: az évfolyam súlyátlag 6 kg-mal csökken. Tábori benyomások hatására a tagság körében új zamat nyelvé van kialakulóban. A II. év eleje a nyári élmények Hány Jánosos meséjének jegyében folyik.

Az évfolyam hangja — mint egyetemi össz-zajnövelő — megnő. A súlyátlag viszont tovább csökken. Közben az egyetemnek nevezett

műhelyben sok újítás, még több üzemzavar van, amiket először dr. Nemecz Ernő dékán, mint művezető, majd később dr. Polinszky Károly olajoz, és

próbálja a meglazult, és kopott csavarokat összegubancolni, hogy utána szétbogarzhassa. A tagság báloz, sportol, nőzik, a mamák

Visont őket főzik.

A toroköblögető S. C. taglétszáma az ösztöndíj osztás függvényében nő, az idő függvényében csökken, a minimumhoz konvergál.

A vizsgaidőszakokban a plebs nagy viharokban edződik. Piusz már rész-

adatokkal dolgozik. Később trónra jut Cár is. Újabb száműzetések. Majd Aurél Halász a zavarosban. Feltűnik egy új hajó teljesen új híddal. Nagy vihar tör ki. A legénység nagy része elmerül.

Nyáron a rátermetteket újra üdültetik. Hangszál erősítés közben megismerkedünk az égfestés különböző módozataival, és figyelemmel kísérjük a pléh Krisztus szörösödését, valamint táborunk csinosítását. A III.-ad év derűs napjait elködösítette a sok szintelen előadás. Megtanultuk eltűzni a technológiát. Polgázzal neveltük a reakciós kinetikát. A Telepes-tanokkal csölráztunk. Utána következik és nehezen múlik el

A IV. év sok zűrével és zavarával. A tagság közül sokan elvesztik fejüket, völegények lesznek —, sőt a nők nagy titokban már szaporodnak is. Szakosodnak a hallgatók, a súlyátlag és létszám állandósul. Az V. év meglepetésekben bővelkedett. Az új diákszállóba a huzat költöztetett be bennünket, s vajon áprilisban a *huzat fog* kiköltöztetni is? No, és végre elnyertük a nagy kitüntetések pálmáját, az annyira áhítozott budapesti kirándulást, ami bővelkedett gazdag műszaki élmé-

Nyekben. Megismerkedtünk a kerékpárgyártás csínjával-binjával, millió csövezetékekkel, melyek innen oda, s onnan ide mentek. Ismeretséget

Kötöttünk hatalmas gáztartályokkal. Hol itt, hol ott költöttük el ebédünket és pénzünket. Sok élménnyel és adóssággal megrakodva tértünk haza. Volt olyan is, aki a legnehezebben a poloskákól vált meg. A poloskák is ríttak, mert régen szíttak ilyen finom, friss, jóltáplált vidéki vért. Itthon újabb meglepetés várt. Semmi sem változott. Minden a régi volt, jól esett a csend a robbanás és zakatolás után. Hiába vénülünk, s kezdünk megállapodni, de még jobban szeretnénk kikötni egy jól-szituált diplo-

Mánál.

Mindezen hosszú harc után a következőket jelenthetem a bál és a hátralevő időszak előtt: Az évfolyam testben és lélekben a bálra és a kollokviumra felkészült. Az előbbire biztosan, — az utóbbira majd megáljtuk. A diplomának nevezett nekirugaszkodás folyamatban van. Jel-

Szó: erőgyűjtés.

Hisz ép testben épp hogy élünk.

Jelenthetem, hogy az évfolyam létszáma: 116.

Ebből lány: egy híján húsz.

Ezek közül főköto alá osont: öt.

Férfi: 97. Papucs alá került: 3.

Hatkarátos trombitarezet visel három dáma és hat lóvag. Természetesen

Ez a látszólagos érték, reális eredményt kapunk, ha hozzá-

adunk egy-egy korekciós tagot, — amely megmutatja konstans nyomáson és hőmérsékleten — a titokban tartott arany-abroncsok számát. Ez aktuális aciditás, 1957. december hó 14-én, a statisztikai adatok későbbi alakváltozásáért felelősséget nem vállalunk.

Utóirat: az elhangzottakért megsértődni szigorúan tilos — különben is lektorálta és a legjobb poénokat kihúzta Dr. Polinszky Károly.

Ha ez tovább is így megy...

Szereplők: Ravaszdi Benő futball szakosztályvezető
Mackó sporttárs
Tőgyészi sporttárs
Kosaras
Vívó.

(Szín: *Haladás sportiroda, középen asztal, rajta futball labda. A falakon a futballisták képei, zászlók, futballvonatkozási feliratok. Az asztal körül Zuzmara, Mackó, Tőgyészi. Mackó feláll, beszél.)*

Mackó: Kedves sporttársak! Sportköri ülésünket megnyitom, első napirendi pontként felkérem Ravaszdi sporttársat, tartsa meg előadói beszédét.

Ravaszdi: Kedves sporttársak! Mielőtt a mi gyűlésünk tulajdonképeni tárgyára, az évi költségvetés megtárgyalására térnénk, engedjék meg, hogy néhány szóban a sportok királya, a futball jelentőségét kihangsúlyozzam. Először talán egy kis történelmi áttekintéssel kezdeném. Nem akarok egész messzire visszakanyarodni s így csak onnét kezdem, hogy Isten amikor a Földet teremtette, Hungarotex futball labdát használt mintául. S ezért ha Földünket jól megvizsgáljuk, a gerezdéket még mindig felfedezhetjük rajta. Ezt örök figyelmeztetésül szánta az emberiségnek, hogy állandóan figyelmeztesse történelmi hivatására, a futballozásra. Ez isteni figyelmeztetést ős-szüleink meg is fogadták s a Biblia szerint Ádám gyakorta játszott Évával egykapura. De az első futballmérkőzésre csak néhány lappal később találunk utasítást. Itt pontosan le van írva, hogy Kain a paradicsom S. C. balhátvédje dancsolta Ábelt, a jóképességű fiatal jobbszélsőt. No, de ezek már

régi dolgok, erre már a legöregebb Haladás szurkolók is csak homályosan emlékeznek.

Ezen kívül még sok-sok példát hozhatnánk fel a futball népszerűségére. Még ma is sokat beszélnek például a Spárta—Perzsia mérkőzésről: a Pun—Római találkozók pedig szinte hagyományosakká váltak az Ó-korban.

A középkorban Shakespeare nevű sportújságíró megemlékezik egy tragikus esetről, amikor egy Ofélia nevű szurkoló megőrült a nézőtéren, amikor Hamlet, a dán gólkirályfi 1:1 állásnál mellérúgott egy tizenegyest. Azóta szinte szállóigévé vált a mondása: Lőni vagy nem lőni, ez itt a kérdés.

A magyar történelemben is számos példát találunk.

Még ma is sokat beszélnek a Szláv—Magyar derby-k idejéből a szláv csapatkapitány, Zalán elfutásairól, majd a Török—Magyar mérkőzések korából a jóképességű magyar kapus, Zrinyi kirohanásairól.

Korunkban pedig elmondhatjuk, hogy a világ két táborra szakadt: a futballisták és a nem futballisták táborára. Mint köztudomású az amerikai imperializmusnak is a legnagyobb rákfeneje, hogy nem kultiválja a futballt. Olyan köztudomású dolgot — pedig szinte szégyenlek megemlíteni —, hogy az Angol—Egyiptomi háború azért tört ki, mert egy fanatikus egyiptomi szurkoló kijelentette, hogy nem Mathews a világ legjobb jobbszélsője. Az AFP jelentése szerint a világ körül keringő Szputnyik I. nem egyéb, mint Sztrelcovnak, a Dinamó—Szpartak mérkőzésen a II. félidő 20. percében fölé lőtt labdája. A Szputnyik II. pedig Basas-kin nagyerejű felszabadító rúgása nyomán került a világűrbe.

Ebből is láthatjuk a futball hatalmas világtörténelmi és világpolitikai jelentőségét.

Ilyen körülmények között annál is furcsább az egyetemi Felvételi Bizottságok magatartása, amikor pl. majdnem felvett egy olyan jelentkezőt, aki nem tudta megmondani, 1952-ben a Dudari Bányász elleni mérkőzésünkön melyik félidő melyik percében szereztük meg a vezetést. S amikor azt kérdezték tőle, hogy Kastélyos centerhalfunkat három héttel ezelőtt a bíró édesanyjának mely testrésze emlegése miatt állították ki, csak hápogott. Hát ezek túrhetetlen állapotok, amin sürgősen változtatni kell. Szempontjaink maradéktalan érvényesítéséhez szükségesnek tartom, hogy csapatunk bal összekötőjét nevezzék ki az egyetem dékánává.

Mackó:

Bocsánat, de úgy tudom, hogy ez a pozíció jelenleg be van töltve s így felmerül a kérdés, hogy az így feleslegessé váló jelenlegi dékánnal mit is csináljunk.

Ravaszdí: Tudhatná Mackó sporttárs, hogy a létszámkeretben van még egy betöltetlen takarítónői állás. De ez már csak részletkérdés. Ez nem akadályozhatja meg közös szent célunk, a futball pozícióinak erősítését egyetemünkön. *(Taps)*

Mackó: Most pedig felkérem Tőgyészi sporttársat, adja elő az ez évi költségvetési tervezetet.

Tőgyészi: Sajnos, rossz hírrel jövök. Az évi költségvetésben mindössze 2 millió forint áll rendelkezésünkre. Úgy, hogy sírva kellett visszautasítanom csapatunk jobb fedezetének azt a minimális igényét, hogy bútorozzuk be azt a rongyos ötszobácskáját, amit tavaly az Ajkai Szikra elleni mérkőzés után ajánlottunk fel neki. Így bizony össze kell húznunk a nadrágszíjat, szűkösen kell megélnünk ebben az évben. Kezdem talán a legfontosabb kérdéssel. Mint köztudomású, Zutyinger IV., a Barnevál S. C. kiváló játékosa jó összegért hajlandó tanulmányokat folytatni egyetemünkön. E célra 100 000 Ft-ot szántunk.

Mackó: Kérem szépen, én úgy értesültem, hogy az említett Zutyinger rossz tanuló, és az 1x1-et sem tudja.

Ravaszdí: Ez nem probléma. Majd legfeljebb megírják az írásbelijét, a szóbelin pedig súg neki. Ez csak természetes. Előre is köszönjük Mackó sporttárs.

Tőgyészi: További egymillió forint kell a TU—124-es rendszerű utaszállító repülőgépünk, valamint repülőterünk karbantartására. Azonkívül rég orvoslásra váró feladat, játékosaink mérkőzés utáni szórakozási költségeinek évi 500 000 Ft-ról 800 000 Ft-ra való emelése. Így nem fordulhat elő az a kellemetlen helyzet, hogy a tokaji aszú szokásos 1848-as évjáradéka helyett játékosaink kerethiány miatt kénytelenek legyenek beérni az 1900-assal. Ha ehhez hozzávesszük az antilop futballcipők, a kínai selyemtrikók és az elefántcsont lábszárvédők beszerzési költségeit, már túl is léptük a keretet. Hát lehet így gazdálkodni?

Ravaszdí: De kérem, mire való a dékáni alap?

Tőgyészi: Igaz, erre nem is gondoltam.

(Egy futballista belép, hanyag magatartással, elegánsan. A gyűlés résztvevői felállnak.)

Futballista: Szervusztok.

Ravaszdí: Szervusz kérlek szépen. Miben állhatunk szolgálatodra? Jól tudod, csapatunk oszlopos tagjától, Tőled nem tagadunk meg semmit.

Futballista: Arról lenne szó...

(Vívó belép, plasztronban, feltolja a sisakot, karddal tisztaleg.)

Vívó: Alázatos tiszteletem.

Ravaszdí: Maga meg mit keres itt? Nem tudja, hogy az évi költségvetést tárgyaljuk, s ilyenkor nem érünk rá holmi apró-cseprő dolgokkal foglalkozni.

Vívó: Bocsánat a zavarásért, de pont ez ügyben bátorkodtam...

Ravaszdí: Várjon a sorsára.

Vívó: (Vigyázzba áll, meghajol) Igenis.

(Kosaras belép: Ócska, felemás melegítőben, Hurmninek-féle ruhatár.)

Kosaras: Kezeiket csókolom.

Mackó: (Idegesen) Várjanak a sorsukra.

(Ravaszdíék ezalatt összebújnak, tárgyalnak.)

Vívó: Szintén a költségvetés ügyben?

Kosaras: Igen. Te, de idefigyelj! Azért mégiscsak túlzás, hogy napközben is plasztronban jársz.

Vívó: Tehetek egyebet? Nem volt plasztronom, így eladtam a ruhámat, valamiben csak kell versenyezni, nem? Különben se bosszants, elég a bajom. A menyasszonyom tegnap bontotta fel az eljegyzésünket, amikor közöltem vele, hogy ebben fogok megjelenni a búcsúbálunkon.

Kosaras: Ez szép, gratulálck. (Kézfogás)

Vívó: Mégis mit akarsz?

Kosaras: Tudod, mikor Székesfehérvárról jöttünk a múltkor gyalog visszafelé, útközben sokminden megfordult a fejemben. Támadt az a korszakalkotó ötletem, hogy kérek egy kis pénzt a vezetőségtől, s akkor minden fontos mérkőzés után a iól

játszóknak egy tányér bablevest fizethetnének az álló-büfében. Persze, csak rangadókról lenne szó.

Vívó: Merész ötlet. Én csak egy foltravalót szeretnék kérni a nadrágomra. Mit gondolsz, megadják?

Kosaras: Nem hiszem.

(Ravaszdiék befejezik, feléjük fordulnak.)

Ravaszdi: Mit akarnak?

Kosaras: Én csak azért jöttem, hogy kérjek vagy 100 Ft-ot az évi költségvetésből a kosárlabda szakosztály részére.

Vívó: Én is hasonló ügyben jöttem.

Tőgyészi: Maga beszél!!! A múltkor elmentem a kamaraterem mellett, amikor versenyük volt. Valaki nagy hengegve ezt kiabálta, hogy parád és ripooszt. Hát ne parádézzanak annyit. Érték be egyszerűbbel.

Vívó: De kérem, ez egy vívószakkifejezés.

Ravaszdi: Ugyan sporttársak, hát hogyan képzelik maguk? A vezetőség épp most határozta el, hogy eladjuk az összes vívó és kosaras felszerelést, hogy megemlékezzünk balszélsőnk anyósának 33. házassági évfordulójáról.

(Vívó és Kosaras összeesnek és meghalnak.)

Vezetőség és focista egyszerre:

Persze, csak egy csokor mezei virágot küldünk a sírjukra.

F ü g g ö n y

Ikerreakció

Királyvíz

Komolykodó utószó...

...melyben megmagyarázza a szerkesztőség a fejezet címének és a Bumeráng-Együttes két archív fotójának történetét.

Egy idézettel kezdjük az első Kémcsőkeféből:

»Voltak persze más nehézségek is. Pl. a vicces dosszié. Dékánunk a kezdet kezdetétől melegen felkarolta szándékunkat. Nemcsak helyeselt, de még ígért is. Elmesélte, hogy van neki egy oan dossziéja, de egy oan dossziéja, amely telistele van vicces történetekkel a mi egyetemünkről. Azt majd odaadja nekünk, abban aztán mindent megtalálunk. A dosszié azonban fáradhatatlanul változtatta helyét és mindig ott tartózkodott, ahol éppen nem keresték. Hol a dékáni hivatalban nem volt, hol a tanszéken nem találták... Rózsika (a dékáni titkárnő) pedig már húsz lépés távolságból kiabált ránk, ha találkoztunk vele: „Ja, a dosszié... még nincs meg!”«

No persze most az Olvasó talán azt hihetné, hogy rektorunk, aki a kezdet kezdetétől melegen felkarolta szándékunkat, nemcsak helyeselt, hanem külön futárral juttatta el szerkesztőségünkhöz azt a sokat emlegetett dossziét.

Nem! Erről szó sincs! Rózsika (azóta rektori titkárnő) már húsz lépés távolságból kiabált ránk, ha találkoztunk vele: „Ja, a dosszié... még nincs meg!”

Am miután több ízben hangsúlyoztuk, hogy ez a mondat haladó hagyomány, s különben is ezt már olvastuk a Kémcsőkefében, egyszer „elárulta”, hogy ő semmit sem tud az „esetleges” dosszié hollétéről. Így. Az „esetleges”.

Kémszervezetünk — melyet speciálisan az elfekvő humornak számító dokumentumok felderítésére hoztunk létre — jelentette, hogy a dosszié mégis létezik, sőt nem is egy, egy egész gyűjtemény. A Bumeráng-Együttes a szerkesztőséggel karöltve, bevonva a 72 dühös emberek 71 tagját is, széleskörű diplomáciai hadjáratot indított. A vezérkar egy tagja kiderítette, hogy a diplomáciai kar doyenjének harmadfokú unokabátyja, aki ma is Csikágóban él, első unokatestvéreként tisztelhetne a szabadrádon eltöltött rövid időközök alatt Al Caponet, akinek iskolájában a kasszaőr volt szerencséje megtanulni. A kölcsönös jegyzékváltásokból kiderült, hogy bár már nyugállományba vonult, gazdag élet- és munkatapasztalatait egy azaz 1 darab Kémcsőkefe tiszteletpéldány ellenében örömmel bocsátja szerkesztőségünk rendelkezésére.

Ekkoriban írták alá az atomcsendegyezményt, s diplomatáink a nagyhatalmaknak példát mutatva, az általános és teljes leszerelés szellemében feltárták kártyáikat. A szellemből így lett hús-vér valóság, s az anyag, mely „A titkos dosszié” címet viseli. S hogy az Olvasót mással is megörvendeztessük, eláruljuk, hogy a szerződések kölcsönös aláírása után egy meg nem fűrt páncélszekrényen kívül a felek birtokában kölcsönösen maradtak még humornak számító dokumentumok.

A Bumeráng-Együttes titkos archivumából eljuttatta hozzánk az alábbi két képet, — mely egyébként a békés egymásmellettélést hivatott demonstrálni — azzal, hogy a két kép közlésével hívjuk fel az eljövendő harmadik Kémcsőkefe szerkesztőségének, a kefék lelkes és odaadó Olvasóinak, valamint az egész nagyvilágnak a figyelmét arra, hogy a képek negatívain kívül a 72 dühös ember forrón szeretett rektorának van egy oan dossziéja, de egy oan dossziéja, amely telistele van vicces történetekkel a mi egyetemünkről.

A szerk.

A NEGYEDÉV FIA

A negyedév fia vagyok én
Hiába döngetek kaput s falat
Mégis megkérdem tőletek
Szabad-e lógni laboridő alatt?

A Fiz-kém laborból jöttem én
Fülembe még a régi rend rivall,
Szabad-e a tanszékre betörnöm
Koholt orvosok igazolásival?

Fülembe forró ólmot öntsetek
Ne halljon soha névsorolvasást
S ha délután ellógok tőletek
Ne lássam másnap a hatást.

De sirva, kinban, mit sem várva
Mégiscsak lóg laborból a diák,
S bár elátkozzák százszor a tanszéken,
Kulcslukon búcsúzik, ha zárják ajtaját.

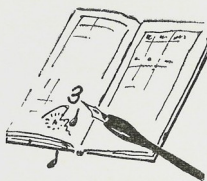
16Y IRUVK M. MƏSRÖL

Megfőrtépt!

László Antal professzor a következő történetet mesélte: Időszámításunk ötödik évezredében egy nagyszabású régészeti expedíció, a régebben Dunántúlnak nevezett terület középső térségében egy eltemetett különös város romjait tárta fel. Az épületek, azok berendezései csaknem pusztulás nélkül fennmaradtak. A kutatók a kultúra és civilizáció akkori állapotát teljes mértékben rekonstruálni tudták. Azt is megállapították, hogy egy egyetemvárosról van szó. Nagy fejtörést okozott azonban az egyetem főépületének bejárata előtt talált négy téglaoszlop, mert ezek funkcióját nem sikerült kideríteni. Egy fiatal tudós disszertációt írt e problémáról. Ebben kiderítette és sokoldalúan bebizonyította, hogy a négy vaskos oszlop nem vallási szertartásokhoz volt szükséges, hanem egy úgynevezett erkélyt hordozott. A disszertációt azonban az opponensek elutasították. A technikai kultúra ugyanis azidőtájt már viszonylag fejlett volt, és ezért nem lehet feltételezni az egyetemváros építőiről, hogy a picike erkély hordozására négy bornírt oszlopot építettek volna téglából...

ÚJ SZÍNFOLT VESZPRÉMI LÁTKÉPÉN

Pemete Jenőné, született Kár Malvin veszprémi lakos tegnap az esti órákban ismeretlen okból vacsorát vitt haza a menzáról férjének. Tettét egy zománcozott ételhordó felhasználásával hajtotta végre. Az áldozat azonban a tálalásnál gyanút fogott és nem volt hajlandó megvacsorázni. P. J.-né ekkor elővette a töltöttpaprikát, ráfogta férjére és megfenyegette vele, majd annak további tiltakozását látva, ráduplázott. A lövedék szerencsére célt tévesztett, s a paradicsom a falon lógó „veszprémi látkép”-re (giccs, Koós Hutás Vince alkotása) freccsent.

Egy közepes laborjegy története

Még abban az időben történt, amikor Mészáros Pál tanársegéd, mint elsőéves hallgató látogatta az általános kémiai laboratóriumot. A gyakorlatokat Mohai Béla tanársegéd vezette, aki Mészáros kollégának magnéziumsulfát-heptahidrát preparátum elkészítését adta ki feladatul. Pali barátunk — aki vegyipari technikumot végzett, méghozzá jelesen — nyomban rájött, hogy a fenti vegyületet Karakószörcsökön minden becsületes ember egyszerűen keserűsónak nevezi, s már indult is a Veszprém megyei Gyógyszertár Vállalat helyi kirendeltségébe (Karakószörcsökön: patika), hogy az említett preparátumot beszerezze.

— Kérek 10 g keserűsót! — mondotta az ügyeletes gyógyszerésznek.

— Vény van?

— Sajnos nincs.

— Embernek, vagy állatnak akarja beadni?

A gyógyszerész e kérdése egyben történetünk drámai csúcspontja. Mert Mészáros Pál hallgató előtt egy pillanatra felvillant a labor, a prepi-főkönyv, valamint a laborvezető, s bár kissé bizonytalanul, de kinyögte:

— Embernek...

S a gyógyszerész már is 10 g glaubersót, azaz nátriumsulfát-dekahidrátot nyújtott át Palinak, — lévén ez ember számára kíméletesebb purgó.

A történet a laborban folytatódott, ahol Mészáros kolléga 99,5%-os kihasználással hozta beadásra fáradtsággal beszerzett preparátumát.

— Mi akar ez lenni? — kérdezte Mohai laborvezető.

— Magnéziumsulfát — hangzott a kissé talán túl határozott válasz.

— Enyhén szólva kétlem, mert a magnéziumsulfát hosszú rostokban kristályosodik, ez pedig itt poros törmelék.

— Már pedig ez magnéziumsulfát — bizonygatta Pali, mint aki biztos a dolgában.

— Ide figyeljen! Ha maga ebben az anyagban magnéziumot tud kimutatni, akkor én... (stb., ez különben sem tartozik szorosan a történethez).

Pali barátunk fölényes biztonsággal fogott az analízishez, de a harmadik negatív reakció után már kezdett ingadozni a kémiába és patikába vetett hite.

— Na ugye! Nincs ebben magnézium, csak szulfát. Tudja mi ez? Nátriumszulfát, glaubersó.

...többek között így született meg a fent írt közepes laborjegy, amelyről Palinak ma az a véleménye, hogy...

„Ha akkor nem tiszteltelek volna úgy Béla-bátyám, s azt mondtam volna, hogy igenis egy állatnak akarom beadni, — bizony minden más-képpen történt volna.”

Tanulság: Tiszteld laborvezetődet, utána vess magadra!

Egy sztori

1962. tavaszán avatták a VVE első tiszteltbeli doktorát, dr. Giacomo Fauser olasz mérnököt. A kiváló tudós ez alkalomból előadást is tartott. Előadásának a címe a következő volt:

„Hőviszanyeréssel dolgozó nagynyomású reaktorok.” Az előadás előtt pár nappal elmentünk a nyomdába a meghívó kefélenyomatának lektorálása végett. S még jó, hogy ezt megtettük, mert az előadáscímet így szedték ki: „Hőviszanyeréssel dolgozó nagynyomású rektorok.”

Egyetemi történet

Idős, tekintélyes angol egyetemi tanár, a kémia professzora Londonban, különös kíváncsisággal látogatta és szemlélte azokat a magyar városokat, amelyekben egyetem is működik.

Utazgatásai során eljutott az ősi Veszprémbe, amelynek történelmi bája és hangulata nagy hatással volt a hűvös természetű angol tudósra. A hosszúra nyúlt városnézés után meglehetősen fáradt volt már, és pihenni óhajtott egy keveset, mielőtt alaposabban megismerkedett volna az egyetemmel. A tágas előcsarnokban foglalt helyet, ahol rajta kívül csak egy fiatalember tartózkodott. Egy karosszékből üldögélt és vaskos könyvet, nyilván valami vegyi szakkönyvet olvasott. A vendég félretéve hagyományos tartózkodását, szóba elegyedett a fiatalemberrel, aki udvariasan és készségesen válaszgatott a külföldi tudós kérdéseire. A beszél-

getés csakhamar a fiatalember könyvére terelődött s az angol tudós, maga is neves kémikus, csakhamar fűlig merült egy számára végtelenül érdekes szakmai vitába. A fiatalember kitűnő partnernek bizonyult. Sokoldalú és kitűnően megalapozott tudása valósággal bámulatba ejtette az angol tudóst, aki alaposan belemelegedett a beszélgetésbe, végül — félretéve brit tartózkodását, — így kiáltott fel:

— Ön bámulatosan sokat tud, fiatal barátom! Most már csak arra lennék kíváncsi, hogy mennyit tud ezen az egyetemen a dékán, ha önnek ilyen alapos ismeretei vannak?

A fiatalember felállt és szerényen meghajolt:

— Semmivel sem tud többet, uram... Ezen az egyetemen ugyanis én vagyok a dékán...

ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRUNK...

Fojtás

AJLA

Kész az új tanterem, át lehet venni.
Mészillatot áraszt a vakolat.
Lehetne tanulni, de mesterek jönnek,
S bontani kezdik a friss falakat.
„Bővítjük — úgymond, — pár négyzetmétert
Majd a következő tanterem ad”,
És hasonló módon, átépítéssel,
Annak nagysága is régi marad.
Miden szobát megnövelhet e módszer,
„Útunkba semmi akadály nem jöhet,
Nem fogunk a szabadba kilyukadni,
Hisz körben terem az egész épület.”

ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRUNK...

Választóvíz

Nyírás

ÍGY ÍRUNK MI EGYMÁSRÓL

Elveszett egy apáca, keresi a marxizmus tanszék

„Kérjük az alábbi könyv visszajuttatását a tanszékre, vagy értesítést a hollétéről: Diderot: Az apáca.” (Hirdetés korabeli „Egyetemünk”-ben.)

Elismerem, hogy cinikus és szentelen, hogy ilyen címet mertem adni írásomnak, de engem akkora öröm ért! — Szóval ezt valahol le kellett vezetnem. Nem így akartam kezdeni, hanem illendő megszólítással, hogy „Kedves tanszék! Kedves Tanárain!” — vagy valami ilyesmi, de csak ez lett belőle!

Értsék meg az én örömömet és bocsássák meg nagy vétkem. Tudják mit álltam én ki januártól júliusig!? Nem is januártól, mert akkor még nem érdekli az embert, hogy ki vannak rugva rá a tanárok, csak úgy év vége felé; akkor aztán igazán!

Ez a címben megnevezett nőszemély hogy-hogynem, de engem tisztelt meg barátságával. Ez egyáltalán nem vehető tőlem rossz néven, mert szabad ember vagyok, senkinek nem ígérkeztem el. A hölgy részéről már vannak kisebb akadályok, de kérdem én, egy igazán ötudatos, marxizmus tanszéki apáca, egyáltalán nevezheti-e még magát apácának.

Sejtettem, hogy keresik őt, de senki bűnömül ne vegye: nem tudtam elválni tőle.

Igaz, egy pillanatnyi fellobbanásban felülkerekedett bennem a becsület, a józan ész szava és szakításunk mellett döntöttem. Elindultam a tanszékre — ez 1960. május 12-én 16 óra 43 perc 35 másodperckor történt, kedvező csillagállás mellett, három héttel, négy nappal és öt órával filozófiakollokviumom előtt —, de az ajtóban megtorpantam. Több hónap óta nálam van Ő és ennek az időnek felét az ágyamban töltötte! — Mit tegyek? Férfiasan bevallom, megijedtem. Meg, mert ilyen hosszú együttélés után nem jelentkezhettem. Szerettem is őt, így visszatértünk csendes kis szobánkba.

Ami ezután következett, nem kívánom senkinek, még annak az adjunktusnak sem, aki elhúzott, mert nem tudtam a kénsav képletét. (Hol élünk? — ilyen bagatell dolog miatt már az ember torkának ugranak. Ez a nevelés?) Ezután ha valamelyik tanszékbeli oktatóval találkoztam, a legmeglepőbb dolgokat produkáltam. Először csak elfordultam, vagy felhajtottam gallérom. Aztán mikor váratlanul szembe támadt egyikőjük, súlyos angolkórt és vesekövet tettettem. Aztán rájöttem, hogy hátulról

a béna ember szerepe a legjobb a megtévesztésre, azóta már röpke pillanatok alatt tudok púpos lenni, vagy ha kell, idült bárgyúságot szimulálok.

Felismerhetetlenségi tudásom odáig fejlődött, hogy kétszer kellett a vizsgára mennem, hogy egyszer felismerjenek és egyszer átengedjenek.

Ebből az átkos betegségből gyógyítottak ki a legutolsó Egyetemünkkel. Keresik, hogy kinél van az apáca! Óriási! Hirdetik! — tehát nem tudják, hogy velem él.

Kérem, én szeretnék leborulni Önök előtt, visszaadták életem értelmét! A kedves apáca elsőfelén van. Nyomták 1938-ban. (Elmúlt tizennyolc éves, így frigyünkhöz beleegyezésükre nincs szükség.) Miénk a világ! Olyan boldog vagyok, hogy azért a pár sorért mindent megtennék a tan-széknek: csak a nevem nem árulom el.

Jelige: Jobb ma egy apáca, mint holnap egy uvé!

Londoni prézli

Ez úton mondok köszönetet a Szerkesztő Bizottságnak, akiknek jóvoltából 2 órát tölthettem Londonban szeptember közepén. Itt átélt kalandjaim szorosan kapcsolódnak dr. Farkas János az Egyetemünk hasábjain megjelent párizsi útirajzához, annak mintegy folytatását képezve. Sok érdekes élményem közül az alábbiakban szeretnék közölni néhányat.

LÁTTAM-E A LONDONI KÖDÖT?

A londoni ködről tudniillik a szakértők kiderítették, hogy az nem Londonban keletkezik, hanem Dover felől fújja oda a szél.

Hol van akkor az igazi londoni köd?

Debrecenben a gőzfürdőben őrzik, ahová Érdmindszentről (ejtsd: ermitázs) került. A régi leltárakban (lásd József Attila: Összes versei) az a fajta szerepel, amely rászáll az emberek hajlott nyakára. Ez bizonyos őszi köd meg pára.

A magyar nyelv a „ködmön” szóban még megőrzött számunkra egy utalást a londoni köd eredetére. Ködmön ugyanis azt jelenti, hogy a köd megy, vagyis régi debreceni tájszólással „mön”, mégpedig Londonba. Erre utal egyébként az a kifejezés is, hogy „szegény pára”, ami alatt értendő, hogy sajnálni kell szegényt, mert nem olvas ködös útleírásokat az „Egyetemünk”-ben, amikből pedig az ilyesmi nyilvánvalóan kiderül.

Más szerzők viszont a londoni köd eredetét Trójába helyezik, az említett versben ugyanis egymásután kétszer is szerepel, hogy asszongya: „S fal, fal egyre mind”, amin minden bizonnyal a Trójai fal értendő. Ezt támasztják alá legújabb kutatásaim is, melyek szerint a Trójai Falónak

nem volt a Trójai Falhoz semmi köze, hanem rajta az a nagyétkű trójai férfi értendő, aki nem bírva a Menelaosznál felszolgált menzakeresztet, naponta kijárt a gyorsbüfébe zabálni.

G. B. SHAW A LONDONI KÖDRŐL:

Megkérdezték a világhírű szerzőt, hogy mi a véleménye a londoni ködről?

A nagy író így válaszolt:

— Nincs benne semmi különös. A londoni levegőnek egyszerűen nagy a relatív páratartalma.

MILYEN A LONDONI DIVAT?

A londoni férfiak felöltözve járnak. Kedvelt ruhadarabjaik: a nadrág és a kabát, fehérneműik főleg ingek és alsónadrágok. Lábukon rendszerint zoknit és cipőt viselnek. Álmomban láttam egy citromsárga szmokingot lila pöttyökkel, hónaljban piros mászlival.

A nőknél az egyes ruhadarabok viselése lehet jelbeszéd is. Például a különböző ruhadarabok kombinálása útján a hölgyek az alábbiakat közlik a nagyvilággal:

Nylon esőköpeny, fejrehúzott csuklyával — esős időt jelent.

Ugyanez esernyővel és gumicsizmával — záporosó, zivatar.

Fehér menyasszonyi ruha, uszályal, virágcsokorral — esküvő.

Bikinis nő a strandon gipszpólyával a lábán — sípcsonttörés.

Nyomott közérzet, enyhe gyomoridegességgel — útleírást olvasok az „Egyetemünk”-ben.

A londoni nők kánikula idején is viselnek harisnyakötőt. Főleg a csikosat kedvelik. Az általam megfigyelt 637 eset közül 283 volt rózsaszín csikos; 171 fehér, kék csikkal; 95, kék, fehér csikkal s 88 nem viselt semmilyen. A ruhák vagy nagyon bőveek, vagy nagyon szűkeek, de vannak se bő, se szűk ruhák, amelyek egy picit bőveek és ugyanilyenek, csak valamivel szűkebbek.

A TENGERPARTON:

Láttam a tengert is. Az utazási iroda falán lógott egy nagy színes fénykép róla. Olyan, mint a Balaton, csak nem látni a túlsó partját. Találkoztam egy matrózzal, aki azt állította, hogy a tengervíz nagyon sós! Lehet, hogy igaza volt, majd megkérdem a Farkas Jánostól, ő már fürdött benne.

Útiélményeim ezennel befejezem. Írtam pedig csak azért, nehogy „Egyetemünk globetrotterjai” (köztük dr. Farkas János) mégis elvigyék szárazon. Ez nedves, úgyhogy nem teszik zsebre.

20 mázsa amely felkavarta egyetemünket

A lány, akiről szó van, ott ül a „B” épület előtt és Karinthy-t juttatja eszedbe: „Férfiképmás, szándékosan elrajzolt fülekkel.” Nőalak, szándékosan elszobort... izé... szóval ugyis tudod, mit akarok mondani. A szobor egyébként egy hallgatónőt ábrázol. Mégpedig egy hallgató hallgatónőt, és semmiféle vizsga vagy diger nem lévén közelben, ez nem lebecsülendő művészi produkció.

Igaz, hogy a hallgatás az egyiptomi Memnonszobrok óta régi erénye a szobroknak, de ez cseppet sem von le a művészi ábrázolás hiteléből.

Nos, mindenekelőtt mit is akarhatott az alkotóművész művében kifejezésre juttatni. Avatott műértő számára megszólal a néma szobor, és valami ilyesféléről vall:

„Nehéz szakma, kérem, a vegyészet, sok-sok szorgalomra van szüksége annak, aki el akarja végezni az egyetemet. S ha már valakinek ilyen kis feje van, ugye, mint az enyém, annak sokat kell a könyv mellett üldölgélnie. Nekem szerencsére minden adottságom megvan ehhez.”

Rátermettségének kétségtelen jele pedig ott nyugszik súlyosan a tömör tömbön, dúsán kiterelbélcsedve, immár a barokk festmények rózsás aktjain is túlmenően, bánatos szemű bajor sörösllovakat juttatva eszedbe.

Ezután tehát joggal merül fel benned az óhaj: küldjék el a művet alkotójának, hogy faragja le a felesleget róla. Ami marad, azt küldje vissza, a felesleges darabokból pedig építsen magának összkomfortos családi házat Kaposváron.

És most nézzük meg, mit szól a szoborhoz a közvélemény? Munkatársunk ezzel kapcsolatban körkérdest intézett egyetemünk oktatóihoz. Az alábbi válaszok futottak be:

Dr. Polinszky Károly: „Küldjük ki félévre az iparba!”

Dr. Benedek Pál: „Reformáljuk meg a leányzó fekvését és fordítsuk háttal az A-épületnek.”

Dr. Nemezz Ernő: „Ez az orogén tektonikus liázképződmény mind didaktikailag, mind morfológiailag elhibázottnak tekinthető, azaz amorfi struktúrájú.”

Halász Aurél: „Mi gépészek vagyunk. Kérdezzük meg az Anal Tanszéket.”

Szerves Tanszék: „Nem tudjuk, miről van szó. Hallottuk ugyan, hogy van itt valamilyen szobor, de a K. K. munkák miatt még nem értünk rá megnézni.”

Dr. Harmath Jenő: „Kicsit még nehezen fordul, de idővel jó balbekk válhat belőle.”

Somkutya Lajos: „Nekem tetszik. Jó ízlése lehet annak, aki megvette.” (!?)

Kosárlabda szakosztály: „Az a kérdés, szereti-e a sört? Ha igen, akkor elvisszük magunkkal Pápára szurkolni.”

Hornyák Zoltán és Lázár Sándor: „Lépcsőkön való szállítását nem vállaljuk.”

Tavalyi Ötödévfolyam: „Nevezzük el Vegyész Máriának.”

Egyetlen Ellenvélemény: „Nevezzük Tassy Leonórának.”

Burján Zoltán: „Hajrá Fradi!”

Keresztes János: „Nem lennék öngyilkos miatta!”

Papulusák Benő III. évf.: „Még a termodinamikánál is nehezebb.”

Gárdos György adjunktus: „A Zsuzsi után kétségtelenül a legkeményebb keblű nő Veszprémben.” (Zsuzsival a Vöröshadsereg téren lehet találkozni. — A szerk.)

Maros Tanszék Hallgatói: „Rideg szobor vagy, meg sem értenéd!”

Verspályázatunkra érkezett válasz: „Elefánt lányka. Tizenöt mázsa.”

Ladányi Endre menzafőnök: „Az önkiszolgáló rendszer bevezetése óta javul a menzakereslet minősége.”

En: „Ez egy szoborzalom.”

ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRUNK...

Coulomb-féle erő

Ionkötés

A CSŐK

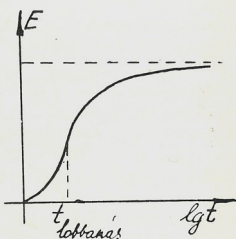
(TUDOMÁNYOS ÉRTEKEZÉS)

A csókot már a régi görögöknél is megtalálhatjuk. Azóta is számos kutató foglalkozott vele. A csók technológiai folyamata közben végbemenő változásokat már sokan vizsgálták.

Laboratóriumi körülmények között csókgráfiai berendezéssel, elektromos úton megvizsgálták a végbemenő entalpia és entrópia változásokat. Csapadékos titrálással murexid indikátor jelenlétében meghatározzák a csók vegyi összetételét, mely a következő recept szerint készíthető el — a pikantéria kedvéért magyarul:

Vég egy 482,22 mg súlyú Kjeldahl lombikot, tégy bele az olvadó jég hőmérsékletén egy eriokrómfekete és egy metilvörös ellentétes elektrolizáló humunkulust. Vízfürdőre helyezve állandó rázogatózás közben melegítendő, míg hangosan bugyborékolni nem kezd, amikor is vedd le a vízfürdőről, mert a reakció exoterm lévén, önmagát fenntartja.

Majd a további megfigyelések céljából helyezz bele egy speciálisan erre a célra készült hőmérőt és az idő függvényében vizsgálj a felmelegedés folyamatát. Ha mindezt elvégezted, az adatokat ábrázold loglog papíron t secundum kontra loglog E diagramban. A kísérletek tanúsága szerint a következő diagramot kapod:

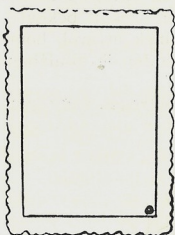

Abszcisszán az idő logaritmusát, az ordinátán a belső energiaváltozást ábrázoljuk. A görbe az idő növekedésével növekvő tendenciát mutat. A görbén egy törési pont van, az úgynevezett „lobbanáspont.” (Egyes szerzők ezt a pontot az időtengelyen az origóhoz közelebb helyezik.) A diagramból leolvasható, hogy az idő növekedésével a csókgörbe a házaság felé — mely E -kritikusanál van — aszimptotikusan halad, de azt soha el nem éri...

BEMUTATJUK

Semmi Áron

Semmi Áront a rexasztal mellett találtam meg, az első emeleten. Ekkor már a harmadik napja kerestem, de sehol sem sikerült ráakadnom. Amikor ugyanis mások előadásra mennek, Áron még az igazak álmát alussza. Délfelé felkel, s átmegegy a menzára helyet foglalni. Ebéd után neül a társalgóba, s miután megvitatta az MTK—Vasas mérkőzés esélyeit, lejátsszik 34 rex- és 6 sakkpartit, majd elindul a városba esti sétájára.

S most egy pillantást a képére, kedves olvasó, és láthatod, amint Áron éppen a matematikával birkózik. A kép alsó sarkában az a kis folt az Áron, és a körülötte levő sötét dolgok a fizikai kémia. Ezt a ritka és szerencsés felvételt fotósunknak úgy sikerült elkapni, hogy Áron új életet kezdett. Ez volt éppen a századik alkalom egyetemista kora óta, s ezt a jubileumot azzal ünnepelte meg, hogy egy órára elővette a fizikai kémia jegyzetét.

Na, látod a képet, te kedves olvasó? Hát persze, hogy nem látod. Mert már nincs is meg. Kérlek, ne szakíts félbe, mindjárt elmondom sorjában.

Szóval, ott tartok, hogy megtaláltam Áront a rexasztalnál. Félrehívтам, s megkértem, hogy nyilatkozzék lapunk számára.

— Hogy hívnak?

— Semmi áron nem mondom meg.

— Tehát Semmi Áron. Hányad éves vagy?

—?

— Miért nem akarsz válaszolni?

— Mert nem akarom, hogy kiírjanak.

— Nézd, mire ez megjelenik, addigra te már úgylis végzel.

— Ez igaz.

— No hát akkor válaszolj rendesen. Mi volt a legszebb élményed eddig itt az egyetemen?

— Amikor tavaly elfogtam egy pagátot 21-gyel.

— És mi volt a legszomorúbb?

— Egyszer az egyik szobatársamat beszállították a kórházba. Megívolt egy csomó fenolftaleint a teájával.

— És te engedted?

— Nem voltam otthon. Csak kikészítettem neki a teát az asztalra és elmentem hazulról.

— Mit szólsz ehhez a képhez? — s elővettem a fényképét. (A választ a nyomda dolgozói nem voltak hajlandók kiszedni. — A szerk.)

Miután magamhoz tértem, már nem találtam sehol a fényképet.

BEMUTATJUK

Leon Infalt

Gyermekkorában, egy akkor jelentéktelennek tartott eset örökre eldöntötte a sorsát. Egy különös véletlen folytán egyszer nyugovóra térve úgy helyezkedett el ágyában, hogy a Bór-Wolfram vonal pontosan középben szelte ketté. Valószínűleg innen ered kettős jellege. Anti ugyanis határozott jellem — amfoter karakter.

Néha egyik napról a másikra teljesen megváltozik. Allotróp módosulatra megy át. Ez általában a vizsgaidőszak kezdetén szokott bekövetkezni. Addigi vidám mosolyát ilyenkor mintha letörölnék arcáról, homloka gondterhessé válik, modora rideg lesz, mint a nemfémek általában.

Úrrá lesz rajta a gyűjtőszenvedély.

Általában minden ember gyűjt valamit. Van, aki bélyeget, vagy gyufacimkét, van, aki szalvétát. Anti u. v.-kat gyűjt. Ehhez már áprilisban megveszi az u. v. jegyeket.

Miután így alaposan felkészült a vizsgára, megtört lelkét Wartha Vincének ajánlja s nekivág. A vizsgához rendszeresen zöld nyakkendőt vesz fel, ugyanis olvasta valahol, hogy a zöld szín megnyugtatta az idegeket — „s istenem, a vizsgáztató is ember” — nem igaz? No, meg hátha Fradi-drukker. Az ember sohasem tudhatja ezeknél a tanároknál.

A vizsgán aztán áll nemesen és egyszerűen, miközben tekintetével intelligenciát igyekszik sugározni. Később fenségesen hallgat, mint egy léghegy, vagy mint egy ementhali barát, aki némaságot fogadott.

Miután kirúgták, rezignált mosollyal távozik. Megfogadja, hogy szakít a műszaki tudományokkal, s zeneszerzésre adja a fejét. Ilyenkor hol egy géptan, hol egy fiz-kém vizsgát zenésít meg.

BEMUTATJUK

Rebet Lipót

Úgy él itt az egyetemen, mint a Kollégiumi Házirend. Nagyon kevesen ismerik. A társalgóban találtunk rá, ahol barátaival, Hússzáz Hugóval és Makkász Manóval ultizik naponta. Itt ül, kezében egy rebetlivel és mosolyog.

— Hat éve járok az egyetemre — kezdi lassan a bemutatkozást — s ezalatt sok mindent volt alkalmam megfigyelni. 1957-ben például beült közénk egy balek, aki három vörösre mondott ultit. Egy laikus nem is hinné, mennyi jelentős dolog történik hat esztendő alatt. Ha az ember jól kihasználja idejét, igen sok érdekes élményben lehet része. Én például elfogtam ezalatt 41 532 makk ultit és talonba tettem 95 841 zöld alsót.

Nézzék csak meg itt ezt a lyukat — s kezével az asztal lapjára mutat, ahol egy helyen lekopott a politúr, s kis mélyedés látszik — itt szoktam kopogni. S hogy a statisztika teljes legyen — teszi hozzá — elmondhatom, hogy ha az általam megkontrázott tök ultik heteseit egymás mellé ten-nénk, elérnének a Holdig és vissza, s fedeznék a menza egy évi tökfőze-lék, s az elsőévesek egy havi matematikai zárthelyi szükségletét. Annyi hívással pedig, amennyit én hívtam hat év alatt, idehívhattam volna Lollobrigidát éjszakai portásnak a Séd Tanszékre.

— Igen, szép időtöltés kérem ez a mienk — folytatja elmélázva. — Tudja, milyen nagyszerű érzés megjátszani egy rekontrázott hússzáz ultit, s beseperni a 6,40-et? Ha leterítek egy kristályos durchmarschot, úgy érzem magam, mint egy oroszánvadász, aki leterítette a sivatag ki-rályát.

— Csak azok a kollokviumok ne lennének — borul el az arca —, akár hiszik, akár nem, ott én, aki naponta 45—50-szer osztok, se nem osztok, se nem szorzok. Pedig ahogy itt jobb lap a felső, mint az alsó, úgy van az életben is. Jobb érzés lehet felső évfolyamra járni. No, de majd csak megkártyázzuk valahogy.

Búcsúzom Rebet Lipóttól, akit már várnak a lapok. Még látom, amint dühösen néz partnerjára, aki éppen egy tökkel ötött. „Te tökkel-ötött”, makogja zöldreváltan, hogy az szegény egészen belevörösödik.

Hogyan elemzünk a valóságban ?

avagy

amíg egy elemzés eljut odáig

1. A kapott anyag körcsodálat tárgya. A különböző szakértő bizottságok ránézésre kimutatják a Cr-ot, Mn-t, Hg-t, szaglásra az NH_4 -t stb.
2. Az anyag oldása kémcsőben.
3. Bepárlás ugyanott. Közben különböző tippek a színből.
4. Foszforsav csak a szakirodalomban lesz, de facto eltávolítva.
5. A IV—V. osztály kimutatása az eredeti anyagból platintúvel.
6. Racionalizált szűrés: az ember kezébe veszi a tölcsért, beléteszi a papírt (megnedvesíteni természetesen felesleges). A folyadék beöntése után a tölcsért kezünkbe ide-oda lóbáljuk és így centrifugálunk. A csapadék fele ugyan kimegy a földre, ellenben a szűrés igen gyors.
7. A kénvegyületekre a hepar-reakcióval vizsgálunk. Eljárás a következő: Vesszünk egy forintot és feldobjuk. Ha fej esik felül, van kénvegyület, ha írás, nincs. Ha eltűnik a forintos, a reakciót meg kell ismételni. Ötforintossal még pontosabb a reakció, de csak ösztönpénz fizetés után vihető ki. Egyébkor már tízfílléssel is elég jó eredményeket érhetünk el.
8. Kör érdeklődés, hogy a többieknek hány kationjuk volt. Ha a szám stimmel, beadható az elemzés, ha kevesebb kationuk van, célszerű Sn-t, Cd-ot, Al-ot, vagy Mg-ot hozzáírni, aszerint, hogy melyik osztályban van feltűnően kevés.
9. Varázsigénket mormolva és balkezünkkel kabalánkat szorongatva beadjuk a füzetet.
10. Eredmény: Újra.
11. Permutáció számítás alapján könnyű a hibát korrigálni.
12. Ha megint újra, akkor célszerű két napig munkát színlelni, majd a még lehetséges kombináció- és variációs számítások alapján újból beadni.
13. Biztos elf. (A legrosszabb esetben új elemzést kapunk. — A szerk.)

MI A REFORMOSOK

Mert a mi évfolyamunk igazán összeforrt a reformmal. Vagy ami ezzel egyet jelent, mi voltunk és mi vagyunk a kísérleti nyulak.

Nekünk elsőéves korunkban már augusztus közepén be kellett jönnünk az egyetemre. Soha nem csináltam annyi matek példát, mint akkor és utána. Mert életünk első egyetemi félévében matematikát tanultunk. Este hatig minden istenáldott nap be voltunk zárva és habzsoltuk a tudományt. Már ki milyen. Olyan jó vicceket hallottam, hogy: Aszongya Pistike hi-hi-hi az anyukájának hö-hö-hö-hö, messze van még Amerika? Hát nem jó vicc? Ezt a csendes tanulásnak nevezett foglalkozásokon ordította a fülembe a padszomszédom, mert a nagy zajban másként nem hallottam volna. Aztán bejött egy nagyobb srác vagy egy néni fehér köpenyben (attól függően, melyik tankörnek milyen volt a sorsolása), akire azt mondták, hogy Tanársegéd. Míg nem ismertük, azt hittük, hogy egy másik tankörbeli évfolyamtársunk, akinek így köszöntünk: „Szia, Apa-fej!” Elvégre az ember legyen közvetlen a sorstársaival, nem igaz?

Voltak olyan törekvések, mivel olyan keveset vagyunk együtt — csak napi nyolc órát és egy kollégiumban lakunk mindannyian — még nem ismerjük egymást eléggé, össze kell kovácsolni a tankört. De e szép célkitűzés ellenére a jóistennek sem akartunk összeforrni. Mikor az agilis emberek illúziója összeomlott, voltak, akik más technológiával jártak el és tanuló párokat hoztak létre. A tanuló pár, mint a neve is mutatja, mindig két emberből állott, és csodák csodája, sohasem két fiúból vagy két lányból tevődött össze, hanem mindig csak egy lányból és egy fiúból. Ez is a szervezők zseniális éleslátását bizonyítja. Három év elteltével a tanuló pár mozgalom megerősödött és úgy hallom, más évfolyamon is termékeny talajra talált. A tanuló pár mozgalom szép eredményeket ért el, egyes élenjáró tanuló párok tagjait erős szálak fűzik össze. Gondolok itt elsősorban a kézen levő ujjakra, mely erősen szorítja a másik komponens ujjait vagy a csuklóját (szabvány még nincs!) sokszor még előadás alatt is. Az erős szálak közé tartozik a kis sárga nemesfém karika is, amely fennlen hirdeti, hogy ők élenjáró tanuló pár. Egyes cinikus emberek bilincsnek nevezik e fénylő játékszert, de öbelölük inkább az irigység és rosszsmájúság beszél.

Egyszóval, erős, egészséges nemzedékké váltunk itt az egyetemen, sok nehéz kollokviumon és szigorlatokon vagyunk túl, de mindig úgy biztatnak bennünket, hogy most jön még csak a neheze. De mi soha nem hátráltunk meg a nehézségektől, egy-két-három uv. nem tántorított el fő célkitűzéseinktől, hisszük, hogy jó vegyészmérnök lesz belőlünk.

Csak már adnák azt a diplomát!

De addig... Igaz, már csak pár hónap van hátra, és évfolyamunk legtöbb tagja elmondhatja, hogy már 3 éve egyetemünk „oszlopos” tagja.

(Van, aki kevésbé, én inkább...) Az eltelt 3 év alatt hozzászoktunk a reformhoz, olyannyira, hogy holmi kis „újítás” nem jelent problémát számunkra. Egy-két hét alatt „ráállunk” a kisebb változtatásokra, persze a nagyobbak elsajátítása nálunk is problematikus, s az első napokban némi eszmei forradalom jelképezi a feltörekvő új, és az általunk támogatott hanyatló régi harcát. Szemtanúi voltunk, hogy bevezették a reggeli ébresztést, melyet neves professzoraink olyannyira támogattak, hogy személyesen irányították a „hadműveleteket”. Ezekben a napokban gyűjtöttem össze a következőket, amely tagságunk körében itt-ott elhangzott. S hogy nem hazudok, itt vannak a bizonyítékok, teljesen őszintén, nyíltan és bátran. (!)

Az őszinte:

Kérem, én megmondom úgy, ahogy van, nem sokat ér az egész. Nem mondom, az embernek egy kicsit kényelmetlen felkelni negyed 8-kor, és álmosan elbújni a mosdóban, amíg elmúlik a veszély, de megteszi az ember, mert első az egészség. Amikor eljön a 8 óra, utána úgyis „szunyálhat” az ember, amíg jólesik. Különben is, mit keresnek én 8-kor az előadóban, hiszen úgysem kapnék helyet, mert két évfolyam számára már kicsi az a terem, én pedig pótszéken nem fogok görnyedni.

Az anyagiás:

Értsük meg srácok a professzorokat is. Nézzétek, ők már családos emberek, kell nekik a pénz, náluk nem lényegtelen az anyagi ösztönzés. Biztos forrásból tudom, hogy prémiumot kapnak a heti ébresztések alapján, méghozzá attól függően, hogy hány embert csípnek el reggelente alváson. Én azért is alszom tovább, mert az a tudat, hogy egy ember könnyebb boldogulását én is elősegíthettem, teljes mértékig megnyugvást biztosít számomra. Különben is, azt hallottam, hogy erre van külön keret, s nem az ösztöndíjakból vonják le. Példa rá az én esetem, tavaly is ugyanannyi tanulmányit kaptam, mint az idén, pedig akkor közepes rendű voltam, most meg elégséges.

Az emiens:

Csodálkozom, hogy nem tudjátok felfogni az ébresztés jelentőségét. Hiszen így jóformán minden olyant meg tud csinálni az ember, ami nélkülözhetetlen egy felkelés után, s ez mind előnyt jelent a régi életmóddal szemben. Én reggel nyugodtan felkelek egy gongnyomásra, kényelmesen megmosdom, borotválkozom, felöltözöm, kipucolom a cipőmet (néha az egész hálóét), megreggelizem (néha az egész háló helyett), megfoltozom a nadrágomat, átismétlem a tavalyi szervest, leborotválom a közben ki-

nőtt szakállamat, elszaladok bevásárolni, néha a rokonokat is meglátogatom Nyíregyházán és még mindig van 15 percem 8-ig. Igaz, hogy ez kevés arra, hogy lelkileg felkészüljek a 32 kristályosztály levezetésére, de épp ezért szeretném javasolni, hogy a jövőben 7-kor ébresszenek.

A turista:

Felbecsülhetetlen jelentősége van ennek az újításnak. Nem is tudjátok elképzelni, hogy mit jelent az, ha negyed 8-kor magatokba szívhatjátok a friss tavaszi levegőt. Az éjszakai dunsztban levő „megpeshedt” tudótök megtelhet oxigénnel, és még csak hegyet sem kell mászni érte. Különben is még mindig jobb, ha egy harmonikus emberi hang ráz fel álmotokból, mint egy oroszlánsikítás Öreghálláson. (Arnyalati különbség....)

A lezser:

Ne brahizzatok csórók, alma az egész! Minden vekker bedöglik egyszer, no meg minden csoda három napig tart. Tőlem rikácsolhatnak minden reggel, esetleg beleugrok a rocsómba, és kilépek a folyósóra, mire azt hiszitek, hogy én vagyok a forintos legény! Szóval, nyugi apuskáim, inkább mutassa meg a galeri, hogy a nehéz időkben is vagány a talpán. A jelszó: „Korai nyüzsgés, maximális szellemi hurut!”

Tehát a vélemények megoszlottak. Persze, azóta már mindenki átvette e módszert és ma elmondhatjuk, hogy évfolyamunk egységesen húzza ki magát a „hajnali komédia” alól.

Rövid beszámoló az olajlaborról

(Egy negyedéves hallgató keservei)

Elsőéves kollégám, ki kationokat kutatsz zavaros oldatban, figyelj. És óh, te másodéves, ki csapágyfémeket, vagy bauxitot elemzel és savgőzők közt élsz, olvasd áhítattal, mert megtudod, hogy a pokolnak is vannak fokozatai. És te harmadéves atyámfia, ki az izoteniszkóp mellett káromkods, vagy a csőreaktor feltalálóját szidalmazod, állj meg egy pillanatra és gondolj azokra, akiknek már nem jöhet rosszabb az életükben, azokra, akik a sors és az érvényben levő tanmenet szerint az olajlaborban szynlődnék.

Figyelj hát kedves olvasóm, és gondold meg: még nem késő, hogy a kémia helyett a jogot válaszd életpályádnak. Nem akarok én kenőolajban fulladt hallgatókról mesélni neked, vagy egy kollégámról, aki megőrült, mert még 200 fokon sem akart lecseppenni a gépzsírja. Nem,

én nem vagyok naturalista. Arról sem fogok neked beszélni, akinek az emésztőrendszere az állandó olajgőzben átalakult és most csak Diesel-olajjal tud táplálkozni. Csak azt fogom neked elregélni, hogyan kell egy mérést elvégezni ebben a szörnyű laborban.

Olajszínmélység magasságának meghatározása Rosenstingl módszerével. Mérjünk be a vizsgálandó olajból 7,684 grammot 0,2 mg pontossággal egy 13,5 ml űrméretű mázatlan porcelántégelybe, amelynek átmérője 4,2357 cm, alsó átmérője 29 méter, valamint körletünk csinosítása. Ezután a tégelyt percenként három fokkal melegítjük, közben jéggel hűtjük és balkezünkkel alátámasztva a hőmérsékletet, olymódon forgatjuk tengelye körül először balról-jobbra, majd jobbról-balra, hogy az másodpercenként háromszor forduljon meg a Nap körül. Amikor azt tapasztaljuk, hogy az olaj halványlila színnel buzogni kezd, akkor szapora banzáj kiáltással leolvassuk a hőmérőt, másik szemünkkel a napi barométer állást, a káposzta piaci árát és a cipőfűzők hosszát fényévben. Közben lenyomva a színmélység magasság mutató készülék indítógombját, 3,5 mp-ig engedjük benyomuli oda, ahova akar. A készülék empirikusan készített skáláján leolvasható a keresett színmélység-magasság, melynek dimenziója góc/felület. Ha mérés közben a hőmérő higany gömbjén kis dudorodásokat észlelünk, akkor a mérést három méterrel odább meg kell ismételni. A kijött eredményt átszámítjuk megaparszek/radiánra és beadjuk — a kulcsot... Ez hát az olajlabor, kedves olvasóim és én most meghalok. Ez a kis írás volt a hattyúdalom. Holnap elmegyek az olajlaborba és megiszom egy üveg petróleumot. Percenként 3,67 ml sebességgel, konstans hőmérséklettel, szenvedő pózával, és ... (megitta — A szerk.).

MENZAKRÓNIKA

Sokat tűnődtem azon a számomra rejtélyen, hogy a Puskin-rostélyos vajon hol tett szert nevére. Átnéztem a Magyar Szakácsok Lapját, az Országos Szakács Könyvtár idevágó irodalmát, jártam a konyhákat, hogy közvetlenül a szakácsok közt tehessem fel kérdéseimet. De megoldást nem találtam. Biztató jelként ugyan felfedeztem Szaká Csaba: Az Honi Rostélyosokról c. értekezésében Esterházy nevével büszkélkedő rostélyost, de fáradozásom, hogy Puskin nevével kapcsolatba hozzam, hiábavalónak bizonyult. Ám egy emlékezetes áprilisi napon barátom, aki a Bpesti Utcaneveket Forgalomba Hozó és Gyártó Vállalat és a keresztapaságot személyesen ellátó Utcanev Változtató Kirendeltség elnöke, nevetve világozott fel. Igen, nevetve mesélte, hogy kicsoda bolondok a szakácsok, t. i. nevezett ismerősöm, a hajdan Esterházy nevét viselő utcát Puskin utcára keresztelte át, mire a Magyar Szakácsok és Kukták Egyesült

Központi Szövetsége 87/1949. §-ba foglalt határozata alapján a példamutató névcserét a rostélyosok népes családjában is megejtette.

Így lett az Esterházy rostélyos — Puskin rostélyos.

Az egyetemi menza komoly erőfeszítéseket tesz, hogy az egyetemi ifjúság figyelmét irodalmunkra irányítsa. Ezt a figyelemreméltó célkitűzést valósítják meg az ételeik: Petőfi leves. Azt gondolná az ember, hogy ezt szerette Petőfi legjobban. Korántsem. Meg sem kóstolta, csak a színeiben gyönyörködött és ezt írta: Minek nevezzetek.

Majd a táblán a következőket olvashatjuk: „Zilahy leves”, a korgó gyomor felmorog, ez az igazi. Én ismertem egy Zilahyt, aki együltő helyében megevett két sült libát. De kétségeinket eloszlatta a valóság. Aha, tehát az író innen merítette regénye témáját, itt született meg a „Valamit visz a víz.” Nem is gondoltam volna, hogy Zilahy veszprémi egyetemista volt.

Ezek után közreadok néhány ételreceptet:

1. Bácskai rizseshús: Egy rágós marhacsordát ráhajtanak Bácskában egy rizsföldre, az egészet felrobbantják és tálalják.
2. Darástészta (v)ízzel: A tészta és a fűrészpör kétoldalt jön. A szakács középre áll, szájába vesz egy fél üveg lekvárt és három kancsó vizet. A lekvárt lenyeli, a vizet a tésztára fújja.
3. Karalábéleves: A szakács beszeres 1 m³ hulladékfát és némi előző napi zöldségmaradékkal egy kondér forró vízbe önti. Kihülés után a szemetet leszedik a tetejéről és tálalják.

*Valamikor réges régen
A világnak kezdetén,
Minden ember békeességben
Éldegelt a föld-tekén.*

*Nem volt akkor menza még,
Nem volt finom főzelék,
Nem volt sem sonkásmetélt,
Sem cipőtalp vagdalék.*

*De ez elmúlt, vége már.
Lebbencs leves várva vár
Mócsingos hús, csontos felsál
Spagetti szósszal, edd meg már!*

*Papír vékony, hetes kenyér
Menzatündér egy sem henyél
Moslékszagú minden edény,
Deák, te csak nyelj, és egyél!*

Befordultam a menzára... és mielőtt kifordult volna belőlem, gyorsan megebédéltem.

Miután a dolgokat megpróbáltam megemészteni, de nem ment, kiadtam magamból. Akiknek szemeik vannak, olvassák!

*

Nem tehetek róla, de a menza régi témát juttat ismét az eszembe. Az „Egyetemünk” irodalmi pályázatot hirdet, amelyre csak olyan, drámai hangvételű, tömören megfogalmazott művekkel lehet nevezni, melyeknek terjedelme pontosan 100 szó. Én a következő novellával indulok:

„Tolu Olivér másodéves hallgató gyanutlanul átment a menzára. Aznap borús volt az idő, egész reggel esett. Dél tájban a Bakony felett megjelent az égen egy világos csík. Meggymártás volt ebédre.”

Ez eddig 29 szó. A hiányzó 71-et Tolu Olivér mondta, amikor meglátta az ebédre kapott húsadagot.

*

Napjainkban az egészségre ártalmas munkakörökben egyre több helyen a dolgozóknak védőételt adnak. Tessék mondani, nem lehetne nálunk is valami menzakereszt elleni védőételt bevezetni?

*

$$E = mc^2$$

Ezt a képletet ma már szinte mindenki ismeri. A zseniális einsteini tézisbe vetett bizalmam mégis megrendült. A menzai hússzeleteken észlelt tömegdefektus lelki defektust okozott nálam. Sehogysem tudtam ugyanis rájönni, hogy a keletkező, gyakran 10 grammos tömeg-differencia vajon miféle energiává válik? Tegnap végre sikerült felállítanom egy erre vonatkozó elméletet. A tömegdefektust képviselő súlycsökkenés a fogyasztókban, mint menzaellenes potenciális energia halmozódik fel. Egyeseknek érdemes lenne elgondolkozni azon, hogy mi történne, ha egyszer kinetikus energiává alakulna át?

Miközben ezen meditáltam, odajött a menzafőnök és teljesen eloszlatta aggályaimat. Megmagyarázta, hogy ezt a 10 grammot tonnára kell átszámolni. Így nézve a dolgot, az annyi mint 0,000001 tonna, ami ugyebár rendkívül kis mennyiség lévén, nyugodtan elhanyagolható. Ezek hallatán tényleg megnyugodtam. Az einsteini tanok jó kezekben vannak. A relativitáselméletet a gyakorlatban fejlesztik tovább.

*

És még most valamit! Sokan kifogásolták már, hogy mindig csak általánosságban szidjuk a menzát, soha nem említünk név szerint senkit. A Menzafőnök, a Nagy Ismeretlen, a Titokzatos Agytröszt, mint valami

rejtelmes chicagói gangvezér vonult be az újságon keresztül az egyetemi közmondatba. Tessék elhinni, erről mi becsületszavunkra nem tehetünk. Ha például ma írunk egy cikket, mire az nyomtatásban megjelenik, bele-
telik 2—3 hét, gyakran egy hónap is. Hát lehet azt két héttel előre tudni,
hogy ki lesz a következő havi menzafőnök?

Miért van ez így?

Erre vonatkozó elméleteim a következők:

1. sz. teória: Régi keleti legenda ismétlődik modern, veszprémi kör-
nyezetben. Turandot-Menza, a szeszélyes királyleány kérdéseire nem
tudnak megfelelni a jelentkezők, s mire a hold hármát kukorékol és eljő
a hajnal, fejük vétetik.

2. sz. teória: A színhely az ezeregy éj csodás mesevilága. Itt van el-
rejtve valahol a csodakút, végtelen sivatag közepén, karcsú pálmafák
tövében. Ha néha egy-egy kalmár rátalál a hozzávezető útra, boldogan
siet a bővízü forráshoz, s miután korszóit telemerítette — tovább áll.

A kalmárok és rablók világából azonban zökkenjünk vissza a mába.
Aki kitalálja, hogy melyik tanmese rejti az igazat, annak adom a jövő
havi menzajegyemet.

Helyes megfejtéseket a Bakonyvidéki Vendéglátóipari Vállalat cí-
mére kérem elküldeni, vagy esetleg közvetlenül a végleges címre, a Só-
hivatalba.

Végezetül hadd álljon itt a menzafőnökök ősi jelmondata, amely
halatoni összkomfortos családi kriptájuk fölé van vésve: „Hodie mihi,
frat tibi. S hogy ki lesz a következő, Tibi-e, vagy Pityu, azt nem tudha-
tod, de amit ma elvehetsz, ne halaszd holnapra.”

S még valami, egy kép a jövőből. A kép címe: „Nincs egy plusz
menzajegyed?”

ÖNÉLETRAJZ

Mottó: Jobb bemutatkozni,
mint hagyni, hogy
bemutassanak.

A

nevem Só Sámuel. Két kristályvízzel. Állítólag hidrátburokban jöttem a világra, de történeteim bebizonyítják ennek ellenkezőjét.

Az oktatószeméllyel először a C-épület félmeletén vívtam egyenlőtlen küzdelmet. Egy halk szavú, udvarias férfi fogadott mély kalaplengetéssel:

— Jó napot kívánok! — elkéstem a köszönettel. Ezután egy különös társasjáték kezdődött, hajbókolva mutogattunk az ajtóra, és kapkodtunk a hasunkhoz. Csekély 33 percig tartott az egész és egy telefonhívás okozta a végét. Végre bent voltunk és nemsokára elkezdődött a nagy állatkinzás. — *Ha ismeri, hogy milyen reakció játszódik le akkor, amikor egy lúg és egy sav reagál egymással, meg tudja mondani mennyi víz tehát H_2O keletkezik?*

Nem tudtam.

— *Köszönöm* — mondta ő, én nem. Majd a többi jobban sikerül — vigasztaltam magamat.

Jött a matematika...

Mikor beléptem az ajtón, a professzor úr éppen elhelyezési problémákkal foglalkozott, mert nyolcan voltak a szobában és csak három szék volt. Kérdése így hangzott:

— *Mi a nagy számok törvénye?* — a válaszom: az, hogy a tizesnél egy nulla, a százasnál két nulla, és mindig eggyel több nulla kell, egészen a nagy számokig. Eddig tök volt. A következő kérdés:

— *Mi a valószínűsége annak, ha feldobok egy fcsritot, az éppen az élére áll?* — Nem ment. Egy-szerűsítettem és limeszem a végtelenbe konvergált.

Az UV-ra már több eséllyel mentem, mert már a C-épület portáján hallottam, hogy a Mat. Tan-széken énekel valaki... A medve, a medve, a medve, jó a medve kedve... Hátha jó, akkor beme-gyek. Mielőtt lenyomtam volna a kilincset, egy

másik hang is hallatszott. Egy bizonyos Háy András meseíró szobájából..., de mégis inkább a barlangba mentem, de vissza is tértem hamar, mert benn egy fújás és egy szusszanás várt.

— FFF látja ezt sem tudja, pedig az komoly középiskolai hiányság... FFF, elégtelen. — Innen is elmentem.

Mérhetetlen energiámat humán tárgyba ölttem és meg is lett a humánusabb eredmény. Egy helyen sikerült több fát tarolnom, mint a másik kettőn. Az idegennyelvi lektorátuson történt. Fordítottam: Etyi katalizátorü bül —

— helytelen. etyi katalizátorü büli... Elvtárs a vég... fontos... katalizátorü... büli... etc...

Így értem az első év végére. Mondanom sem kell, hogy végülis dalmaskodtam ebben az idegtépő küzdelemben, s ezzel a keserves golyáknak búcsút is mondtam. Azaz... hát, hogy hogy is van azzal a hidrátburokkal...

A míg még el nem felejttem, elárulom, hogy miért van egyesek szerint az egyetemen, főleg a tanszékeken csapóajtó: egyszerűen azért, hogy be is, ki is könnyen lehessen közlekedni. Bár nézetem szerint ez hazugság.

Ha tudnák, hogy mily nehéz bejutni az analitikai szentélybe! Az ajtó felett nagy betűvel áll: POCSOMETRIAI TANSÁMLI. TANSZÉKVEZETŐ: SZENT PÉTER ÖRÖKÖS UTÓDJA. Nyomdd meg a gombot és bűgáskor az ajtót.

Beléptem.

A folyosón egy nyurga fiatalember loholt, hátán egy nagyító géppel és egy fotólaborral, közben fixirt kortyolgatott. Majd egy fémruhába öltözött keskenyabajszú embert láttam (azt hiszem, galliumból volt), aki egy vitorlášhajót festett a folyosó végén és közben dudolgatott: puffer, sav, hidrolízis, PH három... (21, 22...). Elindultam a szentély felé. A fémruhás „Tóni” odavetette: öregem, menjen be, ott van a főnök... és beléptem.

— Van szerencsém — köszöntött egy mély baszszus hang —, tegye le magát és mindegyik színű papírból húzzon egyet. — Mikor beszélni kezdtem, közbeszólt: — link duma, almás! Mi a magnézia mixtura? — egy keverék, válaszoltam. — hihíhi... Pedig ezt néhány pihentagyú szivar már kimaszszírozta ma a fejéből. Erre hátulról egy torokhangú bariton vágott közbe: kérdezz tőle a csapadékos titrlásról is valamit.

Végül a főnök adta meg a végszót: — Apa, maga egy abszolút fekete test, beszéljünk meg egy randevút február közepén.

Kifelé már könnyebb volt az út. Se csengő, se meztlábas szűzek, csak egy hideg kilincs. Kitámolyogtam a szabadba, egy kis friss levegőt szívni. De megíúsították, mert a szerves tanszékről rémes bűz szállt ki. Egy siető fehérköpeny suhant át az aulán.

— Azt a mindenit, ez a piszok alfanaftol kimászott...
 — Semmi baj, csak a filmreaktor szétment... — valami barna színű füst jött ki belőle.

Elindultam egy UV jegyért. Egy halk hangú néni fogadott:

— A szentségit! Akkorát húzok magára! Mit csinált?! Hamar az indexét! Ezzel menjen be a dékáni hivatalba. — Bementem, bár előzőleg sokat kellett várnom, míg beengedtek. Egy utóengedély kellett volna az UV-hoz; a hivatalvezető széttárta karjait: — Sajnos, nem tudok mit tenni. Sajnos.

De nyílt az ajtó és mindenki mélyen bókolt. Egy szimpla, majd egy dupla ajtón át bejött valaki. — Hogy engedélyt akar? de kérem, én rendeltetben kiadtam... Kell ezen vitázni?

Nem vitáztam, ismerem a kutyatörvényt.

propos...

A Történt a Szilikát Tanszéken. Kedves professzorunk, Bandi bácsi kollokváltatott. Odáig jutottak a kérdésekben, hogy a káliumot az üvegben hamuzsír, vagyis cálliumkarbonát alakjában visszük be, amit a kedves mamák is jól ismernek, hiszen régebben biztosan ők is kilúgozták a fahamut otthon mosás előtt. Innen lassítva közeledett a tragédia:

— Miből gyártják a hamuzsírt?

— Hamuból, — hangzott a válasz.

— Milyen hamuból?

— Csonthamuból — válaszolt barátunk, gondolva, ha már megkérdezik, akkor valami különleges lehet.

— Nem, hanem? — Csend. — Nézd fiam, sok volt itt a Bakonyban, Környékünkön, de kipusztították — kezdődött a rávezetés. Csend. Ismét egy kis segítő kérdés. — A Népfront kezdeményezésére ismét telepítik! — Itt felvillan barátunk szeme és rávágta gyorsan:

— Szarvas. — Megjegyzem, igaza volt, mert azt is telepítik, csak legfeljebb hamuzsírt nem gyártanak belőle, mint ahogy a fából sem csinálnak vadast.

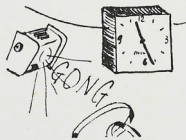
S ha már a szilikát tanszéknél tartunk, eszembe jutott egy régebbi aranyköpet is.

— Miért van az ortoklásban 8 oxigén? — kérdezik a remegő páciensztől. A válasz frappáns és újszerű volt.

— Azért, mert ha nem lenne 8, akkor töltése lenne.

— És akkor?

— Rázna.

Az ezerfejű Cézárról is szeretnék beszélni. Megy az ember gyanutlanul a folyosón, amikor a fülébe ordít, és nincs menekülés előle, nincs, mert hiába rohansz odébb, ott is lóg egy, ott is egy... rettenetes. Végigkísért az elsőől az ötödéig, füledbe zúgja átkait, ezer hangon bömböl feléd a falakról a kollégiumban. Nincs a napnak olyan szaka, hogy csendben maradna...

Hogy is kezdődik? ... Hajnalodik. Szűk kis cellájában másik oldalára fordul a diákszálló szorgos lakója, ébredszik a kollégium. Kinyitja hangszóróit az ezerfejű szörny, a hangos bemondó is. Kidörgöli az álmot mikrofonjaiból. *Recsegés. Nyújtózkodik. Sipolás, és hozzálát napi munkájához, a folyosók nyugalmanak feldúlásához. Figyeljék csak, már kezd is. Gong. — Felkérjük a kollégium dolgozóit, hogy gyülekezzenek légóra. Ügylátszik, éppen szombat van. De a hét minden napjára van neki mondókája. A hétfőt így kezdi. Halló, halló, figyelem. Felkérjük a labdarúgó szakosztály tagjait, hogy a szerelést vigyék vissza. Ezután általában a kollégiumi dolgozók ügyeivel foglalkozik, mivel a hallgatók többségét már kiverte az ágyból és dühükben elmentek hazulról. Figyelem, figyelem! Nagyné kéreti Tóth nénit, hogy a padlóviaszt vigye vissza a 17-esbe. Később látván, hogy az épület lassan kiürül, ő is elhallgat, erőt gyűjt a későbbi adáshoz. Délben a menzáról hazaözönlő tömeget már friss rendelkezésekkel traktálja. Halló, halló, figyelem! Felhívjuk a hallgatóság figyelmét, hogy a szobakulcsot a szobafelelősök, vagy azok helyettesei ne hagyják őrizetlenül. Továbbá, ha elmennek hazulról, az ajtót csukják be és a kulcsot juttassák el az Oktatásügyi Minisztérium illetékes osztályára, a Dékáni Hivatalba és a Magyar Nemzeti Bankba. Ezenkívül még adják le a portán és az Országos Levéltárba. Ungvárszky Miklós vegye fel a tiszta ruhát, Szabó Lászlónak csomagja van a portán és Kóti Imrét várják az aulában. A filmklub ma elmarad.*

Egy félórás szünet következik, a gyengébb idegzetűekre való tekintettel. Miután a csend kezd elviselhetetlenné válni, egyszerre megszólal. *Habijubi... tizen-huszan lemennek a telefonhoz, de még csak hangolt a bemondó. Ezután az események drámai gyorsasággal követik egymást. Remelegítésként lehvívják Straubingert a telefonhoz, majd jön az Országos Szabványügyi Hivatal által e célra előírt és konvencióként elfogadott bevezetés, mellyel a délutáni műsor megkezdődik. Halló, halló, figyelem! Gémes István jöjjön a telefonhoz, interurbán keresik. Ez volt a jel. Egyszerre megkezdődik a vad lőtás-futás. A sikertől mintegy megrészegülve egymásután szólítja le a hallgatókat a telefonhoz, majd miután végigpásztázta a névsort, elkezdi hátulról előre az egészet. Phü! No, de minden elmúlik egyszer, felette is eljár az idő, alkonyodik. A kellemes női hangot most egy bársonyos bariton váltja fel. Lakonikus rövidséggel közli: Kovács József a portáho. Néha persze egy kis humorról is gondoskodik. Halló, halló, figyelem... mi a neve?... Katona menjen át a 112-es szobáho, mert elhűl a gulyás. Szóval itt a vacsoraidő. Milley Gyuszi is elindul. Figyelem leányszálló Tóth Julikát kéretik a lányportára. Lassan elcsendesedik, közeledik 11 óra, Grosch hajtó kíséretében Ciceró elindul az esti rókavadászatra. Slukk — hukk! — Sikerült elejteni a vadat. Minden megy tovább. Még egy utolsó nekirugaszkodás után a mikrofon is álomra hajtja fejét. Hogy másnap friss erőben ébredjen.*

Az ezerfejű Cézár tehát elaludt. Bárcsak örökre aludt volna el. Igaz, egyszer már majdnem elaludtam, de akkor is álmodnom kellett... (Hát az ember már a hidrátkurkában sem bízhat?) Álomban a Magyar Rádiónál voltam „Szívküldi” szerkesztő — pechemre. A veszprémi egyete-

misták nevében ajándékműsort konferáltam az egyetem élenjáró tanszékeinek, oktatóinak, dolgozóinak. Valahogy így:

Minden különösebb ajánlás nélkül szeretettel az Általános és Szervetlen Kémia Tanszéknek:

„Ezek vittek rossz utakra engem...”

Fájó szívvel küldjük a Matematika Tanszéknek:

„Elfeledlek szép lassan Téged...”

A Fizikai-Kémiai Tanszéknek szeretettel „Sajnos” jelígre küldjük:

„Nem lehetsz te éntőlem oly messze,
hogy ne légy a szívemhez közel...”

A Marxizmus-Leninizmus Tanszéknek a tévedések elkerülése végett szeretettel

„Tudd meg, hogy szeretlek...
jobbban mint gondolnád...”

A Szilikátkémiai Tanszéknek a sok jó jegyért szeretettel:

„Homokra építettem én a váram,
de össze is dőlt egy napon...”

Az Ásványolaj és Szénfeldolgozó Technológiai Tanszéknek az emlékeztetés laborokért:

„A szened, megigézett, a szened...”

Szeretett rektorunknak, Dr. Polinszky Károlynak:

„Csak álmaimban látlak én...”

Dr. Benedek Pálnak, a C-épület első emeletére és Halász Aurélnak, a D-épület hátsó zugába küldjük szeretettel:

„A hangjuk lágy muzsikaszó...”

Dr. Fejes Tóth László professzorunknak küldjük szeretettel:

„A szívem megdobbán még most is,
ha valahol látlak...”

Az Általános és Szervetlen Kémia Tanszék zárkózott vezetőjének,

Dr. Bodor Endrének küldjük magunk és az elsőévesek nevében:

„Nyisd ki babám az ajtót...”

Breinich Hilda néninek szerető gondoskodásáért:

„Néha úgy kell, hogy dédelgess,
fülembé dudolgass...”

Mondanom sem kell, kedves Olvasó, megizzadtam, mire felébredtem. De hogy el ne felejtsem, még el kell mondanom, hogy miért kellett önéletrajzot írnom. Ez még akkor kezdődött, amikor vizsga előtti héten felmentem a szilikát tanszékre, ahol éppen két laboránsfiút tártak fel tömény sósavval egy nagy fajansztálban. A folyosó elején hozzámcsatlakozott egy medvebocs, egy tál agyaggal és egy csésze mázzal a kezében. Mély brummogással adta tudtomra, hogy ő is jön be a professzor úrhoz. Két-három kopogás után beléptünk, háttal az ajtónak egy igen csinos, magas szőke fiatalember állt és buzgón penetrált — a Reuter hírügynökség szerint 2000 forint plusz prémium — bemutatkoztunk:

— Samu vagyok, Só Samu — motyogtam.

— Szervusz, én vagyok Drakula — közben udvariasan leparoláztunk. Amire Bocs halkan a fülembe súgta:

— Vigyázz vele, ő a Rém, majd a laborban meglátod. Erősen szőrszálhasogató, de én most már megyek is, majd találkozunk. (Csetényi el.) Ekkor nyílt az ajtó és a penetrálást folytató Rém 180 fokkal villámsebessen elfordult, összecsapta bokáit és 42 fokos szögben meghajolt, majd sokáig így maradt.

— Tiszteletem, tiszteletem! — Én elkéstem ugyan, de azért felvettem ezt az állást.

— Szervusztok, mit csináltok, jó sár van kint?

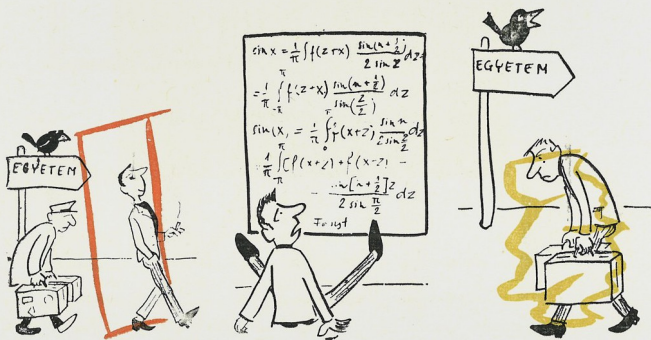
— Igen! — rebegte a föld felé a Rém.

— Jó... akkor nem kell kalucsni (fújás), az a fő, hogy ne legyen sár. Szervusztok (kezét nyújtja).

— Tiszteletem! — zúgjuk uniszónó.

— Majd holnap visszajövök — mondta, mire a Rém hármat penetrált egymásután és én eljöttem.

Eljöttem. Igen, mert az a bizonyos burok felszakadt, s nekem van önkritikám. Ekkor határoztam el, hogy felkeresem a Hivatalt, amelybe oly sokszor küldtek már. Hát ide kellett nekem az önéletrajzot beadni, mármint a Só Hivatalba.

REFORM

Zakatolva szuszog a vonat fel a lejtőn.

Nem bírja. Sok az utas, a csomag.

*„Uram! — mit csináljunk? Mindjárt
megállunk!”*

Tör ki pánik, kél a harag.

Ötlete támad a kalauznak;

„Csomagját mindenki kezébe vegye!

Jól megmarkolva ablakba kitartsa,

S kevesebb súly lesz mindjárt idebe!”

A

72

DÜHÖS

EMBER

72 DÜHÖS 144 VIDÁM

EMBER

(Elöljáróban Meskó Gábornak az „Egyetemünk” hasábjain megjelent rövid értékelését adjuk az Olvasónak. — A szerk.)

- Könyörgöm, még egy jegyet!
- Igazán nem szép, hogy még nekem sem adsz!
- Hogy-hogy már egy hely sincs?
- Hát ez igazán gyalázat, hogy pont nekünk, negyedéveseknek nem jut hely, akiknek valami közük mégiscsak van az egészhez!

Nyugalom, nyugalom! Február 24-re már nincs helyünk, de a következő előadásra mindenki bejut. Egyébként majd meglátom, hogy más előadások, estek iránt is ekkora lesz-e az érdeklődés?

A fentihez hasonló veszekedések a IV. évfolyam Bumeráng együttesének 72 dühös ember c. bemutatója előtt zajlottak s élénken illusztrálják az előadás iránt megnyilvánult nagy érdeklődést. Hát hogyne, mikor sajáttermésű „musical tragedy”-ről van szó, melyet a színlap szerint az Egyetemi Reformbizottság ötletéből alkalmaztak színpadra. No, azért nem kell megijedni; nincs itt szó oktatásról, negyedévfolyamról, üzemi hónapokról, 71 negyedéves hallgatóról. Az egész tulajdonképpen P. Howardot vallhatja inkább ősenek. Hiszen a gyötrelmes légió különösen meggyötört negyedik szakaszának kalandjairól szól.

Hogy miért 72 dühös ember? Mert a szóban forgó musical tragedy légiós-szakasza véletlenül éppen 71 emberből áll, s a névtelen szerzők megengedték, azt a feltételezést, hogy a látottak alapján esetleg még valaki csatlakozik a dühös emberek táborához. Ám ebben tévedtek. A bemutatón — s az azóta megrendezett többi előadáson is — 144 vidám

ember tapsolt, nevetőizmait mit sem fegyelmezve, az együttes pompás előadásának.

Hogy miért éppen 144? Mert csak ennyi fér be a Kamaraterem nézőterére.

Valóban szomorú történet és szívfájdító dolog, ami a szegény negyedik légiós szakasszal megesik. Légiós katonának lenni még akkor sem jelent könnyed és vidám életet, ha az csupán a kaszánya falain belül zajlik. A legénység itt is folyton zaklatásnak van kitéve s ez az életmód furcsa lelkitulajdonságokat fejleszt ki az emberekben. Lápic, az eminens egyenesen arra vetemedik, hogy a parancsnokság dörgedelmeit teljesen magáévá téve, állandóan korholja a többieket, mert kivonják magukat a vaklövészet alól; Goudron, az autodidakta, azzal keseríti a levegőt és Vektor Mayert, a költőt, hogy imádottjának fényképeiből csavarja kétes illatot eregető cigarettáit; a megtört szívű költő erre gyöngéd, de teljesen értelmetlen verseket izzad ki magából. Reflux, a filozófus, igyekszik hüvös fensőbbiséggel kezelni az élet által rájuk zúdított bajokat, de a többiek ezt nem értékelik kellőképpen, mert szerintük a filozófia nem egyéb, mint a józan ész székrekedése.

S ezt az egyáltalán nem rózsás, de már megszokott életmódot újabb veszély fenyegeti. Az őrmester, akit a mefisztói intrikus Fene bácsi szerzett be a légióhoz, furcsa rendszabályokat kezd meghonosítani az első szakasznál. Hajnali balettgyakorlatok, estig tartó bunkerfoglalkozások, a kirongozó nyelvoktatás meghosszabbítása, hát ez mégiscsak elképesztő! Nem, nem, ezt a negyedik szakasszal, velük, öreg rókákkal nem lehet már megcsinálni.

S ekkor közli velük az őrmester lendületes, de értelmetlen szónoklattal, hogy az új kiképzési forma szerint a szakasz 5 hónapi szaharai szolgálatra megy.

A szaharai szolgálat csak növeli az elkeseredést. Csupa értelmes gyakorlatot kapnak feladatul: őrizni kell a homokbuckát, szétválogatni a fekete és fehér homokszemeket, szitálni a szálló homokot. Elkeseredésüket csak némileg enyhíti a kantin és Majolika, az erélyes és céltudatosan kedélyes mixernő, aki Farádi-vízzel és Koke-Kolával enyhíti szomjukat s végül Lápic nyakába varrja magát, aki mint eminens, a szerelmet is csak elméletileg ismeri. Lázás fegyvertisztogatás következik, mikor megjelenik az indexbizottság; erre még a zord őrmester is megszeli.

S mikor mindezek után visszatérnek az ilyen körülmények között szépnek tűnő kaszányai életbe, megdöbbenve tapasztalják, hogy már az sem a régi. Még él bennük a „velünk ezt nem lehet megcsinálni”, míg rá nem jönnek, hogy az új kiképzési rendszer épp úgy befogja őket is, mint az új bevonulókat.

A történet önmagában messze van az irodalmiaskodástól s ez éppen előnye. Szerkesztése, kidolgozása több mint pompás, ötletgazdagsága

megszégyenít nem egy „hivatalos” kabaréműsort. A rendezés, a zenei aláfestés mindenütt ül, egyszóval egy pillanatig sincs olyan érzése a nézőnek, hogy elejétől végig műkedvelőkkel van dolga. A darab figurái nagyon is élők, szinte klasszikusnak mondhatók, éppen ezért sikerülnek olyan jól az alakítások.

Mindemellett, kritika ez a karikatúra eszközeivel, amely ezért nem bántó, hanem olyan, aminőt szívesen vesz az ember. Kifigurázás, de ebben a kifigurázásban annyi báj van és annyira benne vannak céltáblaként maguk a kifigurázók is, hogy ez minden esetleges nyers élt elvesz.

Összefoglalva: ragyogó előadás, pompás szórakozás, melyhez hasonlót bármikor szívesen látunk. S gondolom, hogy szívesen látnák és szórakoznának rajta azoknak az üzemeknek az igazgatói is, ahol a hallgatóság az 5 hónapot eltöltötte, s ahol az üzemiek elég sokoldalúan ismerhették meg őket, de egyetemi életükről és egyéniségükről arról az oldaláról, melyet itt bemutatnak, bizonyos kevéssé vannak tájékozódva.

Ezek előrebocsátása után, kedves Olvasó, kellemes szórakozást kíván

Meskó Gábor

Cimzett: Dr. Polinszky Károly, a VVE Kossuth-díjas dékánja.

Tárgy: Kérvény.

Tisztelt Dékán Úr!

Alulírottak azzal a kéréssel fordulnak tisztelt Dékán Úrhoz, hogy „A 72 DÜHÖS EMBER” című musical tragedy ma esti bemutatóját engedélyezni szíveskedjék.

Indoklásul a következőket kívánjuk felhozni:

- 1. A darab elkészült, a szereplők készen állnak, a közönség megjelent.*
- 2. Ez a világ első és egyetlen musical tragedy-je: új műfaj, új témával.*

A cselekmény teljesen szimbolikus környezetben játszódik és min-dennek van valami rejtett értelme. Ez nekünk is sok gondot okozott, mert némely dologról még az utolsó pillanatban sem sikerült kideríteni, hogy mit is jelent tulajdonképpen. Egyet s mást azért mégiscsak tisztáztunk...

A darabban előforduló logikátlanságok például az egyes üzemekben tapasztalható rossz munkaszervezést példázzák, a homályos részek pedig a téma bonyolultságára utalnak. Zárójelben kívánjuk megjegyezni, hogy a darabban szereplő személyek teljesen hipotetikusak.

Bár évfolyamunk létszáma csak 71, a címben azért szerepel mégis 72, hogy ezt a hiányzó egyet mindenki a saját belátása szerint képzelhesse hozzá — és az unalmas részeknél ezzel szórakozzék.

Együttesünk álnévnek a bumerángot választotta. A bumerágnak ugyanis megvan az a tulajdonága, hogyha eldobják, visszatér. Különösen akkor, ha a dobás célját tévesztette. Ezért írtuk ezt a darabot visszatérésiünk után.

Itt kívánjuk még megjegyezni azt is, hogy a tanársegédek közül többen felkerestek bennünket, és egymást ajánlgatták szíves figyelmünkbe. Sajnos, azonban szűkös anyagi helyzetünk miatt nem fért be mindenki a darabba: de, hogy senkit se érjen csalódás, előadás után a tanársegédek a büfében megtekinthetők.

Indokunk még harmadszor, de nem utolsósorban, hogy 5 hónapig voltunk az iparban.

Kérjük a Dékán Urat, hogy a fentiek figyelembevételével bírálja el kérésünket, és előadás után minket minden támadástól megóvni szíveskedjék.

Tisztelettel

Mániosz El Raschig.

Szt. Benedek rendi őrmester

Reflux, a filozófus

Vektor Mayer, a költő

Lápic, az eminens

Goudron, az autodidakta

Majolika, a mixermő

A Fene, rossz szellem

A pizsamás

Szomszédok

Tóth Ferenc m. v.

Fröhlich János k. b.

Marton Gyula v. m. h.

Ferencz Béla u. v.

Matus János pH.

Németh Irma s. k.

Farkas József t. b. c.

Bucsky György K. T. Sz.

Schunck Péter

Borbély László

Katona Endre s. t. b. . .

Szatmári Ede m. f.

Üjenc

Kérjük a Dékán Urat, szíveskedjék az engedélyt megadni.

*

A Dékán Úr az ősbemutatón megadta az engedélyt, ezért a darab — minden ellenkező híresztelés ellenére — teljes egészében bemutatásra került.

Mindenkinek kellemes szórakozást kíván

a

Bumeráng Együttes

Mottó: „Olyan dolgokról pedig
Melyeknek értelmük nin-
csen
Semmi ítélkezés ne
essék.”

A 72 dühös ember

Musical tragedy közel három felvonásban

Az egyetemi Reform-Bizottság ötletéből írta:

a Bumeráng Együttes

Farkas József
Ferencz Béla

Fröhlich János
Marton Gyula
Matus János

Schunck Péter
Szatmári Ede

Rendezte: Farkas József

Zenéjét szó szerint szerezte és játszotta:

Vécsey Zoltán	zongora
Gaal Tamás	dob
Kerényi László	bőgő

Történik napjainkban a Kamara-teremben.

E l ő j á t é k

(A zenekar nagy lendülettel húrjaiba csap, és ját-
szani kezdi a „Kacagj bajazzó” c. ária egyik rész-
letét, majd meglepő fordulattal erősen dzsesszesí-
tett indulóval folytatja. Az induló ütemére ránga-
tózva szétmegy a függöny. A jelenet a behúzott kö-
zépső függöny előtt játszódik. Az induló ütemére
az Örmester bőrönddel a kezében rángatózva bejön.
Termete monumentális: 180 cm magas, 115 kg súlyú,
széle-hossza egy. A bőröndön olyan egyetemi cim-
kék tömkelege, ahol már megbukott az oktatási re-
form: Oxford, Sorbonne, Cambrigde, Halle, Kalifor-
nia stb. Ütemre leteszi a bőröndöt és az induló meg-
ismétlődő dallamára vésztyjósó hangon énekel):

Induló, helyenként menetelve

Nem szeretem, ami avas régi már

Új módszerem mindenütt ren-det csi-ná't

Hogyha más ren-det a-ka-n, szóljon csak, hogy mi a baj,

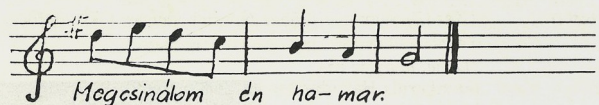
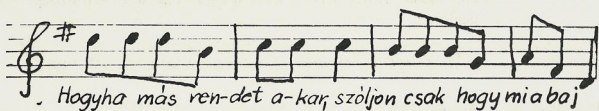
Megcsinálom én ha-mar.

Örmester:

Persze, emiatt egy pár helyen már meg akartak verni. (Orrát fintorgatja) Ebből kifolyólag vagyok most is úton. Végeredményben vannak még olyan helyek, ahol nem próbálkoztam. Egy kis összeköttetésen múlik az egész. Igen... igen..., de most nincs. (Felcsillan) Hej, pedig milyen szép kavarodásokat csináltam. Az volt ám az igazi! (Leül a bőröndre, bizalmasan az első sornak) Volt egy esetem a hibridori kaszárnyában. (Vészajtólóan) Mielőtt odamentem, az volt a szokás, hogy a legénység este 11 után is a kapun járt be. (Közönség közül a szörnyűlködés moraja hallatszik.) Magam elé hívtam a flesch-kamra-pucert. (Feláll és megjátssza) Megállt előttem olyan begyesen, mint egy indikátor. Na! Mondok, fogsz te még más színeket is zongorázni! (Félfordulattal az elképzelt pucérhoz fordul) Hát, idehallgass! Nem megmondtam már számtalanszor, (az artikulátlanúságig ordít), hogy mit penteregnek rezsdelgő ványogok a szityok alatt!!! (Szelíden) Ha szabad kérdeznem? Mire ő: (Az elképzelt pucér helyére lép, tisztelegve, ijedt, siró hangon mondja) Igenis, tekintetes kromátom vajákos úr, viszem! (Büszkén) Attól kezdve mindenki a padláson

keresztül járt haza. Hát nem igaz?! Hadd ügyesedjenek. Az mégiscsak más! Mert:

Fene:

(Idősebb, intelligens utcai árus benyomását kelti, de rögtön látni, hogy csak álruhában van és egy rendkívül agyafúrt rossz szellemmel van dolgunk. Kérjük, hogy nagyon figyeljen rá, Egyébként toprongyos, tipikusan öreg, görnyedthátú alak, fején elnyűtt kékes-koszor svájci sapka, nyakában abrakos tarisznya van, amelyben különböző zsibárukat tart. Állandóan a tarisznyában kotorászik, s úgy tesz, mintha mindenfélét árulna a szembenjövőknek. Hangja kívülről hallatszik.) Mjágot tessék!

Örmester:

(Csak úgy magának harsányban) Hát ez meg ki a fene?

Fene:

(Belép) Nem „ki a fene”, hanem a FENE!

Örmester:

(Elképedve) Mi a fene!?!

Fene:

(Természetesen) Nem „mi a fene”, hanem a FENE!

Örmester:

(Hirtelen felismeréssel) Örvendek. Mániosz el Raschig örmester. (Kezet fognak)

Fene: (Be akarja húzni a csőbe) Hallom, hogy maga állás nélkül van. Tudnék én magának egy jó kis állást.

Örmester: Hol van az az állás? (Roppant érdeklődő pofát vág)

Fene: (Felcsigázza az örmester érdeklődését) Pont a maga praxisába vág.

Örmester: (Kissé türelmetlen) Jó, jó! De hol van az a kis állás?

Fene: (Sokatmondóan) Nézze! Velem lehet, alkudni. Adjon 3 szemesztert. Egyiket azért, mert van egy tippem, másikat azért, mert megmondom, a harmadikat azért, mert most mondom meg. (Nem akarja elszalasztani az üzletet) De lássa, hogy kivel van dolga, ezt a harmadikat elengedem.

Örmester: (Átad két szemesztert) A fene vigye el, itt van!

Fene: El is viszi!

Örmester: (Kezd bemenni a csőbe) No, hol van az a kis felforgatni való?

Fene: (Látja, hogy az üzlet sikerül) Hát idehallgasson! Itt a monszüi légionista kiképzőtáborban keresnek egy örmestert. Egy olyan embert, aki semmitől sem riad vissza. (Az örmester mellét kidüllesztve felfújja az arcát.) Pont egy ilyen pofa kell oda. Csináljon csak így! (A Fene felfújja az arcát, az örmester utánozza) Ez az! Ez kell nekik.

Örmester: (Izgagtottan) Na, jó-jó, de mit kell ott csinálni?

Fene: Először is ez katonai titok, — 2 szemeszter! Azért mert

elmondom, további két szemeszter... ez összesen 5 szemeszter.

Örmester: *(Mosolyogva utána számolja, hirtelen elkomorul)* Hó! Alljunk csak meg. Kettő meg kettő az négy!

Fene: *(Nem hagyja magát)* Na jó, de az előbb egyet elengedtem?!

Örmester: *(Azt hiszi, nem tud számolni, udvariasan heherészve)* Ja, tényleg!

Fene: Tehát ez 5, az összes további tanácsaimért, amit majd adni fogok, előleg 2 szemeszter, ez összesen 8, az első kettővel együtt 10.

Örmester: *(Miután utána számolta, felháborodva!)* 10 szemeszter?! Hát ezért akárhol egy mérnöki állást kapok!

Fene: *(Ő is felháborodik)* Na jó, jó! *(Biztatóan)* Na látja! *(Rábeszélően)* De nézze, ezen nem veszünk össze. Maga ad nekem 10 szemesztet, és én magának adom ezt. *(Tarisznyájában kutatva egy régi vekkerórát vesz elő.)*

Örmester: *(Kezébe veszi, megrázza, füléhez emeli, majd bután)* Ez mi?

Fene: Iránytű. Teljesen új rendszer szerint működik.

Örmester: Na, és mire használhatom?

Fene: *(Visszaveszi az órát, körbejárja vele az örmestert)* Ez majd mindig megmutatja a helyes irányt, amerre haladnia kell. *(Zsebre akarja tenni az órát)*

Örmester: *(Udvariasan köszörüli a torkát, és visszaveszi az órát)* Óh, pardon! *(Érdeklődéssel)* Igen, de még mindig nem mondta meg, hogy ezen kívül mit is kell csinálnom.

Fene: *(Felelősségre vonóan)* Hát eddig mit csinált?

Örmester: *(Hülyén dadog)* Eee... ööö... eee... hehehe... ö...

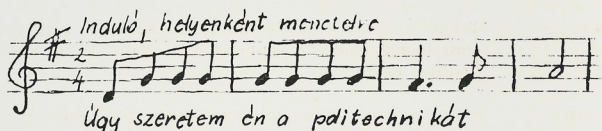
Fene: Na látja, ezt kell ezután is csinálnia. Csak egy kicsit variálni kell az eddigi módszereit. *(Főlemeli a bőröndöt és megrázza, a bőröndben vasdarabok csörömp ülnek)* Így ni!

Örmester: (Csillogó szemmel) Na és mik a kilátások?

Fene: (Óvatosan körülpislog, súgva) Ezért a munkáért megkaphatja még a „Becsületrendet” is. (Oktató hangon) És ha valami baj van, csak csináljon így (Felfújja az arcát és elindul kifelé) Mjágot tessék, mjágot tessék!!!

Örmester: (Nézi az iránytűt, csóválja a fejét!) Nem hiszem, hogy ez beválik, de azért megpróbálom. Mert:

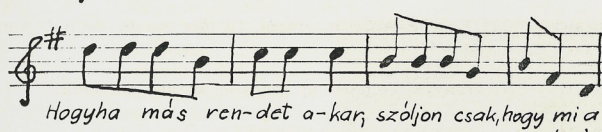
Induló, helyenként mancsokra

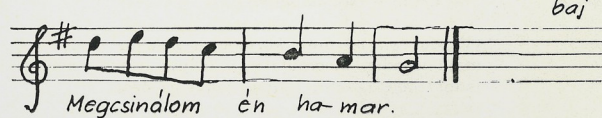
úgy szeretem én a pálitechnikát

Új módszerem mindenütt rendet csi-ná't

Hogyha más ren-det a-kar, szóljon csak, hogy mi a baj

Megcsinálom én ha-mar.

(A zene ütemére döngő léptekkel kimegy)

(A függöny összezárul, a zenekar tovább játszik, a függöny pár pillanatig zárva marad, majd felmegy.)

I. FELVONÁS

(Szín: jellegzetes légiós szoba. Jobbra emeletes, balra szimpla vaságy, fölötte madzagra erősített kampón napilapok. Az emeletes ágy végén két, keresztbe akasztott puska lóg. Mindegyik ágyra lópokróc van gondosan rádobálva. Há-tul középben kis asztal, mögötte két szék. Az asztalon serclibe szúrt bugyi, pa-pírban sonka, csont, töpörtyű, kancsó-ban víz, ostyalapok: az asztal mellett szemétkosár, benne többek között friss kenyér. Az asztal alatt könyvek. Kü-lönben is az egész szobában boldog és gondtalan rendetlenség uralkodik.)

Amikor felmegy a függöny, Goudron az emeletes ágy felső részén fekszik és műveli magát. Azaz cigarettázás köz-ber: ponyvaregényt olvas. Markánsar-cú, tagbaszakadt fickó, ám a közönség minderről csak az ágy végére felrakott két hatalmas cipőtalpból következtet-het.

Reflux középtermetű, erősen kopa-szodó, görögös vonású fiú, a szimpla ágyon ül és álmodozva gitárt penget, már ahogy a filozófusok szokták.

Vektor 198,5 cm magas, vékony, te-norhangú, galamblelkű költő, az asztal alatt és a szemétkosárban négykézláb keresgél. Amikor a függöny felmegy, éppen a közönség felé fordítja szebbik felét, melyet kívánságra PARDON fel-irattal lehet ellátni.

Egyébként minden légionistán rövid nadrág, szőrös láb, rikító színű úgyne-vezett divatos ing van.)

Vektor:

(Siránkozva) Nem láttad Widiát? (Kirakja a szemétko-sarat)

Reflux:

(Ingerülten) Nem szeretem, ha gondolkodás közben hü-lyeségekkel zavarnak.

Vektor:

Nem láttad Widiám fényképét? (Visszarakja a szemét-kosár tartalmát)

Reflux:

(Ingerülten) Nem!

Vektor:

Pedig tegnap ide tettem az asztal alá. (Tovább keresgél, sorra megemeli az asztalon levő tárgyakat)

Reflux: Ja, az volt az? Úgy emlékszem, hogy a Goudron dohány-szelencéjében láttam, de nem valószínű, hogy megtalá-lod, mert ahogyan én őt ismerem, még képes cigaretta-papír helyett elhasználni.

Vektor: (Goudronhoz) Mondd, hogy nem igaz! Úgy-e nem? (Hir-telen odaszalad hozzá) Te, csak nem abból sodortál cigit? (Refluxhoz) Ez képes rá.

Goudron: (Könyvéből fel sem nézve) Milyen parfümöt használ?

Vektor: (Mint aki leckét mond) 424-es sartrózt, törv. véd. made in gyártmány.

Goudron: Akkor ez lesz, mert csunya egy mellékíze van.

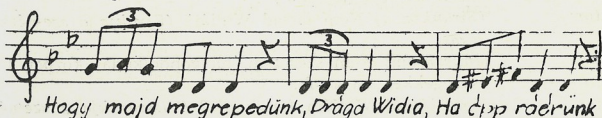
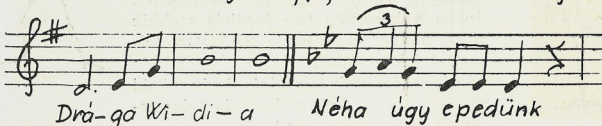
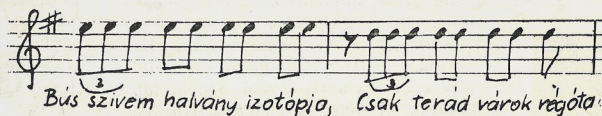
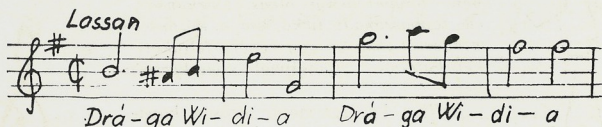
Vektor: Óh, te szerencsétlen. Legalább mentával illatosított Club-dohányt szívnál belőle... (Skandálva) ... nem azt a bü-dös rovarirtó dé-dé-tét.

Reflux: (Folytatja a skandálást)) Rettentenes.

Vektor: (Sóhajtvá) Óh, szegény Widia!

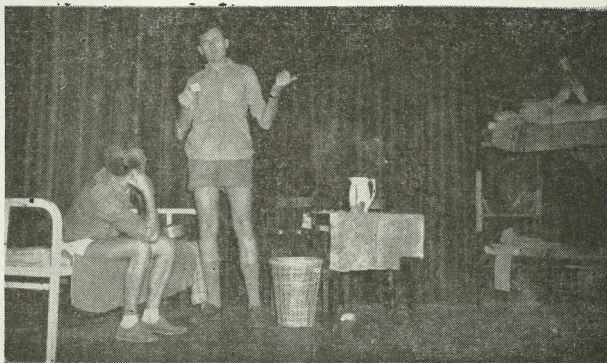
Reflux: Drága Widia!!! (Goudron felkönyöklöl)

(Reflux odamegy Vektorhoz az ágy mellé, s egymás fölé és alá tercelve énekelnek, majd Reflux visszaül a helyére.)

Vektor: (Goudronhoz) Most idefigyelj! Miért nem veszel magad-nak cigipapírt? Adok rá pénzt. Miért szívod el állandóan a szívem hölgyeinek a fényképét? Dühös vagy rájuk?

- Goudron: Nem vagyok dühös. *(Felkönyök ül)* De a múlt héten olvastam egy orvosi szaklapban, hogy a fotoplazma kell az ember csontjába, hogy el ne mészüljön.
- Vektor: Ez rendben is van, *(siránkozva)* de miért szívsz belőle dé-dé-tét?
- Goudron: *(Utánozza Vektor siránkozását)* Mert a nikotin árt a szervezetemnek. *(Oktató hangon)* És különben is, legalább megdöglik tőle a poloska.
- Vektor: *(Isteni szikra gyúl agyában)* Poloska!!! *(Örömmel)* Megvan! Megvan a rím! Hol van egy kis papír, egy pauper?
- Reflux: Ott van, a sonka van belecsomagolva.
- Vektor: Az már nem jó, mert tele van írva.
- Reflux: Hát akkor a Lápicnak vannak ott valami címkei, írj arra.
- Vektor: *(Leül és az ostyalapra verset ír.)*
- Pizsamás: *(Közepes magasságú, kövér, rövidlátó, hosszanti csíkos pizsamában jobbról be. Mindig álmos és nyugós. Monoton hangon beszél. Látszik rajta, hogy már sokszor elmondta ezt a szöveget és maga sem reméli, hogy lesz valami hatása. A többiek is tudják, hogy minden zajra menetrendszerűen megjelenik, és olyan szépen beszél, mint egy házirend.)* Gyerekek! Én már három éve túróm a hülyeségeiteket. Mindig úgy ordítottok, hogy majd kiesem az ágyamból. *(Nem néz senkire, csak megy előre, Reflux föláll, nyújtózkodik, majd amikor a pizsamás a színpad túlsó oldalára ér, megfordítja. A pizsamás közben tovább beszél!)* Soha nem takarítotok! Rendetlenség van. Nem vizitek le a bőröndöket. Ez mind rendben van, de azt nem tűrhetem, hogy a mentők mindig

engemet vigyenek el a hülye költő helyett. Miattatok nem fogok még egyszer három hetet lehúzni a bolondokházában. Értitek? *(Mondókája közben kimegy, az utolsó szavak már kívülről hallatszanak.)* Én ezt már némi bírom tovább! Ha továbbra is így folytatjátok, majd meg-látjátok a következményeket.

Reflux:

Na, ezt egyenirányítottam!

Vektor:

(Feláll az asztaltól) Figyeljete! Kész az újabb versem, olvasom. *(A többiek elfacsarodott képpel készülnek a vershallgatásra, miközben Vektor patetikusan érzelgős hangon szavalni kezd)*

Csüörtök

Widia lelkem, drága kis fruska,
Ha nem látlak, torkomban remeg egy galuska,
Nem segít rajta a jó kis borocska
Nélküled a szívem ecetes poloska.

(Majd Refluxhoz fordul, akit nagy tekintélynek tart)

No, mit szólsz hozzá, beküldhetem ugye?

Reflux:

Keblemre Vektorkám, küldd be, ne törődj semmivel. De azért persze álnév alatt.

Lápic:

(Ő a negyedik, de legkisebb lakója a szobának. Színes, de hosszúujjú ing van rajta is, rövid nadrágja viszont még Hilda néni szigorú kritikáját is kibírta: alig valamivel ért térd alá és a szélessége is éppencsak hogy nagyobb a hosszánál. Kezében lőlapokat hoz, nyakában elkeseredetten lóg egy puská. Összegezve szorgalmas kinézése van, amolyan stréber-féle.) Ti is mindig itt-hon lebzseltek, ahelyett, hogy jönnétek vaklövészetre. *(Észreveszi Goudront)* Le merném fogadni, hogy a Goudron már megint ponyvaregényt olvas. *(Kiveszi a kezéből)* Tessék, itt van, mondom én! *(Undorral)* Vegyész regény!

Reflux:

Mutasd csak! *(Elveszi a könyvet, olvassa a címét!)* „A rémületes éjjeli sicht!” *(Beleolvas)* „Az iroda felé rongyos gőzfoslányok szálltak. A gépek bugyborékolva és kukorékolva zakatoltak. Az éjszaka csendjét nem törte meg semmi. *(Egyre rémültebben)* A három egyetemi hallgató az íróasztalra borult és elnyomta őket ólomlá-bával az álom. Ekkor az ajtó lassan hörögve kinyílt, és... *(Sikít)*... belépett a művezető.”

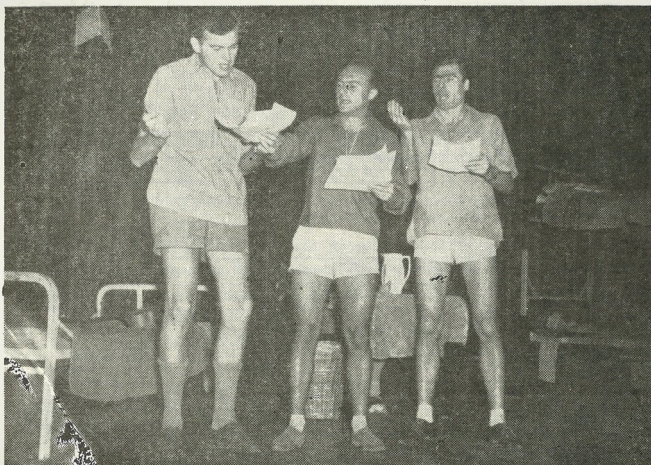
Vektor:

(Hirtelen puskát fog rá és síri üvöltéssel mondja) Hagyd abba! Hagyd abba! Tudod, nem bírom a véres drámákat. *(Reflux az asztalra dobja a könyvet, Vektor lassan megnyugszik és visszatesszi a puskát.)*

Lápic:

(Fitymálva) Ugyan, mit izgultok. Ilyen úgy sem történik meg a valóságban. Hogyan kerülnének az egyetemisták az üzembe. Mese az egész. *(Visszaadja Goudronnak a*

- könyvet, Goudron morogva tovább olvas) Inkább a vak-lövészettel törődnének. Nem akarok senkit sem ijesztgetni (Refluxhoz), de kerestek benneteket, öregem.
- Reflux: És mi volt? Dolgozatot lőttetek?
- Goudron: (Gúnyosan közbevág) Puskáztál?
- Lápic: Hová gondolsz öregem?! Csak géppisztolyt volt szabad használni. Holnap reggelre be kell adni az eredményeket. Ma éjjel ki is fogom számolni. (Leül az asztalhoz, a szemétkosárból kenyeret vesz elő és falatozik.)
- Reflux: Óh, hogy a fene vigye el. Mondtam ugye, hogy balhé lesz belőle.
- Fene: (Öregesen be) Mi van. hívtak?
- Goudron: Magát is mindig itt eszi a fene. (Felül az ágyán) Hagyjon minket békén, vén vaskobak.
- Fene: (Elindul öregesen kifelé)
- Vektor: Hohó, Fene bácsi! Várjon még egy kicsit. Van valami lőlapja?
- Fene: Lőlap? Hm... lőlap. Van! a „Lányok-asszonyok.”
- Reflux: Jó lesz az is. Adja ide az egész készletet, és írja a rovásunkra. (Átveszik a lőlapokat, a Fene kimegy)
- Goudron: (Leugrik az ágyról) Tudjátok mit? Lemásoljuk a Lápic eredményeit.
- Reflux: Ez az, úgy van, hát persze! (Általános nyüzsgés tölti be a legkisebb zugokat is. Előveszik Lápic most készített lő-lőlapját és a reflektor felé tartják. A lőtt lyukakat ce-

100

—

—

-

—

- Pizsamás:* *(Ének végén be)* Gyerekek! Én már három éve tűröm a hülyeségeiteket, mindig úgy ordítottok, hogy majd ki-esem az ágyamból... *(A színpad közepéig elér, mikor észreveszi a fiúkat, felgúnyolag)* Mi van, spúrtok?!
- Vektor:* *(Hirtelen nagyot fel és középre ugrik)* *(Spúrtok!!)* *(A pizsamás ijedten kirohan)* Megvan, Megvan a második strófához is a rím. *(Izgatottan keresgél)* Hol van az a kls papír? Ide tettem a tepertő közé.
- Lápic:* *(Unott flegmával)* Megettem.
- Vektor:* *(Elképedve)* Hülye vagy? Hogy-hogy megetted?
- Lápic:* Az ostyalap volt, azzal vettem be a kinoint.
- Vektor:* *(Eszelősen)* Megette, megette!!! Az egyik cigipapírnak használja a szívem hölgyeinek fényképét, a másik meg-eszi a verseimet. Óh, Widia! Összeesküsznek ellenünk! Mindent felzabálnak ezek az ártányok.
- Lápic:* Sajnálom, hogy a gyomrom áll boldogságotok útjában.
- Vektor:* *(Fenyegette)* Add vissza, ne hülyéskedj, add vissza!
- Goudron:* *(Halálos nyugalommal)* Majd előkerül az. *(Mutatja)*
- Vektor:* Ti veletek sohase lehet komolyan beszélni. Beleröhögtek az ember lelki életébe. *(Elérzékenyülten)* Pedig itten néha érzéseket dédelgetek a keblemben... meg... meg minden... és akkor ti... ti. *(Felháborodva)* Különben is, nem érdekeltek. *(Mérgesen kirohan)*
- Lápic:* Hát ennek meg most mi a baja. Tehetek én arról, hogy aszpirinre írja a verseit?
- Reflux:* Így legalább van, aki beveszi. De azért egy kicsit ti is elnézőbbek lehetnétek vele, tudjátok, hogy költő szegény én néha ugrál benne a nagy lelke. Meg az ilyen szerelmi ügyek különben is nagyon felkavarják az embert.
- Lápic:* Szerelmi ügyek, szerelmi ügyek. Mindig akkora problémát csináltak belőle. Az ember rendszeren eljár hadgyakorlatokra, itthon kiszámítja az eredményeket, mindjárt el is telik egy napja. Nekem nincs időm lelki nyavalgásokra.
- Goudron:* Azt hiszem, te is szívesen nyavalyogtatnád a lelkedet, ha lenne kiért?!
- Reflux:* *(Filozófushoz illő nyugalommal újságpapírt tép, gondosan egyforma darabokra, körülbelül akkorákra, mint egy szabványos e.ü. papír.)* Mondtam már én is neki, hogy szabadidejében ne csak a fegyvertisztogatásról álmodozzon. *(Gúnyosan)* Dehát ő ugye! No megyek, elolvasom a napi sajtót. *(A papirokat nagy lendülettel összegyűri, zsebreavágja és kimegy.)*
- Lápic:* Ti könnyen beszéltek, de nekem sosincs szerencsém ilyen téren. *(Lehangolódva a földszintes ágyra ül)*
- Goudron:* *(Feláll)* Nem szerencse kell oda édesapám! Fellépés!

Lápic: Igen, igen. De te egy olyan marha nagy ember vagy. Neked tekintélyed van. De én hogyan lépjek fel.

Goudron: Nem az számít, hogy mekkora... valaki. Öregem, nekem már ekkora koromban (*mutatja*)no, de nem akarlak elrontani. Úgy sem érdekelnek téged az ilyen dolgok. Azt mondtad, nem?

Lápic: No, igen azt mondtam, de az ember ugye pusztán tudományos szempontból is foglalkozik az ilyen társadalomformáló erőkkel. A múltkor is olvastam egy cikket, amelyik teljesen elméleti síkon...

Goudron: (*Közbevág*) Hagyjuk az elméletet. Te mindig prospektusokból akarod megtanulni a szerelmet. Én nem foglalkoztam soha az elmélettel, mégis akad minden újamra... több is (*Számol*), majdnem 1,75.

Lápic: (*Bárgyún*) Komolyan? Hogy csinálod? Hogyan kell hozzákezdni? Én lánytársaságban mindig úgy meg vagyok ijedve.

Goudron: (*Nagy lendülettel*) Ezt nem szabad. Ez az, amit nem szabad. (*Oktatja*) Ha a lány meglátja, hogy be vagy... khm... gazolva, oda az egész. Röhög rajtad. Kiröhög. Haza is mehatsz. A legkisebb bizonytalanságot sem szabad mutatni. Biztos fellépés! Ez a siker titka. Végeredményben légionista vagy. Mindig erre gondolj. Csak bátran. (*A vállát veregeti*)

Lápic: (*Akadékoskodik*)
Eddig rendben is van. De most odaálljak eléje és bátran nézzem egy fél óráig? Szeretném én látni azt a lányt, aki erre a nyakamba borul.

Goudron: No, nem úgy gondoltam. Ne legyél már olyan nehézfejű. (*Magyaráz és mutatja*) Odamész hozzá, megemeled az állát, tüzesen a szemébe nézel, kétszer-háromszor megpacsolod az arcát, belekarolsz és már viheted is.

Lápic: (*Náívan*) Hová?

Goudron: (*Gúnyosan*) Virágot szedni!... Mondd, te tényleg ilyen hülye vagy?

- Lápic: (Önérzetesen) Nem lehetek hülye, ha színjeles eredményeim vannak a vaklövészetben. (Kezét karbateszi, egyik lábát fölrakja az ágyra és elfordul Goudrontól.)
- Goudron: Más a vaklövészet és más a... más. Azonban ez nem elmélet. Ebbe nem szabad úgy belemerülni, mert hamarosan meggyűrűznek. Engem nem fenyeget ez a veszély, én a kellő időben lelépek. (S teszi)
- Lápic: Honnan?
- Goudron: (Visszafordulva a legnagyobb természetességgel) A bigétől.
- Lápic: (Hülyén) Bige?... Mi az, hogy bige?
- Goudron: Iuuu!! Melegágyi növény! (Magából kikelt lemondással legyint)
- I. szomszéd: (Rövidnadrágban, tarka ingben, újságpapírral a kezében Reflux-szal együtt be) Ne hülyéskedj, honnan veszed ezt?
- Reflux: Nem látod? Olvasd el!
- I. szomszéd: Megáll az ember esze! Ezt velünk már nem tudnák megcsinálni.
- Goudron: Mi az? Miről van szó?
- Reflux: Kint találtam az újságban. Ez is az új őrmester műve.
- Goudron: (Rosszat sejtve) Mit csinált már megint?
- I. szomszéd: Az újoncoknak mostanában hajnali balettre kell járniuk. Hajnali balett! Hallottatok már ilyet? Egy légióban balett.
- Lápic: (Benfentes fitymálással) Te még csak most jössz rá? Ez műltheti újság. Már egy hete csinálják. Én már láttam is, milyen szépen mozognak.
- Goudron: (Szemrehányó csodálattal) Persze, mert te olyan korán kelsz. (Meggyőződéssel) Én azért nem kelek fel olyan korán, hogy megnézzem őket.
- I. szomszéd: Mivelünk ezt már nem tudnák megcsinálni. (Magabiztatóan hajtogatja)
- Reflux: Képelem, hogy hajnalban álmoságtól bedagadt szemmel milyen szépen mozoghatnak.
- Goudron: És ki vezeti őket?
- Lápic: (Oktató hangon) Egy lelkes segédtsízt, aki balettóriumot végzett.
- Vektor: (Az utolsó szavakra bejön, jobblába térdig vörös) Mi az? A balettről van szó?
- I. szomszéd: Csak azt tudná valaki megmondani, hogy mire jó ez a balett?
- Reflux: (Gúnyosan odavetve) Így fejlődik a humorérzékük.
- Vektor: Így legalább majd tudnak kézzel-lábbal skandálni. (Mutatja, majd az emeletes ágy alsó részére leül.)

- Lápic:** *(Mint fent)* Ha leszerel, lesz egy tisztességes szakmája, és különben is honnan tudod te, hogy hányszor kell majd az életben spárgát csinálnod?
- Goudron:** *(Fölkáll és idéz)* Mint ahogy a spártai aszony mondja a fiának:
„Az érvényesülés legbiztosabb útja a hajlékony gerinc!”
(Vektor Goudron szavait illusztrálva széttárt karral, ülő helyzetben meghajlik, Goudron a vállára lépve felmászik a felső ágyra.)
- Reflux:** *(Észreveszi, hogy a Vektor lába vörös. Röhög)* Hát te veled mi történt Vektorkám? Bevetésen voltál, vagy ez a kesergő szíved vére?
- Vektor:** *(Hanyagul)* Micsoda? Ja, ez? A szomszédban padlót kentek.
- Lápic:** Látod, ha hajnali balettra mentél volna, ez nem történnik meg veled.
- Vektor:** Az még semmi, hogy hajnali balett. De tudjátok, mit csinálnak velük? Utána este hatig kötelező bunkerfoglalkozásuk van, félóra csakaszünettel.
- Lápic:** *(Diadalmas oktatói hangon)* De hat után kollektíve kötelező szabadfoglalkozáson vesznek részt.
- Reflux:** *(Mérgesen filozófál)* Te mindenre találsz magyarázatot, mert helytelenül látod az emberi cselekedetek indító okainak rejtett rugóit. Mert nem lehet összehasonlítani a mélytengeri fenyőt a hegyvidéki halakkal. Habár igaz, hogy mindkettő szabad, de egyik sem kötelező. *(Az ágy szélére ül, közvetlenül Lápic képébe magyaráz)* Összefüggéseiben, vagyis környezetüktől kiemelve kell vizsgálni a jelenségeket. Figyelembe véve a kontánsokat! Minden konstans, kivéve a légiósokat. Elvégre nem lehet minden ambíció izolált. *(Fel s alá járkál)* Ha a kaszárnya belső energiaváltozását konstansnak vesszük, — a zupásnak, mint változónak függvényében, *cé-gé-res* rendszerben dolgozva arra a megállapításra jutunk, hogy az esetek elenyésző többségében *(Felvesz az asztalról egy gondosan odakészített magnószalag-darabot)*, ha ezt a kísérleti húrt delta végtelenségig feszítjük, úgy ő folytonosságot szenved. *(Elszakítja a szemléltető húrt.)*
- Goudron:** *(Idéz a „Barkácsoljunk házilag tetanuszt” c. jóskönyvből)* „A filozófia a józan ész székrekedése!” *(Kinyúl az ágyból és megveregeti Reflux homlokát)* Ismeretlen szerző jóskönyvéből. *(Reflux kimerülten leül.)*
- Vektor:** *(Vésztojósító türelemmel)* Nézd! Én szeretem a szimbolikus verseket. Magam is véghezvittem jónéhányat. A kritikusok különféleképpen magyarázták, annak ellenére, hogy a tartalmukat még magam sem értettem. *(Reflux felé)* Most csupán arra vagyok kíváncsi, hogy amit elmondtál, érted-e?

Reflux: (Feláll, újra fejtegetni akar) Hát kérlek szépen. A dolgok dinamikáját tekintve...

Vektor: (Közbevág) Könyörgöm, ne kezd megint. Légy szíves világosan felelj: ellene vagy, avagy mellette?

Reflux: Ellene!

Vektor: Minek?

Reflux: Ööö... Hát az ilyen bunkergyakorlatoknak.

Vektor: (Vésztjósloán) Ez a véleményed?

Reflux: (Ökölbesorított kézzel) Ez!

Vektor: Keblemre! (Összeölelkeznek)

I. szomszéd: Ezt velünk már nem tudnák megcsinálni. (Eszelősen)

Lápic: (Feláll) Engedjétek megjegyezni, megáll az eszem. Igen, akárhogy is bámultok, megáll az eszem. Mindig csak filozófia meg költészet. (Mutatja) Kant és Daktylus! Ahelyett, hogy azon gondolkoznátok, mi lesz, ha kikerültök az életbe. (Vektorhoz szalad és lábbujjheggyen felnéz rá) Mi lesz veled, emberke!? (Széles gesztussal a többiekhez) Azt hiszitek, hogy a hajnali balett, meg a bunkerfoglalkozás hiába való dolgok?

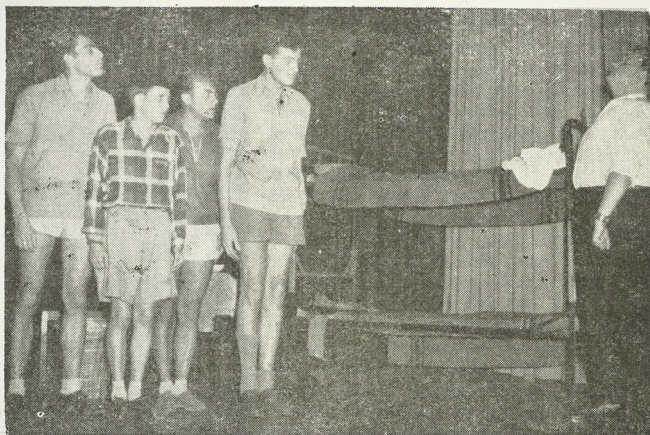
Goudron: (Az emeletes ágy tetején föláll, lepedőjéből tógát formál maga elé és idéz) Már Könyves Kálmán is megmondta: „OLYAN DOLGOKRÓL PEDIG, AMELYEKNEK ÉRTELMÜK NINCSEN, SEMMI ÍTELKEZÉS NE ESSEK!”

Lápic: (Hamusziürkén) Könyves Kálmán helyében én ezt nem merném ilyen határozottan állítani. (Goudron visszafekszik) Én nem tudom megfogalmazni, hogy mi az értelme a hajnali balettnak, de az biztos, hogy van. Végeredményben az őrmester vezette be, és nem tesznek akárkit őrmesternek. (Leül)

Reflux: (Gyűlölködve provokál) Ezek szerint te még arra is találnál magyarázatot, ha az újoncoknak második kötelező nyelvként bevezetnék a kirongozi nyelvet?

- Vektor: Ahogy én ismerem őket, az újoncokkal még ezt is megcsinálják.
- I. szomszéd: *(Menetrendszerűen löki a szabvány-sódert)*
Mert velünk ezt már nem tudnák megcsinálni.
- Hangosbemondó: *(Majdnem olyan érthetetlen, mint a valóságban)* (Gong) Figyelem, figyelem! Értesítjük a légióság figyelmét, hogy holnap, azaz ma... mi?... hangosabban tessék... jó, jó, értem én: holnap délután... helyesbíték, reggel nyolc órakor az S₂-ben kirongozi nyelvoktatás lesz az első hadosztálynak.
(Mindnyájan felkacagnak)
(Gong) Figyelem! Megismétlem! Hibaigazítás! Nem az első hadosztálynak lesz kirongozi nyelvoktatás, hanem a harmadik hadosztálynak.
(Eszelősen felkacag)
- Reflux:
- I. szomszéd: Most mi van ezen röhögnivaló?
- Reflux: Én nem röhögök, hanem sírok: csak fordított értelem-ben... Recipogok. *(S teszi)*
- Örmester: *(Kívülről hatalmasat bömben)* *(A légiósok gyorsan igyekeznek rendet rakni.)*
- I. szomszéd: *(Felordít)* Hű, jön az örmester! *(A baloldali ajtón kirohan, majd vissza)* Hű, jön az örmester! *(Jobboldali ajtón kirohan, majd vissza)* Hű, jön az örmester! *(A nézőtérren át kirohan. Légiósok sorakoznak és tisztelegve a baloldali bejáraton várják az örmestert. Balról jobbra Goudron, Lépíc, Reflux és Vektor állnak.)*

Örmester: (A nézőtéri ajtón első szomszédot fülénél fogva behozza, vésztjósító hangon) Na, gyere csak! Hová futkározol jömadár?! (Felviszi a színpadra) Egy dolgot jegyezz meg magadnak: Én alólam nem lehet kibújni. (I. szomszéd tisztelen, és kirohan. Örmester fel s alá sétál és nagyon értelmesen gesztikulálva üvölt) Tisztelt légióóság! Fiúk, tagság, barátaim! Nagy feladatok állnak előttünk. Ennek érdekében nem lehet többé a régi módon. Új utak, perspektíva. Ezért oda kell hatni és oda is fogunk hatni, hogy minél jobban, minél intenzívebben és méginkább megszilárdítsuk, a tagság széles tömegeire támaszkodva és nagy... nagy... nagy. (Beszéd közben kezével hadonászik, a légiósok tekintetükkel kémozdulatait követik: átsétál a szín másik felére, egyre harsányabb hangon folytatja!)

Ezért testületileg elhatároztam, néhány mellékes körülményt mérlegelve, hogy a légióossá válás nem is olyan egyszerű folyamat. Szükséges hozzá adottság, körülmény és egy néhány feltételes reflex. Ennek érdekében bevezetjük az 5 pljussz 1-es kiképzést azért, hogy az eddigi öt érzékük mellé kifejlesszük a hatodikot, (Ordítva) a műszaki érzéket. (Átmegy a szín másik oldalára) Magasabb polinsztikai okokból (Az első sor felé sandít) a legkisebb kényszer elve alapján elhatároztuk, hogy magukat 5 hónapra kihelyezzük a sivatagba. Világos?! Van valakinek megjegyezni valója? (Vektor nyitja a száját) Kuss!!! (Kifelé indul, de a pizsamás hangjára megmerevedik)

Pizsamás: (Rendkívül nyugós, s szokás szerint félig alszik) Mindig úgy ordítottok, hogy majd kiesem az ágyamból. (Egyre emelkedőbb hangon, végül már ordít) De most már elég! (Fenéken rúgja az örmestert, aki pont szokásos útján merevedett le, az örmester hirtelen megfordul, a pizsamás felébred és ijedten kirohan: majd vissza, tisztelen, és újra kirohan: a légiósok nem bírják visszafojtani a röhögést.)

Örmester: (Alig bírja visszafojtani a felrobbanást) Kuss!!! A kirongozi nyelvről pedig majd még beszélünk. Tisztelegj!

Mind: (Tisztelegve) Áve Mánia, szaharaturi té szalutant! (Az Örmester a Pizsamás után rohan, a légiósok dermedten állnak, majd lassan leülnek.)

I. szomszéd: (A körfüggöny középső nyílásán fejét bedugva) Mi van?

II. szomszéd: (A körfüggöny baloldalán levő nyíláson fejét bedugva) Mi van?

III. szomszéd: (Oldalfüggöny mellett fejét bedugva) Mi van?! (A légiósok mindig a kérdező felé kapják fejüket, majd a szom-

Mind:

szédok azonos ütemben, de fordított sorrendben visszahúzódnak a függöny mögé.)
(Énekelnek, a refrénnél a szomszédok egyenként bejönnek.)

Tempósan

Mi van!? Mi van!? Mi van? Az Őr-

mester csak or-dí: velünk. Mi van? Mi

van!? Mi van!? Sivatangban lesz

tábor helyünk. Mi van!? Mi van!? Mi

van!? Döbben-ten dl meg józan e-szünk

sivatag napja szárítja bús fejünk; Mi

Elkámpicsoradya

van!?! Mi lesz ve-lünk!?

Goudron: No, ezt aztán jól kifogtuk.
Vektor: Totál slamasztika. *(Az asztalhoz ül és ír.)*
Reflux: *(Keserűen)* Ūristen! És én még az első hadosztályon röhögtem.

Goudron: *(I. szomszédhoz metsző gúnnyal)* Ezt velünk már nem tudnák megcsinálni, mi?!

I. szomszéd: Sose hittem volna! *(Fejét szavanként ingatja.)*
Lápic: *(Szokásosan)* Most legalább ti is megtudjátok, milyen az élet. Ez csak hasznatokra válik.

Reflux: *(Bizonyos éllel)* Most csak azt ne mondd, hogy te örülsz neki?!

Lápic: *(Szomorúan ordít)* Igenis örülök!
Reflux: Hát ez rád nagyon jellemző irányzat. *(Lápic leül az ágyra.)*

II. szomszéd: Nem tudjátok még, hogy hová kerültek? *(Nagyon hülyén)*

Goudron: *(Idegesen)* Mit tudom én? Nem mindegy, hogy hová? Biztosan szétszórtnak bennünket a sivatagban.

III. szomszéd: *(Erősen koncentrálna a szövegére)* Vége a jó életnek. Ott kénytelenek leszünk majd gyakorlatra járni, meg az őrárból sem lehet majd meglógni. *(Örül, hogy hiba nélkül elmondta.)*

II. szomszéd: Miért? Nem biztos, hogy olyan rossz lesz, *(Maflán)* és hátha lesznek jó nők!

Reflux: Viszont nem arról volt szó, hogy hatodik érzék gyanánt az érzékiséget fejlesszék ki bennünk.

I. szomszéd: *(Vektorhoz)* Te meg hogy tudsz ilyenkor is írni? Nekem egy ép versláb nem menne le a torkomon.

Vektor: Nyughass halandó!
Goudron: Beköpte hömlökét a Múzsá!
Vektor: *(Felemelkedik)* Bevégeztetett! *(Refluxhoz)* Olvasd el, jó lesz így?... Mit szólsz hozzá?

Reflux: *(Olvassa, majd)* Halálos! Állati! *(Nevet)* Nem rossz, nem rossz. Hogy bírtad így kigondolni?

Lápic: Min röhögtök? Ne magatokban olvassátok, mi is szeretnénk hallani.

Vektor: Hát írtam egy szimbolikus balladát a minket ért elemi csapásról. Persze a cenzúrát ki kell játszani. Nem írhattam úgy, hogy sivatag, meg őrmester, meg légiósok, mert ezek haragjukban még képesek lennének valami magánsivatagba küldeni. A Goudron vegyészregényei adták az ötletet, hogy úgy írjam az egészet, mintha vegyészkörnyezetben játszódna: mintha nem is velünk történt volna meg, hanem mondjuk egyetemistákkal.

Ügyes mi?

Reflux: Szenzációs! Senki nem fog rájönni.
Goudron: Olvassátok már fel!

Vektor:

Refluxkám, te szoprán vagy, hadd halljam, hogyan hangzik. Olvasd fel, légy szíves.

Reflux:

Hát akkor figyeljete, olvasom! (Nagy erővel, igaz meggyőződéssel.)

Ballada

Vektor Villon Mayer verse

Hermadéves volt, szőke és éhes
s a fiz-kém laborban üveget mosott,
hol kutya-futtában spúrtak a párok
s ferdén büzlöttek a bútorok.
S mikor szitkokkal teltek meg az éjek
s a kirugottak riadt sikolyával,
ő a reformra gondolt:
5 hónappal s 72 talicskával.

Ha a többiekkel vad vitába szállott
egy-egy mérges him durván feleselt,
ki ott mindjárt két kemény pofonnal
teperte le, s ő némán szenvedett.
S mikor a többiek hátulról rúgták
s fejét beverték politechnikával
ő a reformra gondolt:
5 hónappal, s 72 talicskával.

S egy délben zaj támadt az aulában
s találgatták mindnyájan az okát,
de ő felkacagott a társalgóban
s még otthon is nevetett tovább.
S hogy mosogatni hívták a laborba,
a lombikot felrúgta baljával
és a reformra gondolt:
5 hónappal és 72 talicskával.

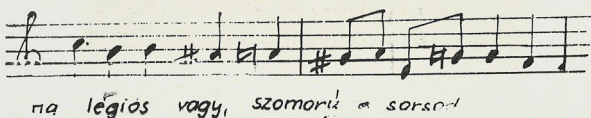
S mikor félreverték a hangosbemondót
s a szobákban üvöltött a nép,
ő lassan elfütyült egy hosszú tangót,
míg a többiek ették a kefét.
Új ruhájában rémes bosszút rágott
s a gyűlést nézte gonosz mosolyával
hol a srácok előtt egy bizottság állott
az évfolyam hosszú névsorával.

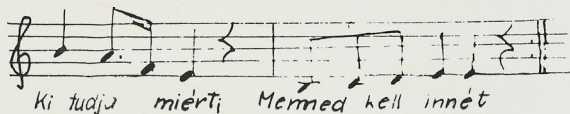
S ekkor a bizottság a reform nevében
villogtatva a véres lapokat,
úgy dőfte le őket a tervvel keményen
mint kövér hentes a jámbor barmokat.
De ő megvetően, mosolyogva állott,
s mikor a bizottság feléje kiáltott:
„Kit küldjünk melózni kívánságod szerint?”
Ő azt felelte: Mind!

S az iparban aznap, alkonyatra
Minden lapátnyélen egy hallgató lógott
testüket a kénsav poshadt gőze marta,
mint egy verébcapat a bús lógombócot.
Tenyerükön a bőr cafatokban málló,
Míg a meszet tolják redves talicskával,
s nem maradt utánuk csak egy üres szálló
5 tanszékkal és 17 laboránssal.

- Mind: (Lápicot kivéve) Brávó! Marha jó! Pipec! (Egymás kezét szorongatják és Vektor vállát veregetik.)
Goudron: Vektorkám, a végén még büszke leszek rád.
Lápic: (Fanyarkásan Vektorhoz) Persze, megint engem fűrsz.
Még szerencse, hogy senki sem érti majd meg.
Reflux: Nem biztos, hogy csak rólad van szó!
Örmester: (Kívülről üvölt) Figyelem! Riadó! A harmadik hadosz-

- tály pakoljon: 5 perc múlva sorakozó, utána indulás a sivatagba!
- II. szomszéd: Na, akkor menjünk csomagolni. (III. szomszéddal el.)
- I. szomszéd: (Behúnyt szemmel, hogy ne lássa a hatást) Hátha mégse merik ezt velünk megcsinálni?!
- Reflux: A te optimizmusod az már egyenesen destruktív! Összepakoltál már?
- I. szomszéd: Hát azért összepakoltam, az eshetőségekkel számolva. (Kiandalog)
- Lápic: (Sóhajtván) Hát akkor kezdjük el! (Ének, közben csomagolni kezdenek, Vektor puskát vesz föl vállára. Lápic a könyveit dédelgeti, Reflux a gitárjába tömköd néhány szennyes inget, Goudron a ponyvát olvasva énekel. Az ének végén eszelős kacaj és függöny.)

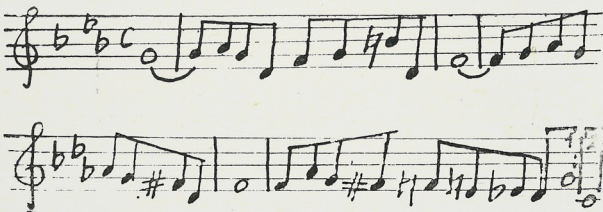

Függöny

II. FELVONÁS

(Szin: Balra sivatag, jobbra eszpresszó. A sivatagra egy kétdimenziós szfinx van felerősítve, amely gúnyosan kiölti a nyelvét, miközben kacsint. Az eszpresszó pultján a következő feliratok olvashatók: Hideg-meleg éterek, Farádó-víz, Kokekola. A függöny előtt kis asztalt, két széket lát a közönség. A nézőtéri lámpák kioltása után a zenekar az alábbiakat játssza, míg a függöny felmegy. A szín sötét. Balra lent zeneszórá két cigaretta párázslík.)

Reflux:	(Hangja) Átkozott éjjeli szolgálat.
Vektor:	(Sóhaja) Hát igen. Az ember az ágyból egészen másként látja a világot.
Reflux:	Mit nem adnék egy jó puha vaságyért!?
Vektor:	És a selymes lópokróc... meg minden.

Reflux: Haj-jaj !
 Vektor: Ahah!
 Goudron: (Bejön, de a sötét színpadon csak hangjáról ismerhetjük meg) Áve Mánia!
 Reflux és Vektor: Ave!

Goudron: Adjatok már egy kis tüzet. (Reflux tüzet ad, csak úgy cigarettáról. Egy rejtett lámpa gyullad fel.)

Vektor: (Ügy mellékesen) Már pitymallik.

Reflux: (Goudronhoz) Hát a Lápicot hol hagytad?

Goudron: Hívtam cigizni, de ő nem jött. Itt is olyan, mint odabenn volt. Szorgalmasan számolja a kaktuszok tüskéjét.

Vektor: (Csodálkozva) Miért? Nektek éjjeli szolgálatban ezt kell csinálni?

Goudron: Azt hát! Hogy fejlődjön a műszaki érzékünk.

Reflux: De miért éjjel csináljátok?

Goudron: (Leül a többiek közé) Mert éjjel nehezebb.

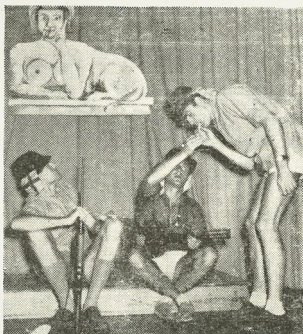
(Kék-piros re'lektor kigyullad, láthatóvá válik a színpad alatt ülő három légiós; ugyanolyan ruhában vannak, mint az I. felvonásban, csak tarkóvédővel ellátott sivatagi kalap van rajtuk. Körülöttük puskák hevernek és Reflux gitárja.)

Vektor: Én nem látom be, hogy mire jó ez az egész. (Nem látja)

Reflux: Ne nézz a dolgok mélyére, mert tériszonyod lesz.

Goudron: (Lemonlóan idéz) „Az éjjeli munka olyan, mint a mozdonyfűtő: hosszú és céltalan.”

Vektor: (Mély érzéssel) Ha most otthon lennék, Widiára gondolnék. De így?! (Nagyot sóhajt, mindhárman elkezdene énekelni Reflux gitárkiséréssel.)

végtelen homokban járok én, mint egy

regény homokfutó, És nálam még se m... vasko-
szen. edély

hó, réz-kohó, nagy kohó, gőzmaria éjjelen és

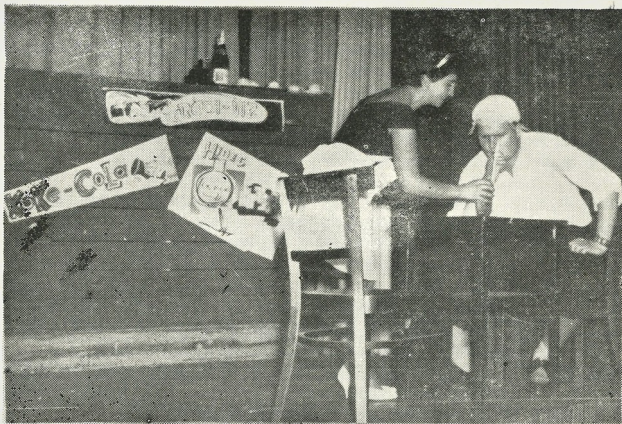
reggelen úgy kordályok, mint egy, gőzmaria
gumidugó

éjjelen és reggelen úgy kordályok, mint egygye

mi dugó

- Örmester: (Kívül ordít) Hé, te átkozott katalizátor mérég! A többiek hol vannak? (Belül általános elkéklés, dermedtség) Neked meg már számtalanszor megmondtam, hogy ne alulról fölfelé számold a tüskéket, hanem felülről lefelé. Tönkre teszitek az ember idegeit!! (Döngő léptek hallatszának, majd elhalkulnak.)
- Reflux: (Sóhajtván) Hálistennek! Elment az örmester, nincs semmi baj!
- Lápic: (Két puskával keresztben a nyakán berobban, első szavára éles fény a színpadon.) Baj van! Az örmester keresett benneteket. Mindig engem szid össze miattatok. Most is, amikor számoltam a tüskéket, rám ordított. Erre összezavartam az egészet. Most kezdhetem előlről. És ez így megy már hetek óta. Tudjátok, hogy nem bírom a fizikai munkát. (Siránkozva) Én ezt nem bírom tovább!
- Goudron: (Nagylelkűen) Add ide azt a puskát, aztán ne bögjél! Majd én segítek rajtad. (Vektor felé fordul) Vektor! Hány tüske van a mai kaktuszon???

- Vektor: (Hasára üt, haptákba vágja magát és tiszteleg) Jelentem alásan, 3222,56, a desztillációs veszteségekkel együtt.
- Goudron: Köszönöm. (Lápichoz) Írd be a jelentésedbe.
- Lápic: Na, de...
- Reflux: (Mosolyogva bölcsekedik) Látod! Ez a teljes indukció. Megszámolsz egy tűskét és megszorozod a többivel.
- Lápic: (Almélkodva) Ezt így is lehet???... Ez ilyen egyszerű??
- Reflux: Végeredményben az ember idekint is tanult valamit!
- Örmester: (Kívülről ordít) Őrségváltás! Hol mászkáltok!?
- Reflux: Hű, megint itt van! Gyerünk! (Egymás hegyén-hátán ki-nyargalnak)
- Örmester: (Bejön: hosszú nadrágban, ezen kívül még ing van rajta és egy parafa sisakhoz hasonló kalap, átmegy a szín jobbaldalára, rettenetesen izzad. Homlokát törölgeti egy koszos zsebkendővel) Majolika! Keverjen egy KOKE-kolát!
- Majolika: (Kintről) Jövök már! (Megjelenik a bárpult mögött, tűzről pattant teremtés, a szokásos mixernő szerelés van rajta. Mérgesen) Énvelem ne kiabáljon! Nem vagyok én légionista!
- Örmester: (Engesztelve) Jól van kis lombikbogaram. Ezek a gazemberek mindig úgy feldühösi-tenek.
- Majolika: (Hozza az italt az örmesternek, aki közben lerogyott az asztal mellé.) Itt van a KOKE-kolája. Aztán csillapodjon!

- Örmester: (Iszik, majd prüszkölve kiköpi az italt) Hát ami jó, az jó, de ez nem jó!
- Majolika: (Csak úgy odavetve) Pedig valódi Kokéből van (Foglaltoskodik)
- Örmester: (Mogorván ül az asztalnál) Nehéz kenyér... nehéz kenyér az enyém. (Miután más mondanivalója nincs, jön be a Fene)
- Fene: (Jön) Mjágót tessék! Mjágót tessék! (És-reveszi az örmestert) Mi baj van, örmesterkém, miért lógatja a fejét?
- Örmester: (Mogorván) Hagyjon békén!
- Fene: (Mézes-mázosan) Mondja meg szépen, hogy mi a baj, a jóságos Fene bácsi majd segít rajta. (Leül az asztal mellé) Majolikám! Hozzon már nekem is egy kupica ligroint!
- Majolika: Máma csak nehezebb párlataink vannak. (Illegeti magát) De ajánlhatom legújabb különlegességünket, a ma érkezett FA-RÁDY-vizet.
- Fene: (Lemondóan) Jó lesz az is leányom.
- Majolika: (Kiszolgálja)
- Fene: (Örmesterhez) Nohát, mi a baj, örmester úr?!
- Örmester: Ahogy tanácsolta, kihoztam őket a sivatagba, de nem tudok nekik munkát adni. Most mit csináljak velük?
- Fene: (Úgy néz ki, mintha gondolkodna) Hm, hm! Eddig mit csináltak?
- Örmester: Kaktusztüskéket számoltattam velük. (Ez csak természetes)
- Fene: (Elismeréssel) Ez jó! Most még válogattasson velük homokot, és őriztesse a homokbuckákat. (Várakozóan lesi, hogy beveszi-e.)
- Örmester: (Legyintve) Azt ugyis elfűjja a szél!
- Fene: (Az asztalon az ujjával mutatja) Akkor arrébb mennek és ott őrzik.
- Örmester: Jó, jó! Na és fönt mit szólnak hozzá?
- Fene: (Hozzáhajol) Édesapa! Jelentés is van a világon, meg statisztika.
- Örmester: (A fejére üt) He-hehe! Igaz! És azt én állítom össze.
- Fene: (Diadalmasan) Na látja! Különben is magánál van az iránytű, mely mindig megmutatja a helyes utat...
- Örmester: (Elborul) De, de... azt nem tudom, hogy mire jó az egész.
- Fene: Elég, ha én tudom! (Kiszól a közönséghez) Én tudom???
- Örmester: (Felcsillan) Tényleg! Elég, ha a fene tudja.
- Fene: No, erre iszunk. Majolika! Hozzon még kettőt. (Majolika hoz)

Örmester: (Isznak) Egészség!
 Fene: 'sten! 'sten!
 Örmester: (Újra elemében van) Hehejj! Ravasz egy finyú maga. (Feláll és... csóválva kimegy.)
 Fene: Majolika! Hozzon még egyet, és írja mindhármat az örmester számlájára.
 Majolika: (Hozzáírja) (Kintről zsibongás, beszéd, bejön Reflux és Vektor.)
 Fene: (Észreveszi őket, hirtelen újságot vesz elő, harsány kiáltó hangon) Itt a „Sivatagunk” legújabb száma, 14 új altiszt fényképével... Változások a kiképzőtáborban! Sok havi vajúdás után véget ért a „Rügyhasadás”!... Érdekl, hogy mi lett Gabi sorsa?... Olvassa el az utolsó folytatást!... Többmázsás merénylet a kaszárnya előtt! Olvassa el, hogy mik történnék!

Reflux: (Türelmetlenül!) Adjon már egyet, Fene bácsi! (Ad neki) Idenézz Vektorkám!
 Vektor: Adjon nekem is! (Kap) Ezt meg kell mutatni a többieknek is! Lápí! Goudron!
 Ketten: Nahát! (Olvasva kimennek, a Fene felemeli a kezét.)
 Reflux: (Visszaszól) Jó, jó, csak írja a rovásunkra!
 Fene: Majolika!

- Majolika: (Szalvétájával csapkodva be) Micsoda forgalom van ma itt! Mit akar már megint?
- Fene: (Jóságosan) Vegyen már egy újtágot.
- Majolika: Nem kell az nekem! Nem szoktam én újságot olvasni.
- Fene: (Rábeshélően) Nevetni is lehet rajta. Itt van ni... „HUMOR KTSZCS”
- Majolika: (Összeráncolja az orrát) Nem szeretem a humort, mert azon nevetni kell és ráncos lesz az orrom.
- Fene: Nézzenek oda, hogy felvágták a nyelvét! (Újságot árulva ki a jobb oldalon, közben Lápic és Goudron be balról.)
- Lápic: (Hangosan a közönség felé berobban) Hát a Refluxék hol vannak?
- Goudron: (Észreveszi Majolikát) Pszt! Ne ordítozz! Odanézz!
- Lápic: (Ijedten, de hangosan) Mi az, mi van? Hiszen lejárt a szolgálat!
- Goudron: Éppen azért. Figyelj csak. (Majolikára mutat) Ez az új mixernő.
- Lápic: (Majolikára csodálkozik) Hű!!! Valóságos angyal. Ha nekem egyszer egy ilyen nőm lenne?... (Húha! Mit is kéne akkor csinálni?)
- Goudron: Hát lehet. Persze, hogy lehet. Már a tied is. Emlékszel, hogy a múltkor mit mondtam neked?
- Lápic: (Kezd megijedni) Emlékszem, de nem merem.
- Goudron: Ugyan már, ne legyél olyan mafla. (Oktatóan) Odamész hozzá... tüzesen a szemébe nézel... (Tolja előre Lápicot, Majolika csak lesi a fejleményeket.)
- Lápic: (Egy ideig hagyja magát) Nem tudok tüzesen nézni. (Felordít félelmében, ki akar szaladni, Goudron visszahúzza.)
- Goudron: Maradsz itt rögtön! Hová szaladsz, mitől vagy úgy megijedve? Majd én megmutatom neked, hogy kell ezt csinálni. Most jól figyelj! (Lápic kezébe nyomja a pus-káját)
- Lápic: Figyelek! Figyelek! Csak csináld már! (Kiszól) Juj, de izgalmas. (Vissza) Csináld hát!
- Goudron: Csak te ne sürgess! Tudom én, mit kell csinálni. (Megigazítja öltözetét, bátortalanul Majolikához lép, majd vágányul) No, kis sárga kénvirágom, hacaCaCO₃... (Majolika állát megcsiklandozza.)
- Majolika: (Jól pofonvágja) Szemtelen maligán! Mit képzelsz, kivel van dolga? Azt hiszi, a sivatagban vagyunk? Majd ellátom én a maga baját! (Goudron orra alatt hadonászik)
- Goudron: (Keserűen hátraszól) Na, látod?!
- Lápic: (Rettenetesen meg van ijedve, bátortalanul odalép Majolikához, két ujjával jelentkezik) Pincér néni kérem! Ne tessék őt bántani. Én vagyok az oka az egésznek. Mindez csak tudományos célzattal történt.

- Majolika:** Mi az? Maga ennek a barátja? *(Lápic ijedten hátrál)*
 Pedig maga helyes fiú, igazán megnevelhetné. *(A végére egész megenyhül, de Goudront megvetően nézi végig.)*
 Hát csak vicceltünk, nem kell azért mindjárt kiabálni.
- Goudron:** Hát csak vicceltünk, nem kell azért mindjárt kiabálni.
- Lápic:** Ne tessék haragudni.
- Majolika:** *(Negédesen Lápicához)* Magára már nem is haragszom. Majolika vagyok, pá... *(Lápic arcát simogatja, az majd elolvad, majd Goudronhoz kimérten)* Majolika! *(Visszamegy a pult mögé)* Isznak valamit?
- Lápic:** *(Még mindig dadog)* I... igen. *(Leülnek az asztalhoz, Majolika hozza az italt.)*
- Majolika:** *(Lápicához)* Én nem tudom, de nagyon kedvelem az ilyen kis fiúkat. *(Reflux és Vektor bejön, Majolika észreveszi őket)* Meg az olyan hosszúakat is.
- Vektor:** *(Mint akit eltaláltak)* Mi? Ho... hogy én... é... én, hogyan? *(Dadog)*
- Reflux:** *(Hátbaveri Vektort)* Látod Vektorkám! Én azt szeretem benned, hogy minden helyzetben olyan jól feltalálod magad.
- Goudron:** *(Majolikához)* Kedves Majolika! Engedje meg, hogy bemutatassam barátainkat...
- Lápic:** *(Fontoskodóan közbevág)* Igen. Vektor és Reflux.
- Reflux:** *(Gálánsan, filozófus modorban!)* Kezeit csókolom. Reflux vagyok. A többiek gondolkozó filozófusnak tartanak, mert én már...
- Vektor:** *(Eltolja Refluxot)* Kegyed becses kezefeje leheletem helye. *(Kenetteljesen kezetcsókol)* A többiek csak Vektor-

nak mutattak be. Teljes nevem Vektor Villon Mayer, a költő. *(Gyorsan, nehogy valaki közbevágjon)* Nem tudom, hogy mennyiben ismeri verseimet. A múltkor is megjelent egy...

Reflux: *(Félretolja Vektort és közbevág)* Nyughass Vektorkám! Természetesen ismeri a verseidet. Különösen azt! *(Udvariasan heherésznek.)*

Majolika: *(Vektorhoz)* Jaj! Tudtam, hogy maga egy aranyos fiú. Na, hogy csinál egy jó kis fiú?! *(Egy kockacukrot tesz Vektor szájába. Vektor szinte összecsavarodik és élvezettel eszi a cukrot.)*

Reflux: *(Nagyokat nyel)* Hát igen. Fene nagy lelke van neki... *(Lelkesen)*Ha már ilyen szépen együtt vagyunk: egy... kettő... három... négy... öt... Az öt egy szerencsés szám. Már a Karbonárik is megmondták, hogy egy jó mulatáshoz öt ember kell. Ugyanis abból indultak ki...

Goudron: *(Idegesen közbevág)* Hagyjuk az ilyen fejtegetéseket. Senki sem kíváncsi a karbonkorszakra. Ígyunk!

Reflux: *(Sértődötten)* Hát én is ezt akartam mondani, ígyunk!

Vektor: Igen, ez az. Most hálaistennek nincs itt az őrmester.

Lápic: Majolika milyen kedves, még hoz is nekünk valami jó italt.

Goudron: *(A közönség felé)* Ni, a kis víziló, hogy belejött!

Majolika: Maguk igazán olyan kedves fiúk. Nagyon örülök, hogy megismerkedtünk. Hozok maguknak egy kis dékán brandit.

Lápic: *(Feltartja az ujját a közönség felé)* Nem lesz ez egy kicsit erős?

Goudron:

Úgyan. Nekünk már úgyis mindegy. Hozza csak nyugodtan.

(Majolika kiszolgálja őket.)

Reflux:

Igyon velünk maga is, Majolika. Egészségére!

Majolika:

Tudjátok mit? Szevasztok! (Általános koccintgatás, és kurjongatás)

Reflux:

Mondtam, hogy jó bige!

Goudron:

(Lápichoz) No, látod! Így kell ezt csinálni!

Vektor

(Költőien) E pia emléke szívem húrjain visszhangzand. Majolika engedd meg... (Többiekhez) Ugye ti is megengeditek...

Reflux:

(Lápichoz) Győzött benne a versláb.

Vektor:

... hogy elszavaljam legeslegújabb versemet, mely a szerelemről szól, és most fogant lelkemben. (Szaval, a többiek apatikusan, Majolika epekedve hallgatja.)

P é n t e k

Majolika szívem, drága kis fruska,

Ha nem látlak, torkomban remeg egy galuska,

Nem segít rajta a jó kis borocska,

Nélküled a szívem ecetes poloska.

Goudron:

Majolikára alkalmazta Vektor Mayer.

Majolika:

Jaj, de kedves. Ezt írd fel nekem valahova. Esetleg meg is taníthatnád velem. Ráérsz ma éjjel???

Vektor:

(Ijedten) Eeee... Majd inkább leírom. (A bárpultnál összebújniak, írnak.)

Lápic:

(Goudronhoz) Te, nem ismerős neked ez a vers? Én ezt a verset már betéve tudom. (Hasát veregeti, csuklik) Betéve tudom, csak más nevekkal.

Goudron:

Úgyan. (Legyint) Nem lehet arra már ráismerni.

Reflux:

(Pipásan közbevág) Mit emlegeted azt a verset? Irigyled a Vektor sikereit?

Lápic:

(Meglepő erővel) Nem hozzád szóltam! Különben is unom az állandó ellenkezéseidet. (Egyre inkább belemelegszik) Ha valami komoly dologról van szó, mindjárt jössz a hülye elméleteiddel.

Reflux:

(Felháborodva) Mi az, hogy hülye elmélet?!! (Odalép Lápichoz) Azért, mert szeretek valakit eszmei síkon meggyőzni? (Lápic grabancát ráncigálja.)

Lápic:

(Monoton hangon ordít) Légy szíves, ne ráncigálj az eszmei síkjaiddal, mert én ezt nem tűröm. Igenis tudd meg, hogy nekem is vannak egyéni elgondolásaim. Érted! (Jól allon vágja Refluxot.)

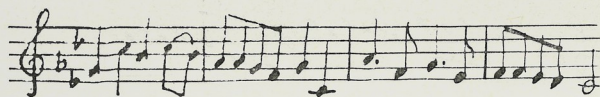
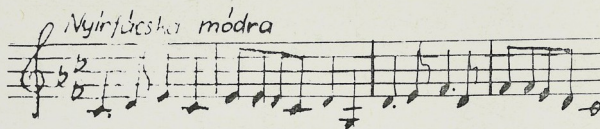
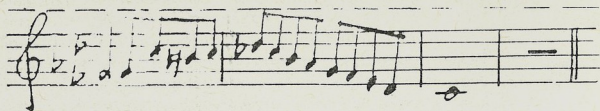
- Reflux:* (Meglepődve) T... eee... Meg mertél ütni?! Majd adok én neked egyéni elgondolást. (Rémeket visszatűt.)
(A két fiú tépi egymást, Goudron és Vektor tudomást sem vesznek róluk.)
- Majolika:* (Sikít) Jézusmária! Ezek megölik egymást!
- Vektor:* (Legyint) Ugyan, csak vitatkoznak... (Háttra sem néz) szóval „ecetes poloska.”
- Majolika:* (Közbeveti magát) Nem, ezt nem engedhetem meg. Álljatok meg!
- Reflux:* Nem is hittem volna, hogy ilyen kemény érveid vannak. (Arcát tapogatja)
- Lápic:* (Fölényesen liheg) Azért mondom.
- Majolika:* (Lápicához) Tudtam én, hogy rendes fiúk vagytok. Hát nem kell azért mindjárt verekedni. Ugye nem fáj? Na, igitok szépen, nekem el kell mennem, átvenni a postát. (Kimegy)
- Vektor:* (Szemrehányóan) Majolika előtt nem lett volna szabad ilyen hevesen vitatkoznod. Ezért mondom én mindig, hogy mégiscsak jobb a szimbolikus forma.
- Reflux:* (Lápicához) Hát jó! Vegyük úgy, Lápickám, mintha nem is téged, hanem az elméleteidet vágtam volna pofon.
- Lápic:* (Megcsóválja az állkapcáját) Vegyük. Bár már XIV. Lajos is megmondta, hogy „az állam én vagyok!”
- Goudron:* Való igaz. (Idéz) A közmondás a lelki szegények kincsháza.
- Örmester:* (Be) Hé, mi ez itt? Két markos legény jön velem.
- Vektor:* (Lápicra és Refluxra mutat) Ők a markosak.
- Goudron:* Menjetez csak! Nem halljátok, hogy hív az örmester bácsi. (Az örmester mérgesen fúj, Goudron ijedten a poharával tiszteleg. Örmester, Lápic és Reflux kimennek.) Vajon mit akarhat?
- Goudron:*
- Vektor:* (Rosszat sejtve) Figyeld meg, ez már megint valami újabb ötlet. (Reflux és Lápic becipelnek egy ládát. A ládán a következő feliratok vannak: Peachy Oil Company, Made in Kvarcland, Szervetlen Solc Technól. A ládában papírból készült lapát, napszemüveg és egy üres szita-keret van. Bejön az örmester is.)
- Örmester:* Vigyázz! Sorakozó! (A légiósok a sivatagi oldalon tisztelegve sorbaállnak, az Örmester fel s alá sétálva értelmesen szónokol) Mától kezdve, új beosztásuk lesz, amely elősegíti, hogy még inkább és mélyrehatóbban. Amit a kaszárnyában tanultak, azt most gyakorolni fogják. Világos? Kuss! Pakolják ki a szerelvényeket. (A légiósok kezdik a ládát kipakolni, a Fene bejön, összesűg az örmesterrel.)
- Vektor:* (Betűzi a feliratokat) Made in Kvarcland.
- Reflux:* (Ő is böngész) Szervetlen Solc Technól.

- Vektor: Peachy (Minek utána rapityára törött nyelvét katonásan eltávolította) ... Te, hogy kell ezt kimondani?
- Lápic: (Odamegy) Illene tudni ... igen ... Peács Ajl Sampány.
- Reflux: (Vektornak) Ez igen. Látszik rajta, hogy rendszeren járt fakultatív angol hadifogságba. (Közben a Fene kimegy)
- Örmester: (Hozzájuk fordul) Kész? Vigyázz! Sorakozó! ... Itt van ez a Policsek rostély (Az üres szitakeretre mutat ... szét-néz ...) Reflux és Goudron! Szitálják rajta a homokot! Világos?! Vektor! Feltűzött szuronnnyal őrzi a homok-buckát!
- Vektor: (Bambán) Melyiket!?
- Örmester: Kuss! Világos?
- Vektor: Igenis! (A lapátot puskája végére tűzi)
- Örmester: Lááápic! Hát magával mit kezdjek? (Fenyegetően méregeti) Ott van az a fekete szemüveg, vegye fel. (Lápic felveszi) Fekete és fehér szemcsék szerint fogja szétválogatni a homokot. Másra úgysem használható. Világos?
- Lápic: Igen. (Ebben a pillanatban, ha lehet, még szerencsétlenebbül néz ki.)
- Örmester: Ládát kivinni! (Reflux és Lápic rendkívül szolgálatkészséggel kiviszik az üres ládát) Azt hiszem, nem kell magyarázni, hogy az új gyakorlatok mennyire kiszélesítik látókörüket és elősegítik, hogy jó légiósokká váljanak. (Reflux és Lápic futólépésben bejönnek) Világos? (Ordítva) Gyakorlatot megkezdeni! (Kimegy)
- (Reflux és Goudron a szín előterébe támolynognak és nagy sóhajtozások közepette szitálni kezdenek a „Policsek” rostéllyal. A zenekar a művelet kellő hangulati aláfestése érdekében a „Micsoda nagyszerű dolog” című micsoda nagyszerű szerzeményt improvizálja. Lápic a háttérben a kacsintó szfinx alatt ül egy dobogón törökülésben: s bár látni rajta, hogy nagyon bántja a dolog,

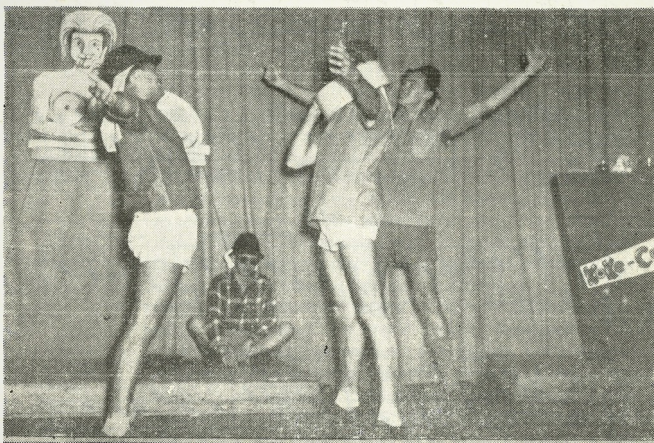
mégis komolyan csinálja. A homokszemeket lelkiismeretesen a fekete szemüveghez emeli és megfontolt vizsgálat után a fehér vagy a fekete csoporthoz teszi. A gaz' Vektor viszont kaján fagyossággal áll mellette a puskavégre tűzött lapáttal és a szétválogatott homokot időnként a zene bizonyos ütemére egyetlen unott rúgással

Elszántan, egyre ütemesebben

összekeveri. Lápic ilyenkor, mint ez tőle várható — felzokog. A másik kettő mivel sem törődve megjátssza az őszi esőt.

A zenekar a tőle megszokott hirtelenséggel a „Katyusa” dallamába csap. A szitálók büszke orosz népi táncba kezdenek és úgy ropják, mint egy Nyírfácska együttes. Reflux rátartian rázza a feje fölött és Goudron előtt a szitakeretet, akár egy vérbeli spanyol táncosnő a csörgő-

dobot. Együttessük lelkesen köröz a szín baloldalán. A zene utolsó ütemére Reflux Goudron nyakába akasztja a keretet és egymással szembenállva, kitért karokkal üvöltik: „Hhű!”)

Reflux: Figyelitek, hogy fejlődik a műszaki érzékem! Ha visszamegyünk a kaszárnyába, úgy fogok érteni a fegyverforgatáshoz és a harcászathoz, hogy kiröhögök mindenkit. (Kívülről hallatszik a hangja) Mjágót tessék! Mjágót tessék!

Goudron: Már megint itt sündörög az öreg, ez kezd egyre inkább nemtetszeni nekem. Még akárhányszor megjelent, mindig bevezettek valami újítást.

Reflux: (Rosszat sejtve) Te! Mondassz valamit.

Vektor: Nekem is gyanús ez a vén vaskobak. Ahol valami baj van, ott mindig megjelenik, mint egy rossz szellem.

Fene: (Be) Mjágót tessék!

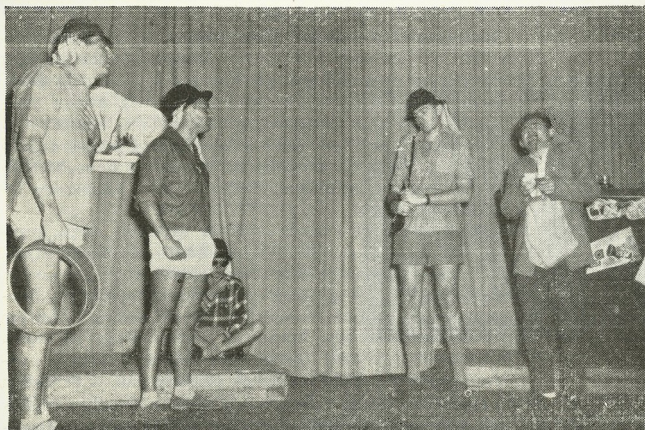
Reflux: (Mérgesen) Mit akar már megint a nyakunkba sózni? Értelmes dolgot maga úgy sem árul.

Fene: (Önérzetesen) Édes fiam, hogy mondhat ilyet?! Amit én elsóztam, eddig még mind felhasználták.

Reflux: (Még mérgebben) De nekünk most ne sózzon el semmit!

Fene: Pedig most nagyon szép új könyveim vannak. Nézzék meg!

Lápic: (Felpillant a homokválogatásból) Igen, a könyv az nagyon hasznos dolog. Illene tudni.

- Fene: (Hirtelen örömmel) No! Hát akkor vegyenek!
- Lápic: Most nem érek rá! Látja, hogy dolgozom. Fekete... fehér... igen... nem... (Dolgozik)
- Fene: Látom, hogy hasznos munkát végeznek, nem is akarom magukat zavarni, de attól még vehetnek egy pár könyvet.
- Goudron: Nézze! Bennünket már nem tud átrázni!
- Fene: Nem átrázás ez! Nézze, milyen könyveim vannak. Ez csak hasznukra válhat. Itt van ni: „Az átkelés módjai a Berekei szoroson!” Valódi *habarcskötésben!* (Beleharap a könyvbe) Vagy itt van egy másik! „Hogyan tenyészszünk csőben *gőrényt!*” Finom *olajnyomás*, nézzék meg! Vagy például: „Háztáji *mirabilitművelés!*”
- Reflux: (Közbevág) Szeretném én látni azt a légionistát, akit az ilyen témák érdekelnek.
- Fene: (Rábészélően) Van itt szépirodalom is. Aszongya: „Mágnes asszony”. Ragyogó patakjelenet... Mágnes asszony csak mos, csak mos! Egy valóságos úriasszony! De ő csak mos. És mivel mos? Kémsavval mos! Valóságos kémsavval! Ez még semmi! De amikor jön az Irgalom- atya, talpig gyócs gatyába, az a legszebb! De az asszon csak mos, csak mos. Van ebben minden: tiszta szerelem meg romantika ez a regény.
- Reflux: Nézze! Én ezt már ismerem, ez egy ballada.
- Fene: (Feltalálja magát) No, igen! Még ballada is van benne!
- Vektor: (Sértett önérzéssel) Nem szeretem, ha belekontárkodik a tiszta költészetbe. Különben is, ne bántsa a kútfőimet.
- Goudron: Próbálkozzon már másokkal is.
- Fene: (Durcásan) Jól van no! Nem vagyok én magukra szorulva. (A közönség felé fordul) Látom, vannak itt még kuncsaftok szépszámmal (A légiósok tovább dolgoznak, Fene lemegy a nézőtérre) Vannak itt még nekem értékebb könyveim is! Hehejj gyerekek! Mit tartogat a jó Fene bácsi? (Szívósan néz a közönségre. A profok az első sorokban behúzzák a nyakukat. Amikor a Fene hátrébb megy, megkönnyebbülten felsóhajtanak s kíváncsian le- sik az áldozatot.)
- Nézzük csak! Itt vannak ezek az izgalmas sárga regé- nyek. Tiszta kaland! Előre nem látható következmények. Váratlan fordulatok! Senki nem ismeri ki magát benne, és az egész egy nagy sárga épületben játszódik le. „Wo- dehouse: Forduljon *Psingerhő!*” Maró szatíra! Váratlan befalazások! Az idej könyvnap sikere! Vagy itt van a következő: „Az öreg *Halász és a tengely.*” Nagyon ren- des olvasmány. Ebből csak egy példány van, el is teszem magamnak. (Elteszi) Itt jön egy nagyon tragikus regény két kötetben:: Az első kötet címe: „A 14 karátos *Moszk-*

vics." Hajmeresztő autóshajsza! És a második kötet: „A piszkos Frédi.” Vértbosszú sok áldozattal. Ezt különösen a második hadosztálynak ajánlom.

Örmester: (Be) Hát maga mit üzletel ott? Tessék visszajönni a darabba

Fene: Jó, hogy jött! Van egy hírem a maga számára.

Örmester: Miféle hír?

Fene: Tegnap ittam öt pohár Farády-vizet és nem tudtam kifizetni. (Fölmegy a színpadra)

Örmester: Ez magának hír?

Fene: Nem, ez tény!

Örmester: (Gyanakodva) Csak nem azt akarja, hogy én fizessem ki!

Fene: (Elismeréssel) Fejlődünk, fejlődünk!

Örmester: Egye fene, kifizetem, de most már mondja meg, hogy mi a hír?

Fene: (Félreint, titokzatosan) Ma tudtam meg, hogy közeledik az Index-bizottság. Hárman jönnek. Ellenőrzés!

Örmester: Hűűűűű!! (Egyre ijedtebben) Remélem, meg lesznek elégedve, hiszen én mindent elkövettem a fejlődésük érdekében. Mit gondol, nem lesz semmi baj?

Fene: Persze, hogy nem. Ha rám hallgat, nem lesz semmi baj. No, jöjjön, megbeszéljük. Olyan régen ettem már újhídi tyúklevest.

Örmester: Rendben van. Fizetek mindent. de most már menjünk.

Fene: Jó, jó, velem lehet alkudni. (Kimennek balra)

Majolika: (Kézében két levéllel jobbról be) Fiúk! Itt a posta!

Reflux: Kitől? Honnan?

Goudron: Ki írta?

Majolika: (Egyik levelet Refluxnak átadja, Nem tudom, olvassátok el.

Reflux: Fiúk, a jóságos Stronci néni írt!

Goudron: Na, gyorsan bontsd föl, hadd halljuk!

Reflux: (Felbontja, olvassa) „A szentségit maguknak! Akkora pofont kapnak, hogy lerepül a fejük! Hát szabad ilyet csinálni? Maguknak sose nő be a fejük lágya?”

(Elérzékenyülten felkiált) A jóságos Stronci néni!

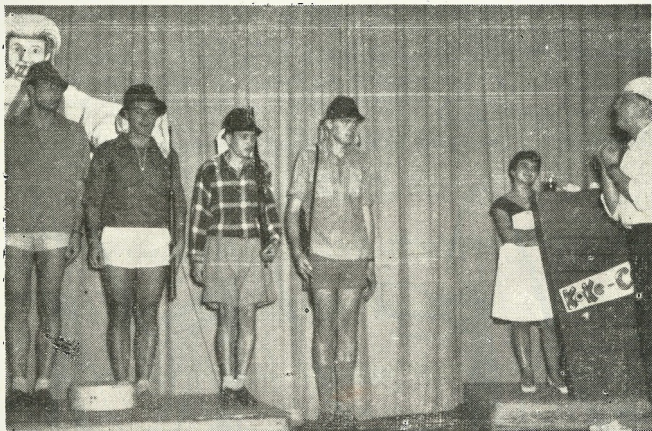
Goudron: (Sóhajt) Boldog otthoni hangulat!

Reflux: (Folytatja) „Az itthonlevő újoncok se vizzik semmire, de azokon nem is csodálkozom, mert az örmester!! Aztán

- vigyázzanak az Index-bizottságra, mert kitekerem a nyakukat. Öleli magukat Stronci néni.”
- Vektor: (Keserűn) Hajjaj! Otthoni hangulat, Index-bizottság!
- Goudron: (Lápichoz) Ez a levél neked is szól!
- Lápic: Tudniillik a letolások nem nekem szoktak szólni, hanem az ilyen hanyagoknak. És jobb lenne, ha te is készülnél az Index-bizottság fogadására. (Másfél cm²-es ronggyal puskáját tisztítja.)
- Reflux: (Gúnyosan sóhajt) Ez a boldog otthoni hangulat! Index-bizottság!
- Majolika: (Szintén) Van itt még egy otthoni hangulat. A Vektor-nak! Valami nő írta. (Odalöki a levelet) Ne!!
- Vektor: (Ráveti magát a levélre, a szívéhez szorítja) Óh, Widiám! (Majolikához) Pardon! (Feltépi a levelet és olvassa)
- Majolika: (Az asztalon levő poharakat kezdi elrakni) Nem is tudtam, hogy a költők ilyen csapodárok. Ő másoknak is ír verseket, miközben én ártatlanul hiszek neki.
- Goudron: Az ártatlanság nem erény, hanem szerencse dolga. (Majolika kiölti nyelvét Goudronra és a pult mögé megy)
- Lápic: (Észreveszi, hogy Vektor arca csalódottan eltorzult, Reflexhoz) Monddd! A szerelem mindig ilyen szomorú?
- Reflux: (Filozófál) Hát az attól függ, hogy antagonisztikus, vagy ántiantagonisztikus ellentmondásról van szó. A jelen esetben én úgy látom...
- Vektor: (Eszelősen felordít) Vuháháiiii!! A bestia!
- Goudron: Mi van, te költő?
- Vektor: (Elzöldülve gyűri és eszi a levelet) Elhagyott! Elhagyott!
- Reflux: (Ijedten) Nyughass Vektorkám, Mayerkém!
- Vektor: Hagyjatok! (Puskát ragad, csövét a szájába dugja és el-süti, Reflux egy pohár vizet visz oda neki. Vektor a vízzel gargarizál, Majolika felsikolt)
- Reflux: (Elveszi Vektortól a poharat és az asztalra teszi) Ezért nem bírom az ilyen lírikus lelkeket. Nézzétek, már megint öngyilkos lett. (Dühösen Vektorhoz) Mit képzelsz? Holnap én fogom őrizni helyetted a homokbuckákat?
- Majolika: (Dermedten odarepdes Vektorhoz) Vektorkám! Mondd, hogy nem igaz! Ugye élsz? Látod, elhagyott az a bestia. Nem olyan hűséges, mint én tudnék lenni.
- Vektor: (Magához öleli Majolikát) Óh Widia!
- Majolika: (Felhorkan) Mi az, hogy Widia?
- Vektor: (Mérgesen) Vagyis Majolika Mit tudom én ilyen válságos percben. A lelkem!!!
- Lápic: (Rémülten) Az őrmester!
- Őrmester: (Ordít) Vigyauzz! Sorakozó! (Majolika a pult mögé megy) (Keményen) Mint tudjuk, közeledik az Index-bizottság. Nem szeretném, ha szégyent vallanék magukkal. Remélem, kellően felkészültek.

- Goudron: (Méltatlankodva) Hogyan készülünk fel, mikor egész nap homokot kell szitálni?
- Örmester: (Mérgesen letorkolja) Akkor is kellett volna időt szakítani. Micsoda légionisták maguk? Hát ez éjjeli szolgálat mire való? És a szabadidő? (Hirtelen szétnéz) Most jut eszembe! Készülés helyett mulatozni... mi?!?
- Reflux: Végeredményben az embernek magánélettje is van!
- Örmester: (Felhorkan) Mit magánélet! A sivatagban nincs magánélet! (Kérő hangon, szinte sírva) Különben is lássák be, hogy mindent el kell követni, mert én leszek bajban.

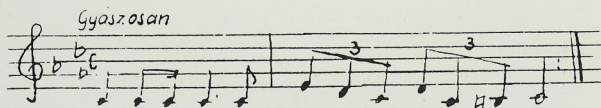

- Még azt mondanák, hogy én vagyok a rossz. Hát csak készüljenek, majd én megpróbálok beszélni velük. Világos? (Sírva ki)
- Vektor: (Az örmester sírását utánozva) Kus!!!
- Reflux: Nekem már az idegeimre megy ez az örmester. Egyre többet akar tőlünk.
- Goudron: (Méltatlankodva) Most homokot szitáljak, vagy fegyvert pucoljak az Index-bizottságnak? (Egyiket sem csinálja, hanem az asztalhoz ül.)
- Lápic: (Stréberül) Úgyes időbeosztással mindent meg lehet csinálni. (Közben lázasan pucolja a puskáját)
- Vektor: Ugyan, hallgass! Te se leszel kész vele, pedig te még álmodban is tudsz fegyvert pucolni. (Kintről vérfagyasztó sakálüvöltés, Reflux és Vektor ijedten puskát rántanak.)

- Majolika: (Felsikolt) Jézusmária! Mi az?
 Lápíc: (Sápadtan) Halljátok? Már a szomszéd erődben van az Index-bizottság.
 (Lázus sietség veszi hatalmába az egész sivatagot.)
 Reflux: Gyorsan. Valamit azért még meg kellene próbálni.
 Vektor: Próbálni lehet, de nem lesz rá idő. Két ronggyal hogyan akarsz négy puskát tisztítani? (Csak két pici rongy van)
 Reflux: (Lápicból elveszi a rongyot, általános kapkodás) Add már ide Lápíc! A tied már elég fényes. Jól van az már!
 Lápíc: (Idegesen pityereg) Látod, hogy még nincs egészen kész! A kezemből kapod ki? Hogyan készüljön így az ember?
 Reflux: (Mérgesen) Én vagyok az oka, hogy ilyen kevés rongy van?
 Goudron: (Halálos nyugalommal) Én már meg se próbálom. Ezzel a vacak ronggyal egy hónap alatt se lehetne végezni.
 Reflux: Amikor a közepén tartok, az eleje már újra rozsdás...
 (Dobszó)
 Örmester: (Berohan) Vigyázz! Jönnek! (Kirohan)

Index-bizottság: (Három ember átvonul a színen, arcukat nem látni, mindhárman fehér burnuszban vannak. Az első burnuszt fátyolként tartja a második, miközben az első ökölbesorított kezére hajtja a fejét, a harmadik alak egy lapos aktatáskát visz tálcaszerűen, egy szó nélkül lassan átvonulnak a színen a gyászinduló ütemére; a légiósok lehajtott fejjel ernyedten állnak.)

Majolika az induló ütemére ringó léptekkel feketét víz utánuk, a légiósok nem mozdulnak. Majolika rövid idő múlva megjelenik.)

Majolika: (Izgatottan) Jaj! Olyan félelmetesek, mint egy izoteniszkóp! Minden gazemberségteket megbocsájtom, csak most legyetek ügyesek. Azt mondták, menjen be az első. (A légionisták felocsúdnak, Lápíc fényesítgetni kezdi a puskáját, a többiek könnyörgően néznek Lápícra.)

Goudron: (Siri hangon) Lápíc, menj te elsőnek!

Vektor: (Ugyanúgy) Persze, eridj csak, a te puskád a legfényesebb!

Reflux: Legalább jó hatással leszél rájuk.

Lápíc: Jó, jó! Nem kell figyelmeztetni engem a kötelességeimre. (Peckesen megindul, majd hirtelen megáll és visítva visszaroohan)

Vektor: Ejnye, nem kell azért megijedni, elég ha én félek!

Reflux: Majd mi izgulunk helyetted is. (Lápíc bemegy, majd pár pillanat múlva büszkén visszajön.)

Goudron: Mi az? Visszaküldtek?

Reflux: (Ordít) Szóljál már valamit!

Lápíc: (Büszkén) Ugyanis már szerencsésen túl vagyok rajta. (Általános felsóhajtás)

Majolika: (Odamegy hozzá) Jaj, de aranyos vagy. (Többiekhez) Csak ti is igyekezzetek, én még viszek be nekik egy kis katalizátort. (Feketét visz be)

Lápíc: Azt mondják, kettő is mehet.

Reflux: (Kezét nyújtja) Vektor!

Vektor: (Kezét nyújtja) Reflux! (Mindkettőjük arcán dacos halálfélelem.)

Reflux: (A puska végére mutat) Hátha csak a végét nézik!

(Bemennek, ordítás és dübörgés hallatszik csak ki, Reflux és Vektor ziláltnak, megtépetten beesnek a színpadra)
Majolika: (Boldogan beszalad utánuk) Hát nehezen ment, de azért sikerült nekik is. (Goudronhoz) Te se izgulj, hátha neked is sikerül.

Vektor: (Továbbiakban a „Parasztbecsület” fináléjára énekelnek) Goudron!

Reflux: Közel az óra.

Goudron: Megyek friss levegőre. (Elindul az ellenkező irányba, de Vektor és Reflux megállítják.)

Reflux és Vektor: Nem!

Vektor: Jesszusmarija! (Megfordítja Goudront, miközben nyikorgó hangot hallunk)

Reflux: Állj sorsod elébe!

Reflux és Vektor: (Az ajtóra mutatnak) ... be.

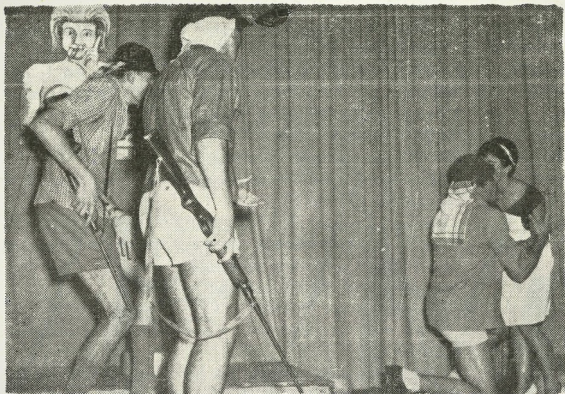
Goudron: (Nagy sóhajjal) Legyen! (Vektorhoz) Előbb azonban arra kérek, áldj meg. (Letérdel Vektor elé, aki megáldja)

Mint aznap, melyen légióssá lettem. (Majolikához) Légy te majd az anyja, (Vektorra mutat) ennek a vén maflának. Óh, kegyetlen végzet, (Majolikához) ... adj már egy csókot (kap) ... és még egy csókot... (kap) ... és még egy csókot... (kap)

Vektor és Reflux: (Közbevágnak) Menj már a francba!... Ég áldjon! Az Isten áldjon! (Gyorsan éneklük a következőt) Végül is még sikerülhet! Nagy ég! (Kezükkkel és kalapjukkal integetnek, Majolika és Goudron bemennek.)

Majolika: (Sikítva a szín közepére szalad és térdre veti magát) Kirúgták Turiduut!!!

(A légiósok némán leveszik kalapjukat, Majolika sírva

a pult mögé megy, az Index-bizottság a gyászinduló ütemére újra végigvonul a színen, az utolsó egy pillanatra megáll, a közönség felé: „Na! A kultúrosok!”)

Goudron: (Rogyadozó léptekkel bejön, majd a közönséghez természetesen) Ez így volt megírva.

Vektor: (Szomorú hangon) Szombat! (Szaval)

Öh, Goudron szívem, drága kis fruska,

Ha nem látlak...

Goudron: (Fenyegetően közbevág) De látsz! Te... te hipotetikus fenéktermék, mindjárt leközömbösítelek (Puskát fog rá)

Reflux: (Mint egy református pap a temetésen) Nézd, felesleges izgulni. Nézőpont kérdése az egész. Ugyanis te abból a helytelen feltevésből indulsz ki, amit már Einstein is megcáfolt. Neked úgy tűnik, hogy kirúgtak, holott... holott mint tudjuk, minden mozgás relatív. Ha az Index-bizottságot egy álló koordinátarendszernek vesszük, az

általuk támasztott követelmények elhanyagolásával, akkor a te utadat fel lehet úgy is fogni, mintha ők mentek volna el hozzád képest. Tehát nem ők rúgtak ki téged, hanem te rúgtad ki őket... (Közben sírással küszködik) és ez a relatív elnyomorodás. (Meghatódva lehajtja a fejét.)

Lápic: (Oktató hangon) Illene tudni: „Dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy csillag megy az égen...”

Reflux: Úgy nem érdemes!

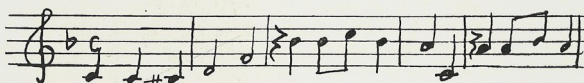
Goudron: (Ingerülten) Nem szeretem, ha idézetekkel vigasztalnak, majd kipucolom én azt a puskát és kész. Csináltam én már ilyet máskor is.

Majolika: Persze, ez a beszéd. Ígyunk egy kis sebbenzint a fájdalomkra és minden rendben van. (Lápic visszamegy homokot válogatni, a többiek isznak.)

Goudron: Kedves vagy, hogy így velünk érzel.

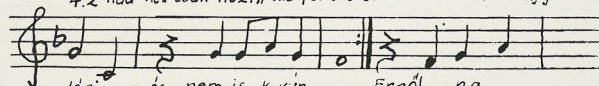
Majolika: Pedig viharos ismerkedésünk volt.

Goudron: Hát az igaz! De azért valahogy mégiscsak megszerettük egymást. (Körülfogják Majolikát, Reflux előveszi a gitárt, Majolikát körültáncolva énekelnek.)

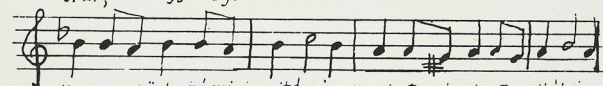
3.1. Óh, pincér néni, hisz fekete bőb, Szébbet még egy

4.2. Rád kell csak nézni, kis fekete bőb, S az ember úgy

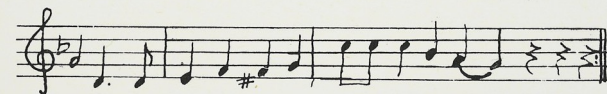

légi — és nem is kíván Erről, na

érzi, hogy megáll az ész

mer velünk bárki is vitázni, címetet gazvizet szitálni

Nézzed, hogy mily édes nevető kis bige!

Majolika: Na, erre kíváncsi vagyok! Tegyük egy próbát, jó? Melikötök venne el engem feleségül???

Reflux, Vektor és Goudron: (Egyszerre) Hogy lehet ilyet kérdezni, ez csak természetes, egy emberként!

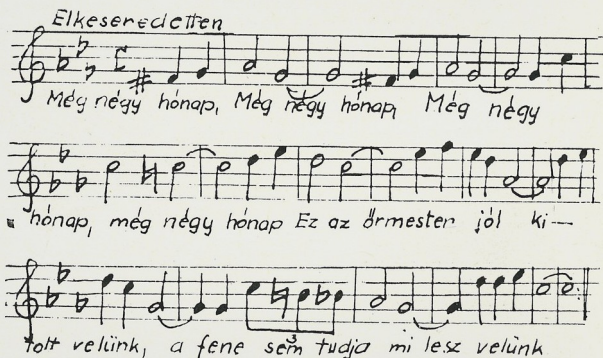
- Fene: (Megjelenik) Jegygyűrűt tessék! Jegygyűrűt tessék!
- Vektor: Hű! Nekem nagyon kell skandálni. (Kirohan)
- Reflux: Várjatok, kiszaladok a gitáromért! (Gitárral a nyakában kiszalad)
- Goudron: Nem bírod egyedül, megyek segíteni. (Az ajtóból visszaszól) Lápíc várjál, mindjárt jövőnk!
- Lápíc: (Most ocsudik fel a homokválogatásból) Hé, hová rohantok? Húha, mi is van? (Ki akar szaladni, de Majolika elmarja.)
- Fene: Jegygyűrűt tessék! Jaj, micsoda szép pár?!
- Lápíc: De nekem most jut eszembe... (El akar menni)
- Majolika: (Visszahúzza Lápicot) Neked jegygyűrű kell! Na, de édes, vegyünk!
- Lápíc: De nekem...
- Majolika: (Parancsolóan topant a lábával) Vesszünk!!!
- Lápíc: (Magszeppenve) Igenis pincér néni!
- Majolika: Na látod! (Végigméri, megtapogatja karját) Igaz, hogy gyatrácska vagy, de mégiscsak légionista.
- Fene: (A tarisznyából papírból készült két hatalmas gyűrűt vesz elő és megkopogtatja) Valódi arany, 24 garátos dublén. (Nyakukba teszi) Haha! Tudja a jó Fene bácsi, hogy mikor állítson be. Milyen szépek így együtt. Csak úgy sugárzik a boldogság erről a kis kótyom-fittyről is. Hej, de sokszor fognak emlegetni, hogy ilyen szépen összehoztam magukat, gyermekeim. Az én nevemet nem fogják egyhamar elfelejteni...
- Majolika: (Áradozva) Istenem! Mégiscsak légiósné leszek. (A többiek bejönnek)
- Vektor: Nézd csak, micsoda meglepetés és nekünk nem is szóltak!
- Goudron: Kihagyni bennünket egy ilyen kedves családi eseményből!
- Reflux: Milyen szép is, amikor két ellentétes pólus kovalens kötésre lép egymással.

- Vektor:* Lápíc, kebelemre! Örülök, hogy neked jutott ez a boldogság osztályrészedül. *(Majolikához)* Majolika! Szívemből gratulálók!
- Majolika:* Igazán köszönöm. Nagyon boldog vagyok. *(Lápíc lábára lép)* Ugye, te is örülsz?
- Lápíc:* *(Féllábon ugrálva)* Jaj, hogyne! Táncolok az örömtől!
- Reflux:* *(Goudron kezét szorongatja)* Gratulálók, nagy voltál, mégiscsak ügyesen csináltuk.
- Fene:* *(Igazgatja nyakukban a karikát)* Így ni, nagyon jól áll. Finom áru ez. Valódi! És milyen olcsó! *(Lápichoz)* Öt-hat év alatt le is tudja törleszteni. Majd én behajtom, ne búsuljon. *(Lápíc összeesik)*
- Vektor:* *(Felfogja Lápícot)* Kötelessége teljesítése közben érte a csapás.
- Goudron:* *(A közönséghez)* Olvastam egy vegyészregényben, hogy a házasság olyan, mint egy oktatási reform: az ember sohasem tudja, mi sül ki belőle!
- Fene:* Ez az! Ajánlom maguknak is. Van még gyűrűm, vegyének már. Ilyen alkalmat nem szabad elmulasztani.
- Reflux:* *(Felemeli a gitárt, dühösen feléje megy)* Mondja, maga mindenkit hülyének néz?
- Örmester:* *(Be) Vigyáúzz!! (Meghökken, kidülledt szemekkel ordít)* Lápíc! Magával mindig baj van. Most a szemem látára családot alapít? Mit képzelsz? Hogyha ez a homok-

- számlálás rovására megy, én gyököt vonok magából.
(Mutatja)
- Majolika: (Paprikásan, miközben Lápíc gyáván a háta mögé bújik)
Ne kiabáljon itt maga vén molyirtó! És ne szemtelenkedjen a vőlegényemmel, mert legközelebb katalizátormérget keverek az italába. (Lápichoz) Te meg ne tátsd itt a szád édes fiam, hanem kérd ki magadnak, mert én nem tűröm az ilyen nyimnyámságot.
- Lápíc: (Egészen megzavarodva) De Majolika néni... azaz szívecském... pardon őrmester bácsi...
- Őrmester: De édes lányom, csillapodjon. Legyen belátással. Mit csinálók én még ezekkel négy hónapig, ha már az elején ilyen balesetek történnek. (Közben a Fene állandóan az őrmester fülébe sugdos, minden sugás után a légiósok felé ártatlan hangon; Mjágót tessék) Ezeknek még el kell végezni a piramiskezelői tanfolyamot és... meg kell tanulni a szfinxtelenítést. Világos?!
- Fene: (Valamit sug az őrmester fülébe)
- Őrmester: Remek!... Nagyszerű!... Pokoli!... Na, ezt még megbeszéljük. (Őrmester a Fenével kimegy.)
- Majolika: (Lápichoz) Na, gyere édes, mutatok valamit!
- Lápíc: (Vonakodik)
- Goudron: Menj már, ha hívnak! (Lápíc szabódva kimegy Majolikával)
- Reflux: Hát tényleg, ha jól meggondolom, még négy hónap! (Nekifohászknak a következő éneknek.)

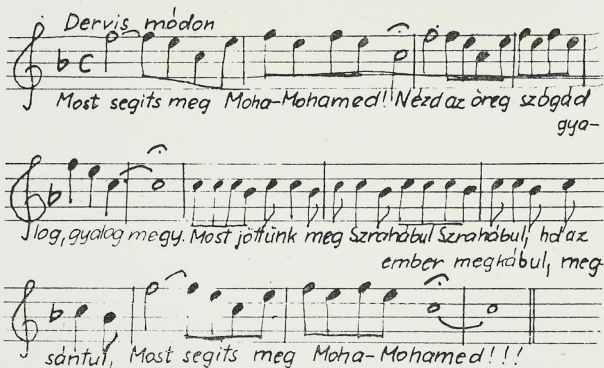

(Függöny összemegy, a pár perces szünetben a zene fokozatosan elhalkul, és Reflux hangján felhangzik az alábbi vers a zárt függöny mögött:

Telt múlt az idő
Jöttek nehéz napok
Rossz napokra hetek
Hetekre hónapok
Láttak sok piramist
Láttak olajfákat
Láttak egérrágta
Mohos kolonnákat
Szitáltak homokot
Elmentek salakért
Csináltak sok mindent
Csak azt nem tudták miért!)

Utójáték

(Amikor a függöny meghatottan szétmegy, a közönségen a meglepetés moraja fut végig. A színt csaknem betölti egy háttal ülő női szobor körte alakú feneke. A nő úgy ül ott a talapzatán, hogy szinte az egyetem előtt álló kecses szoborhoz hasonlít legjobban. Amikor a leggyengébb közönség is felismerte az összefüggést, kívülről elnyújtott ének hallatszik:

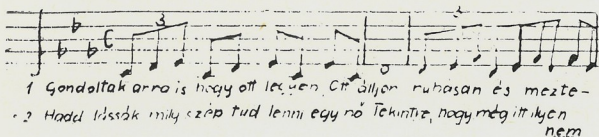
Közben bejön a négy légiós. Nagyon megviselten néznek ki. Vektor karja fel van kötve, erősen bandzsít és nyugtalanul rángatózik. Reflux egyik lába egy mankóra van feltekerve, kevés haja a szemébe lóg, fogait ernyedten kilógatja. Lápíc, nyakában a jeggyűrűvel, Goudront vezeti, aki fekete szemüvegben tapogatózik befelé. A szín közepére érve magukba roskadnak. Reflux és Vektor jobboldalon, középen a szoborzalom, balról Lápíc és Goudron apatikusan ordítják az ének hátralevő sorait.)

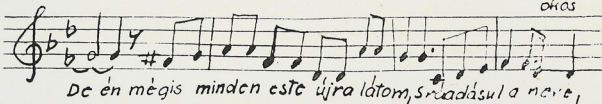
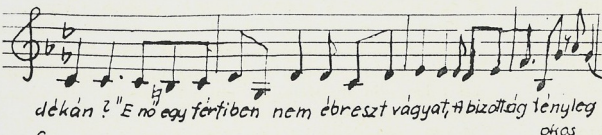
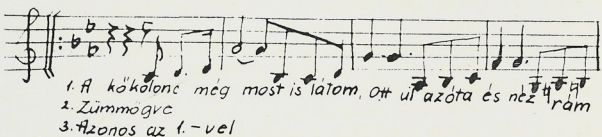
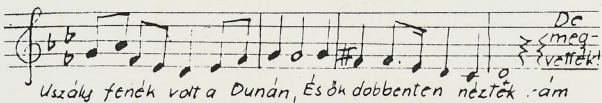
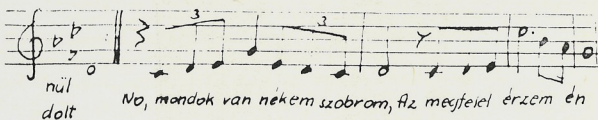
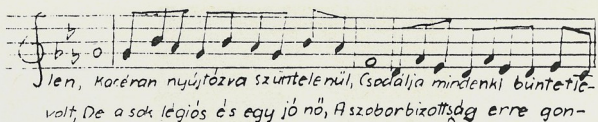
Vektor:
Többiek:

(Pátossal) Végre, újra itthon! Érzitek a honi táj illatát?
Végre itthon! (Általános éledezés és szippantgatás a honi tájból.)

- Goudron: (Észreveszi a szobrot és lekapja fekete szemüvegét) Hát ez a klinkerképződmény micsoda?
- Reflux: Te, biztos, hogy jó helyen járunk? Ez legutóbb még nem volt itt!
- Lápic: Illene tudni, hogy ez egy szobor!
- Vektor: (Teljes hosszában felugrik a dobogóra, karját kihúzza a kötésből és mutatja) Miért, onnan letről úgy látszik? Na jó! Tegyük fel, hogy szobor. De vajon mit ábrázol?
- Goudron: Ez ugyanis egy ülő kő, és az állhatatos tanulást jelképezi!
- Lápic:
- Goudron: (Megkopogtatja a szobor fenekét) Valóban. Beton.
- Reflux: A fene vigye el! Látjátok, alig tesszük ki a lábunkat, máris ilyen fantasztikus irányzatok ütnek fel a fejüket! (Lábát letekeri a mankóról s bizonyításul rádobban.)
- Fene: (Be) Úgy látom, nélkülözhetetlen vagyok! Mit akarnak már megint tőlem?
- Vektor: Mondja vén rosseb! Mi ez itten, és miért van itt?
- Fene: Ez itt édes fiam egy kő, és, hogy miért van ez itt?... (Középre megy és énekel)

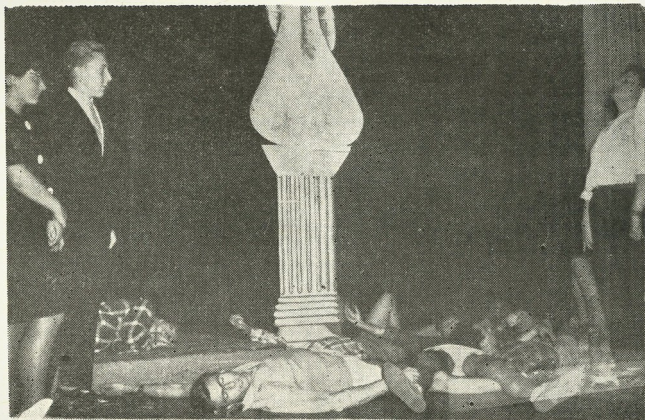

- Fene: Hát ez volt a szobor története, de tudnék én még sok érdekes történetet mesélni... Azonban most nem érek rá, várnak új kuncsaftjaim, az újoncok. *(Udvariasan hehegve el.)*
- Vektor: *(Tűnődve vakarja a hátát)* Tényleg, amíg mi a sivatagban voltunk, sorozás is volt. Még nem is láttuk az újoncokat!
- Reflux: Nna! Kíváncsi vagyok az új kiképzés termékeire!
- Lápic: Miért? Meg fogod látni, hogy nagyon használt nekik az új kiképzés! Legalább tanultak egy kis tisztességet! És azt hiszem, ez nektek sem ártott volna annak idején!
- Újonc: *(Sötét ruhában bejön, nyakkendőben, élesre vasalva. Határozottan látszik, hogy zöld fülei vannak. Pipával a szájában, zsebredugott kézzel, tanulékonyságát bizonyítandó a Fene sanzonjának dallamát füttyörészi. Undorral végigméri a légiósokat, éppúgy, mintha csak laborjegyzetek lennének. Majd észreveszi Goudron szemüvegét. Beállítja magának, mint egy tükröt, közben a pipát lezser eleganciával Reflux szájába dugja, hogy ne akadályozza a mozgásban. Megfésülködik, Lápic nadrágjába természetes mozdulattal megtörli a cipőjét, Reflux fejére szórja a pipa hamuját. Szétlöki Lápicot és Goudront és dőlcegen kivonul.)*
- Goudron: *(Vésztfósló idegességgel)* Hát ez meg ki volt?
- Reflux: *(Egyre emelkedő hangon döngöt, rángatózik, tajtékzik)* Ki volt ez? Fogjatok meg, mert megölköm!! *(Lefogják, mire liheg)*
- Többiek: *(Közben ordítva csitítják, dulakodás.)*
- Pizsamás: *(A halkuló csöndben felhangzik kintről a hangja)* Gyekek, én már három éve tűröm... stb.
- Vektor: Csak arra vagyok kíváncsi, hogy ez addig is bejárt-e a szobánkba, amíg nem voltunk itthon?
- Pizsamás: *(Hangja tovább hallatszik, majd be)*... a hülyeségeiket. Mindig úgy ordítottok, hogy majd kiesem az ágyamból. Azt már nem tűrhetem... stb. *(Észreveszi a többieket, elhűl)* Ūristen, hát ti vagytok azok! Már megint itt vagytok? Hát sohasem lesz már nekem nyugtom? *(Zokog)*
- Goudron: Jó, jó! Ūgy sem árthatunk már neked! Láthatod, hogy már csak hányni jár belénk a lélek! *(Elengedik Refluxot)*
- Pizsamás: Jó lesz, ha igyekeztek a takarodóval, mert 11-kor bezárják a kaszárnya kapuját, és lélek se ki, se be!
- Vektor: Jól van, te kárhozva bolyongó lélek, de mi a sivatagból jöttünk!
- Pizsamás: Sivatag, sivatag! Ez nem kifogás! Különben is, amíg nem voltatok itthon, bevezették a négy nyolcast!
- Lápic: Hát az meg mi?

- Pizsamás: 8 óra alvás, 8 óra tanulás, 8 óra ismétlés és (a közönség felé) — 8 forint a menzajegy!
- Örmester: (Váratlanul be) Mennyi!??
- Pizsamás: (Megijedve, bizonytalanul) Nyolc forint.
- Örmester: Na és!?
- Pizsamás: (Hebegve) Mondom, hogy „csak” nyolc forint... de bezzeg a régi világban hajaj! (Köröket, nyolcasokat tisztelve ki) Hajajaj! (Látszik, hogy meg van rémülve.)
- Örmester: (Máskálva. A két szomszéd besettenkedik s a sorfal végére áll) Vigyázz! Tisztelt légióság! Remélem, hogy a sivatagban tanultakat mindenki felhasználja. És a jövőben is hasonló lelkesedéssel és lankadatlan kitartással fogja felhasználni a... sivatagban tanultakat. Itt az új szolgálati szabályzatuk! (Odaadja Vektornak) Tanulmányozzák!
- Fene: (Be, int a fejével az Örmesternek.)
- Örmester: Na, mi van öreg Fene?
- Fene: (Lassan középbe megy, zongora-tus) Van egy új ötletem! (Lelép a színpadról) Jöjjön, kint megbeszéljük! (Örmester utána, közben dobpergés.)
- Fene: Tíz hónap, érti? Nem öt, tíz. (Erősödő dobpergés közben a nézők között elhagyják a termet.)
- Vektor: (A szolgálati szabályzatot olvasva) Hétfő...
- Goudron: (Vészjóslóan) Te! Ha ez egy új versednek a címe, én úgy kupán váglak, hogy felrobbansz!!
- Vektor: (Nyomatékosabban) Hétfő! Reggel hattól este tízig fedezékolajozás... Kedd! Reggeltől délig haditechnika, utána kirongózi nyelvoktatás a végkimerülésig... Szerde, délelőtt könnyfakasztó gyakorlat, délután szabadfoglalkozásban — is. Csütörtök, reggel hattól péntek estig harcigáz fejlesztés és kódosítás a „D” erődben; szombat-vasárnap fedezékgyakorlat, valamint körletünk csinosítása. (Tovább emelkedő hangon folytatja, a többiek belekapcsolódva szavalókórust alkotnak.)
- Vektor: Sok mindent kibírtunk...
- Goudron: Kibírtuk a sivatag perzselő melegét.
- Reflux: Ettük a szolgálat keserű kenyerét,
- Lápic: A kakatusztüskéket mindig éjjel nyírtuk...
- Mind: Kibírtuk...
- Vektor: Sok mindent kibírtunk...
- Reflux: Kibírtuk az Örmester újabb rigolyáit.
- Vektor: Őriztük a homok vándorló buckáit.
- Goudron: Kihúlt kaszárnányánkat vissza-visszasírtuk...
- Mind: Kibírtuk...
- Vektor: Sok mindent kibírtunk...
- Goudron: Mert hittük, hogy az otthont újra megtaláljuk,
- il. szomszéd: Hogy napjaink zömét szabad napként zárjuk.

I. szomszéd: Hogy a sok szenvedést végre kipihenjük...
 Mind: Hittük.
 Mind: Sok mindenben hittünk,
 Mind: Sok mindent kibírtunk,
 I. szomszéd: De minden reményünk végleg elveszett.
 Vektor: Görbe már a vaságy.
 Reflux: A pokróc megrepedt!
 Goudron: Óh, érzem életem értelmetlen már,
 Vektor: Csak jönne bár, jönne bár, a megváltó halál!
 Mind: (Elszántan lehelve) Halál!
 Fene: (KCN-es üveggel a kezében be, átnyújtja Vektornak az üveget, majd elindul kifelé. A nézőkhöz) Hát mit csináljak fiúk, kell a hely!
 Lápíc: (Vektorhoz, aki lassan inni készül, nemesen) Adj nekem is innom, sorsunk immár közös!
 Vektor: (Iszik, továbbadja az üveget, majd megtörli a száját, a következő nekilát az ivásnak, miközben a szín elsötétül, a zenekar egyre erősödve a gyászindulót játssza. Pár pillanat múlva a szín kivilágosodik, szanaszét hullák fekszenek, a zene a kivilágosodás pillanatában elhallgat.)
 Örmester: (Be, utána négy-öt elsőéves, akik tanácstalanul megállnak. A rendezőt figyelmeztetjük, hogy minél maflább

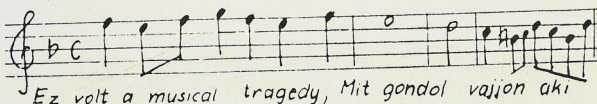

elsősöket kell összeválogatni. Az Örmester, mintha semmi sem történt volna, beszélni kezd, néha egy-egy útjában levő végtagot szórakozottan arrébb rúg.) Tisztelt légioság! Fiúk, tagság, barátaim! Nagy feledatok állnak előttünk. Ennek érdekében nem lehet többé a régi mó-

don... stb. (A zenekar egyre erősebben elkezd játszani a „Kacagj bajazzó”-t, az Örmester szavait a zene elnyeli, lassú függöny. Pár pillanatig csend, majd amikor a közönség ardtáni kezd a gyönyörűségtől, a zenekar a finálé dallamába csap és elhalkul. A függöny méltóságteljesen felgördül. A szereplők tablót alkotva állnak: az Örmester és a Pizsamás az előtérben hever, a fejüket egymásnak támasztva: mögöttük olyan elszántan áll az ifjú pár, mint Vera Muhina szobra: a többiek szépen körülöttük állnak. A Fene kicsit kívár a szünni nem akaró tapsra, majd bejön és megáll a függöny mellett. Végigmutat a társaságon, felmutatja személyi igazolványát és metsző gúnynal kacag: Mjágot tessék!

Erre a zene újra kezdetét veszi, majd Fene intés-re kórusban szavalják: „Tekintsen majd előadás után minket az egyetem saját hősi halottainak.” Majd Pizsamás és Örmester feltápáskodnak, beállnak a sorba és mindnyájan énekelnek:

Hivatástudattal

Ballada

**melyben az ötödévesek
mindenki bocsánatát kéri**

Professzorok, kik tudománnyal
tömtétek meg üres fejünk,
Docensek, kik előtt vizsgákon
fényesre kopott ülepünk,
Adjunktusok, tanársegédek,
kiket annyira szeretttünk,
Laborbeli digerekért
bocsássatok meg mind nekünk.

Pénztárosok, kik gyenge hópénzt
dobtatok felénk egykoron,
Jegyzetosztók, kiknek miatta
sok UVé lett a harcokon,
Hilda néni, kihez szaladtunk
ha bőszi vihartól zord egünk,
és T.O.-sok a lógásokért
bocsássatok meg mind nekünk.

Laboránsok, kiket becsaptunk
ha szereltünk félév után,
Fűtők, kik 20 fokos melegben
rohasztották el ruhánk,
Takarítók, kik sose rázták,
porosan hagyták szőnyegünk,
Szerelők, pénzéhes portások,
bocsássatok meg mind nekünk.

Menza-főnökök annyi bájjal
lihegtek, ha jött a lé,
kiszolgálók kaján vigyorral
löktétek azt a nép elé,
Szakácsok, kik fehér ruhában
főztétek szűkös ételünk,
S állandóan dühös jegyosztók,
bocsássatok meg mind nekünk.

Hallgatók, kik még itt maradtok
élvezni mind e kéjeket,
és UVÉ-sok, kik vizsgák alatt
tanúnak hívják az eget,
Évismétlőknek büszke törzse
tegyétek széppé életünk,
Hangoskodók, ultizók, svihákok,
bocsássatok meg mind nekünk.

Ajánlás:

Öntsétek le fejüket kénsavval,
s az addig marja, míg marad rajt bőrcafat,
hisz úgyis csak egy az életünk
s ezt senki ne bocsássa meg nekünk.

Végrendelet

Halálunkról közeledni érezvén, mi, V. éves hallgatók eszmei javainkról a következőképpen rendelkezünk

I. Általános rész

1. §.

Ittlétünk alatt „sikeresen” megoldották az egyetem „reformizálását”, utódainkra hagyjuk azt a kellemes meglepetést, hogy megérjék a reform „egyetemizálását.”

2. §.

Ne tévesszék szem elől utódaink azt a célkitűzésünket, mely szerint az egyetem elé leültetett „Lajos” nevű szobor miatt valakit állandóan ültetni kell.

3. §.

E helyütt szeretnénk közölni azt az észrevételünket is, hogy az előbb említett szobor eltávolítására a pusztai kézi erő szükséges, de nem elégséges. Az egyedüli és biztos eszköz, melynek kipróbálása utódainkra vár: a „dinamit.”

4. §.

Becsüljük meg utódaink jól bevált kollégiumunkat, mert az épülő új kollégium elkészülésére unokáinknak még nagyon sokáig kell várniuk.

5. §.

Küzdjenek utolsó lehetőségükig oktatási intézményünk „egyetem” jellegének biztosításáért. Ennek érdekében az üzemi gyakorlatok általánossá és teljessé válása idején gondoskodjanak arról, hogy legalább 1 fő hallgató állandóan tartózkodjon az egyetemen.

6. §

Ne igyekezzenek letegezni minden ifjú oktatót, mert nem biztos, hogy jól esik nekik és főleg *nem biztos, hogy méltóak rá.*

7. §.

Két nagy titkunk volt: az egyik, évközben is lehet tanulni, a másik, a laboreredményt nemcsak becsléssel, hanem mérés alapján is meg lehet határozni.

8. §.

Ösztöndíjainkat rendszerint már az első 5 nap alatt elköltöttük. Utódainkra hagyjuk annak kikísérletezését, hogyan lehet ezt 1 nap alatt végrehajtani.

9. §.

Sok kollégánk azzal a közmondással indul el egyetemi pályáján, hogy a türelem diplomát terem. Ezúttal adjuk tudtul, hogy ez tapasztalataink szerint *nem mindig elegendő.*

10. §.

Való igaz, hogy pár év múlva nem lesz nagy probléma egyik bolygóról a másikra való átjutás. Reményünket fejezzük ki azirányban, hogy utódaink egyik évfolyamról a másik évfolyamra való átjutása hasonló tendenciát fog mutatni.

11. §.

Harcolják ki utódaink azt, hogy az UV rövidítést ezután kizárólag az ultraibolya fényre használják.

12. §.

Örökölt hagyjuk utódainknak, hogy ne legyenek babonások.

13. §.

Tekintettel arra, hogy a 13-as szám szerencsétlen, ilyen § nincs.

14. §.

Mivel a 14-es szám közel van a 15. §.-hoz, ezt a §-t is kihagyjuk.

15. §.

Ha már ennyire belejöttünk a kihagyásba, kimarad ez a § is, és még néhány ezután.

50. §.

Utódainkra hagyjuk azt a megsejtésünket is, hogy a menzafőnökök és a déli hús puhítására nem feltétlenül *szükséges a verés*, elképzelhető, hogy időnként a szép szó is segíthet.

51. §.

Egyetemi pályánk kezdetén 16, sőt 18 ágyas szobákban laktunk. Lassan sikerült eljutnunk a 4 ágyas szobáig. Utódaink jussanak el a *félágyasokig!*

II. Személyi rész

52. §.

A *Szerves-kémia Tanszék*re egy ötvegyértékű szénatomot hagyunk.

53. §.

A *Radiokémia Tanszék*re a már-már esedékessé váló szoprán férfikórus létrehozásának ötletét hagyjuk.

54. §.

Következő ötletünk az *Analitikai Tanszék*é: legyen a Tanszék hónapja a szűzek hava!

55. §.

A *Géptan Tanszék*re hagyjuk igaztalan kritikát kapott rajzainkat, valamint az azokból rendezendő tárlatok összes jövedelmét.

56. §.

A még ifjanc *Vegyipari Műveletek Tanszék*re tradíciókat hagyunk.

57. §.

Az *Ásványtan Tanszék*re hagyjuk egész ásványtan tudásunkat.

58. §.

A *Kémiai Technológia Tanszék*re, mivel egyik munkatársuk elég ritkán látható Veszprémben, egy egérfogót hagyunk, valamint két segédmunkási státuszt a „főnök” könyveinek cipelésére.

59. §.

A *Matematikai Tanszék*re örököül két párhuzamost hagyunk, amelyek jóval a végtelen előtt találkoznak.

60. §.

A *Fizikai-Kémia Tanszék*et az Általános és Szervetlen Kémia Tanszéken hagyjuk.

61. §.

A *Marxizmus-Leninizmus Tanszék*re, mivel nekik úgy is van Tökéjük, nem hagyunk semmit.

62. §.

A *Testnevelési Tanszék*re hagyjuk a valaha is rendszeresen reggeli tornászó hallgatókat.

63. §.

A *Szilikátkémia Tanszék*et magára hagyjuk.

64. §.

Az *Általános és Szervetlen Kémia Tanszék*re az ott uralkodó légkör ellensúlyozására két káromkodást hagyunk.

65. §.

Az *Idegennyelvi Lektorátus*ra néhány, szótárakban fel nem lelhető szókapcsolatot hagyunk.

német: lass mich Heute — hagyma

darauf nuss Schlag — rádiócső

orosz: его тошнит должник — hányados

коллективное заседание — közösülés

angol: chemical sense measure women — vegyészmérnök

arm butter — karvaj

66. §.

Az *Ásványolaj és Szénfeldolgozó Tanszék*re, egye fene... tanársegédeket hagyunk.

67. §.

A gyermekáldásban csak a közhiedelem szerint játszanak döntő szerepet a gólyák. Kérjük az *I. éveseket*, hogy ezt ne tévesszék szem elől, és ne ringassák magukat tévhitben.

68. §.

A *II. évesek* ne feledkezzenek meg arról, hogy bár ha Fejesvölgyön túl is vannak, a diplomához Ujhidon át visz az út.

69. §.

A *harmad évfolyam*ra vár az a feladat, hogy haladó hagyományként öregbítsék egyetemünk hírét s nevét széles e haza vegyipari és egyéb üze-meiben.

70. §.

A *IV. évfolyam*ra ezúttal nem hagyunk semmit, hisz eddig már jó pár embert kaptak tőlünk.

71. §.

A *TO-ra* olyan névsor elkészítésének ötletét hagyjuk, mely katalógusok esetén mindig az éppen jelenlevők nevét tartalmazza.

Mivel a menzán öt év alatt minden maradékot megkaptunk, mindazt, ami végrendeletünkben kimaradt, a menzára hagyjuk

III. Záró rendelkezés

Ezt a kis könyvecskét, mely második a Kémcsőkefék eljövendő nagy családjában, örök emlékeztetőül évfolyamunkra, a Tisztelt Olvasó könyvespolcára alánljuk. PARDON...

Legfontosabb nevek és legfontosabb fogalmak legfontosabb lelőhelyei

A

Akadémia 5, 23, 47, 59.
Amrich L. 17, 19, 21, 23.
Appegsigillária communis 24.
Árva P. 88.
aula 129.

B

Babos Barnabás 18, 21, 22, 33, 106.
Bakony 16, 102.
bal
-lada 184, 221.
Bandi bácsi 14, 15, 17, 18, 21, 23,
24, 48, 111, 152.
B. B. ld Babos.
Benedek P. 72, 136, 154.
Benkő I. 105.
Benz Olivia 28.
-Olivér 92.
Bereczky Endre ld Bandi bácsi.
Beszteriné 16, 18, 21.
beton 215.
Blickle T. 15, 19, 20, 22, 87.
Bodor E. 88, 105, 112, 154.
(B) *bor* 17, 37.
-bély 19, 27, 78.
-lai 20, 22.
Brown 23.
Bulu 105.
bumeráng 1, 24, 120, 159, 162, 163.
Burján Z. 29, 33, 62, 64, 65, 69.

C

cár, cárocska 41, 81, 108, 113

(ld még Benedek P.).

Cucculus canorus canorus 15, 24.
Csetényi J. 155.
csökönyös 15
(ld még Ubrankovics).

D

de Jonge J. 15, 17, 18, 20, 21, 22.
deuterium 10.
-tremens 10.
dékán 5, 161, 162.
Déri M. 15, 17, 20, 21, 22, 24.
Dickens 18.
dinamit 223.
diploma 14, 143.
Dumkopf Elemér 26.
dühös
-ember, A 72: 159.

E

(E) *egér*, pl 15.
-fogó 226.
egyetemizálás 223.
Eliz Néger 95.
eminens 144.
etanol 17.
énekfelelős ld Déri M. 17.

F

Fa Kázmér dr. 31.
Farády L. 17, 20, 23.
-víz 160.
Farkas János 16, 19, 21, 23, 83, 86,
134, 135.

Fejes Tóth 104, 112, 154.

-völgy 227.

Felvételi Bizottság 115.

fene u. m.

- bácsi 160...

íjítás 128.

Freud S. 13.

fulvósav „Kémcsókefe 1956” 108.

G

gáz

-, pébé- 27.

-, pol- 113.

Goudron 160...

gólya 73, 75, 227.

Győri P. 20.

H

Haczuka Tamás 29.

hajnali komédia 145.

- balett 177.

Halász Au. 34, 107, 113, 136, 154,
202.

Hanákné 37 (hiteles!).

hapsi 74.

Harmath J. 104, 136.

hárem, családi 102.

házirend 171.

Henszi 83, 108.

Hilda néni 27, 104, 112, 154, 172.

Hirschler 21.

hülye 6, 73, 91, 175, 176, 177, 196.

-ség 171.

I, J

index 16, 152.

(I) - Bizottság 160, 203.

Jánka J. 16, 17, 20, 87.

Jofi 108.

Jókai 7.

K

Kabos Id Burján

Katona Gedeon 22, 23.

kardántengely 35.

Káldi P. 15, 17, 18, 20, 21, 22,
(23),

Kárcsi 105, 112.

Kelep Elek 28.

kigomb-begomb 35, 36.

ki mit tud 13, 19.

-rongózi 160, 180.

klistély 17.

Koke-Kola 160.

kollégium 28, 223.

(K) -i Házirend 141.

- Tanács 24.

kollokvium, — jobb ezt nem ke-
resni.

kolonna, egérrágta mohos 213.

komplex 16.

Korróziós Pista 26.

Köbci 7, 73, 74, 75, 76, 77, 105.

L

Lajos 216, 223.

Lápic 160...

László A. (Tóni bácsi) 108, 125.

M

Mackó bácsi 33, 87, 114...

Majolika 15, (M) 160.

Makranczy 17, 20, 22.

Maleczkyné 15, 16, 22.

mandró 74.
marha 22.
 -dühös 13, 14, 24.
 Marosvölgyi Tanszék 16, 17, 29,
 44, 137.
 Mengyelejev 15.
 menza 5, 17, 27, 32, 111, 146, 147,
 148, 149, 224.
 Meskó G. 159, 161.
 Mészáros P. 126.
 millival 36.
 Mohai B., azaz Köbci 126.
 Mon Antal 140.
 MT ld Marosvölgyi Tanszék
 Müller S. 15, 16, 18, 19, 23, 55, 79.
 Münchhausen br 104.

N

Nagy Károly ld Kárcsi v. Digir
 Kárcsi
 Nemecz E. 14, 59, 105, 112, 136.
 Nobel 22, 23.
 nyírás 130, v. ö. Piusz.

O

okos 42, 58.
 - hallgató — ilyen nincs is.
 olvasó 1, 7, 9, 13, 120, 154 sat.
 OP annyi mint „olvadáspont”.
 Óvári F. 22.
 őrmester 14, 160...
 Pap(p) S. 16, 18, 21.
 Per Mancika 58.
 Péchy L. 24.
 Pék Pál 31.
 Pfitzner Gy. 19, 21.
 Piusz idem Straub 82, 90, 105,
 106, 112.

Pizsamás 171...
 Pleva 87.
 Polinszky Károly dr. 1, 3, 26, 33.
 sat., sat., sat.
 politechnika 16.
 Primőr Benő 31.
 Psinger 202.
 Pungor 24.

R

Ravaszdí Benő 114...
 Rebet Lipót 141.
 Reflux 160...
 reform 15, 16, 22, 78, 143, 144, 156,
 163, 185, 211, 223 és a köz-
 benső oldalakon a sorok közé
 rejtve.
 Retor Tamás 57, 59.
 rossz vicc 17.
 Ruha Rudi 17.

S

sárga ld Egyetem B-épület
 Semmi Áron 139.
Séd 51, 59, 112.
 - Tanszék 16, 141.
 Sipos 75, 86.
 Somogyi A. 15, 18, 19.
 Só Sámuel 150.
 Stanecli Jakab 61.
 Straub Gy. 15, 16, 18, 19, 20, 22,
 84.
 stréber pl. 172.
 Stronci néni 203.

Sz

Szabó Zs. 19, 20.

Szepesváryné 21.

szobor 214, 215.

-zalom 214, valamint Vesz-
prém, Schönherz Z. u. 10.

Szolcsányi P. 108.

Szőnyi J. 72.

T

tanár pl. 11, 13, 14.

-segéd 143, 162 stb.

tanseg pl. 106.

tendencia 224.

teve 16.

TO 28, 221, 227.

Tolu Olivér 148.

Tóni bácsi 88.

Tőgyészi 114...

Törtely 18, 19.

twist 18, u. m. g.

U

Ubrankovics 15, 17, 18.

Ujhíd 227.

-y 18, 21, 203.

-né 18.

Újonc 217.

utójáték 214.

UV 21, 24, 28, 51 é. i. t. ez van
bőven, bárki adhat felvilágo-
sítást.

V

vaklövészet 160, 172, 173, 177.

városanalitika 101.

Vektor V. M. 169...

végrendelet 214.

W

Widia 169...

TARTALOM

	Oldal
Első mondat helyett... ..	5
Nulladik és első mondat	7
TANÁR ÚR! MOST MI KÉRDEZÜNK!	
Nyílt tér és nyílt idő	13
Tisztelt Olvasó!	13
Mélyen tisztelt marhadühös e. hallg.	14
Mi a kedvenc kérdése kollokviumon, digeren?	15
Mit gondol Ön, tett-e valamit a Marosvölgyi Tanszék	
a reform érdekében?	16
Mi a kedvenc slágere?	17
Ön szerint a twist betegség, vagy politikai állás-	
foglalás?	18
Ön mivel lépne fel a „Ki Mit Tud”-on és miért?	19
Milyen gondolatok jutnak eszébe, ha este nyolckor belép	
a kollégium aulájába?	20
Milyen jelmondatot ajánl az „Uvézók Bálja”-ra?	21

Szorgalmi feladat	22
--------------------------	----

Riport	24
---------------	----

NYÍLT TÉR

Levelekre válaszol Dr. Fa Kázmér, Pék Pál és

Primőr Benő	31
--------------------	----

Kinríngyűjtemény	34
-------------------------	----

IGAZ MESÉK

Jóéjszakát gyerekek!	41
-----------------------------	----

Naplórészletek	43
-----------------------	----

Psz!	44
-------------	----

Nyilvánosság előtt... ..	46
--------------------------	----

A szilikátipar fejlődése	48
---------------------------------	----

MONDD MIT ÉRLEL	50
------------------------	----

LEVELESLÁDA

Válaszolunk olvasóinknak	55
---------------------------------	----

Drága Mancika és Kedves Tamás levélváltása	57
---	----

Tudja meg mindenki... ..	60
--------------------------	----

Örök rangadó	62
---------------------	----

ARANY KÖPŐCSÉSZE

Köbci	73
--------------	----

Müller	79
---------------	----

Cár	81
------------	----

Piusz	82
--------------	----

Henszi	83
---------------	----

Farkas	83
---------------	----

Többen	86
---------------	----

Néhány örök igazság	90
----------------------------	----

Miért nem járok órára?	92
-------------------------------	----

ÍGY ÍRUNK MI EGÉSZ MÁSRÓL

Elegante Methoden	95
--------------------------	----

A TITKOS DOSSZIÉ

Veszprém metamorfózisa	101
-------------------------------	-----

Münchhausen hallgató kalandjai	104
---------------------------------------	-----

Le a bürokráciával	109
---------------------------	-----

Zárójelentés		111
Ha ez tovább is így megy...		114
Komoly(kodó) utószó		120
A NEGYED ÉV FIA		122
ÍGY ÍRUNK MI MÁSRÓL		
Megtörtént!		125
Új színfolt Veszprém látképén		125
Egy közepes laborjegy története		126
Egy sztori		127
Egyetemi történet		127
AULA		129
ÍGY ÍRUNK MI EGYMÁSRÓL		
Elveszett egy apáca!		133
Londoni prézli		134
20 mázsa		136
A csók		133
Bemutatjuk kollegáinkat		139

Hogyan elemzünk a valóságban?	142
Mi, a reformosok	143
Rövid beszámoló	145
Menzakrónika	146
Önéletrajz	150
REFORM	156
A 72 DÜHÖS EMBER	
A 72 dühös — 144 vidám ember	159
Kérvény és színlap	161
Előjáték	163
I. felvonás	169
II. felvonás	187
Utójáték	214
BALLADA	221
VÉGRENDELET	223

KÉMCSŐKEFE

a

Veszprémi Vegyipari Egyetem

sokévenként megjelenő évkönyve

Felelős kiadó:

DR. LÁSZLÓ ANTAL

Kossuth-díjas tanszékvezető egyetemi tanár,
rektor

Lektorálta:

FARKAS JÁNOS

és

MESKÓ GÁBOR

Közreműködtek az első Kémcsőkefe kiadása óta egyetemünkön
megfordult hallgatók és oktatók, különösen:

Baracskai Sándor, Benedek Pál, Blickle Tibor, Borlai Oszkár, Borscs Imre, Bucsky György, Burján Zoltán, Déri Márta, Farkas József, Farkas János, Ferencz Béla, Fröhlich János, Fuchs Pál, Horváth Mária, Juhász Ferenc, Káldi Pál, Kovács József, Korcsmáros Iván, Magyar Miklós, Marton Gyula, Matus János, Meskó Gábor, Mohai Béla, Nagy Ákos, Polinszky Károly, Pünkösti Árpád, Rayman János, Salamon Tamás, Sándor Mária, Steltzer Ferenc, Szepesváry Pálné, Schunck Péter, Takács László, Tóth Ferenc, Zala Attila, valamint az egyetemi fotóklub és az EGYETEMÜNK munkatársai

Készült a Veszprémi Vegyipari Egyetem KISZ Bizottságának
védnöksége alatt

Kiadja a Veszprémi Vegyipari Egyetem
Felelős kiadó: dr. László Antal
Készült 2000 példányban 15 ív (A/5) terjedelemben az MSZ 5601-59
és az 5602-55. sz. szabványok szerint
65. 11. 1994 Veszprém megyei Nyomda Vállalat
Felelős vezető: Steltzer Ferenc

A Kémcsőkefe követ-
kező számának tartalmá-
ból:

— Vissza a természe-
teshez — Az újabban ki-
tűntetettek és jutalma-
zottak névsora — Az
egyetemi reform tíz év
távlátából — Az emberi
butaság története —
Megbuktunk? Megbuk-
tunk! — Ez hát a bume-
ráng — És még sorolhat-
nánk... —

Kémcsőkefe

ARA: 30,— FT.